

Wilde Honden

COAB 2000-2017

Avond Danser
Het Roodborstje
Het Roodborstje van Jezus
Bloeddruppels in de Sneeuw
Liefdeslittkens
Wilde Honden
Wilde Honden II
De Wilde Hond
De Groene Verlichting - Bevroren Dromen
De Korachs-kinderen
De Alverzoening van Perlottia
De Wond en het Litteken
Het Sebek-Mysterie
De Terugkeer van Canon
Het Ei van Mammon

Avond Danser

Hij woonde in een havenstadje. Het havenstadje lag aan een groot meer. Hij had het gevoel alsof niemand naar hem luisterde, alsof niemand hem kon horen. Hij voelde zich niet serieus genomen. De mensen leefden langs hem heen. Hij had een zus die vele jaren ouder was, dus ze groeiden ook niet samen op. Hij had het gevoel alsof hij enig kind was. Misschien was dat ook de reden waarom hij zich zo geïsoleerd en onbegrepen voelde. De mensen om hem heen waren veelal ouder en met hele andere dingen bezig. Zijn vader was altijd en eeuwig bezig met de tuin. Hij had het gevoel alsof zijn vader nooit oog voor hem had, alsof zijn vader hem niet eens zag staan.

Zijn moeder was een heel dromerig type. Die was ook onbereikbaar, en draaide altijd alles om, en maakte altijd iets anders van wat hij zei. Het was een zweverig en afstandelijk iemand. Hij had het gevoel alsof niemand om hem gaf, alsof hij er niet toe deed. Wat hij ook maakte of deed, het was nooit goed. Hij had het gevoel dat zelfs als hij zou kunnen vliegen dat de mensen er dan niet van op zouden kijken. Hun leven ging dan gewoon door. Ze waren onverschillig en ongeïnteresseerd.

Hij maakte prachtige, gevoelige muziek, maar niemand luisterde. Hij schreef prachtige boeken en maakte prachtige schilderijen, maar iedereen was met andere dingen bezig. Hij was slechts een druppel in de oceaan. Hij kreeg geen voet aan de grond.

Hij voelde zich als een avond danser, terwijl anderen moe waren van de dag en alreeds voorbereidingen troffen voor de nacht. Hij danste door, terwijl ieder ander naar bed ging. De mensen om hem heen waren moe, moegepraat. Hij wist niet waar hij zijn energie vandaan haalde. Hij ging graag wandelen in het park. Op een dag kwam hij daar een meisje tegen. Eerst deed ze alsof ze hem niet zag staan, maar even later kwam ze naar hem toe. "Mooi weer is het vandaag, hè?" vroeg ze.

"Ja, dat wel," zei hij.

"Dat wel ?" vroeg ze. "Zijn andere dingen niet mooi ?"

"Niemand begrijpt me," zei hij.

"Begrijpt de zon de hemel ?" vroeg ze. "Begrijpt de maan de aarde ? Ze leven langs elkaar heen. Het zijn twee werelden die elkaar kruizen, totaal verschillende werelden."

"Daar zit wat in," zei hij.

"En zo is het ook tussen ons," zei ze. "Wij kennen elkaar niet, en nu kruizen even onze paden."

"Jammer," zei hij.

"Waarom ?" vroeg ze. "Zo is het leven. Zeg, ik moet er weer vandoor. Een prettige dag verder."

Toen liep het meisje weg. Hij voelde alsof iedereen haast had. Iedereen was met andere dingen bezig zoals altijd.

De volgende dag kwam hij haar weer tegen in het park, maar ze negeerde hem volkomen. Ze deed alsof ze hem nog nooit eerder had gezien, alsof ze nog nooit met elkaar hadden gesproken. Hij had het gevoel alsof ze hem niet eens zag staan, alsof hij lucht voor haar was.

De dagen erop gebeurde hetzelfde. Hij kwam haar tegen in het park, maar ze sprak niet met hem, keek totaal langs hem heen, maar sprak wel met andere voorbijgangers. Hij begon zich er een beetje kwaad over te maken, of misschien wachtte ze erop dat hij iets zou zeggen ?

Hij besloot zich te gedragen zoals zij zich gedroeg. Hij zorgde ervoor dat hij niet naar haar keek, en hij sprak iedere andere voorbijganger even aan, alhoewel ze vaak niet eens wat terug zeiden. Ze hadden haast, of waren niet geïnteresseerd, of heel kortaf. Sommigen hadden wel hele lange gesprekken met haar in het park. Hij vroeg zich af wat er met hem aan de hand was.

Hij had het gevoel alsof hij een dans met haar opvoerde. Ze waren vaak bij elkaar in de buurt, maar toch ook weer niet. Hij besloot zo ook met anderen om te gaan. Hij was een avond danser.

Hij leefde geheel voor de avond dans, en schudde zo zijn zorgen van hem af.

Maar om een dag kwam ze samen met een jongen, en de dag erna was de jongen er weer. Hij dacht dat ze misschien een vriend had, en het begon hem te verlammen. Het dansen ging hem moeilijk af, en toen ze voor de derde keer samen met de jongen naar het park kwam besloot hij niet meer te gaan. Ongeveer een week later lag er een kaart van het meisje in de brievenbus. Ze liet hierin weten dat ze hem miste, en dat de andere jongen haar broer was. Hij vroeg zich af hoe zij aan zijn adres kwam, of misschien had zij hem wel naar huis gevolgd. Ook vroeg hij zich af waarom ze hem miste, omdat ze elkaar nooit spraken. Of had het misschien met de avond dans te maken, dat ze dat miste ?

Na een week besloot hij terug te gaan naar het park, maar dit keer met zijn zus. Hij besloot verder helemaal niet op haar kaart te reageren. Hij had ook haar adres niet. Hij was druk met zijn zus in gesprek. Ze hadden het over allerlei dingen, en het meisje was er ook met haar broer. Hij vroeg zich af waarom ze altijd met haar broer kwam. Hij dacht dat het meisje niet kon weten dat het zijn zus was, maar ze bleken elkaar te kennen, en ze raakten met elkaar in gesprek. Hij werd verder volkomen genegeerd. De volgende dag kwam hij alleen, terwijl het meisje weer kwam met haar broer. Maar op een dag kwam het meisje met een andere jongen, en het begon aan hem te knagen. Ditmaal kreeg hij er geen kaart over, en elke dag was de jongen er weer. Hij had hier geen zin in, dus na een tijdje besloot hij niet meer te komen. Hij was ziek geworden van deze avond dans. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij kon aan niets anders meer denken.

Soms ging zijn zus nog wel eens naar het park, en op een dag vertelde ze dat zij daar nog steeds veel was, maar dan met haar andere broer.

Het was in die dagen dat hij besloot andere meisjes te vragen om met hem naar het park te gaan, gewoon als wandel-partner, of als een soort dans-partner. Hij waagde zich weer aan de avond dans. Toch voelde hij zich er rot over dat hij nooit haar kaart had beantwoord, ook al had hij haar adres niet. Hij vroeg aan zijn zus of zij haar adres had, en zij gaf het hem. Maar hij had de moed niet.

Op een dag was het meisje weer helemaal alleen in het park, terwijl hij met een ander meisje was. De dag erop was zij weer alleen, en na een week besloot hij ook alleen te komen. "Heb je mijn kaart ooit gehad?" vroeg ze.

"Ja, maar ik had je adres niet," zei hij.

"Je zus zei dat ze mijn adres aan je had gegeven, dat je er zelf om had gevraagd," zei ze.

Hij werd rood van verlegenheid, maar durfde verder niets te zeggen. Even later zei hij: "Ik was het weer vergeten."

"Ik bedoelde er verder niets persoonlijks mee," zei ze. "Ik dacht ik deel het gewoon met je. Ik had ook mijn vriend mee kunnen nemen."

Hij werd helemaal koud van binnen.

"Niet dat ik een vriend heb," zei ze. "Maar het zou een mogelijkheid kunnen zijn. In mijn geval zal dat wel nooit gebeuren."

"Waarom niet?" vroeg hij.

"Mensen zijn te verschillend," zei ze. "Het is beter ze op een afstand te houden, als in een dans."

Hij voelde zich warm en koud tegelijk van binnen.

"Ik werk in het museum," sprak ze.

"Ik moet gaan," zei hij.

"Wacht," zei ze. "Ik bedoel er niets persoonlijks mee."

"Ik weet het," zei hij, en liep door.

Hij dacht na over het museum. Hij vroeg zich af of zijn kunst ooit in een museum zou komen, maar het leven voerde een dans met hem op, net zoals het meisje, en hij deed mee in deze dans.

Op een dag kwam het meisje niet meer, en weken gingen voorbij waarin hij haar niet zag. Zou hij dit keer misschien te koud zijn geweest? Na een maand schreef hij een kaartje dat hij haar miste. Een maand later kreeg hij een kaart terug. Daarin stond: "Sorry, ik heb het te druk met paardrijden."

De dag erna was ze in het park. Hij ging direct op haar af. "Ik heb het gevoel dat ik je paard ben," zei hij.

"Ik begrijp het," zei ze. "Ik kan zo soms overkomen, maar zo zit ik niet in elkaar."

"Wil je een keer met me mee naar de bibliotheek?" vroeg hij.

"Als jij een keer met me meegaat naar het museum," zei ze.

"Afgesproken," zei hij, "maar dan wil ik je eerst een keer mijn kamer laten zien."

Op zijn kamer hingen zijn schilderijen en lagen zijn boeken, maar toen ze er was deed ze volkomen ongeïnteresseerd en onverschillig. Ze was meer met hem bezig dan met wat hij had gemaakt. Ze keek wel rond, maar verder zei ze er niets over, en begon dan over andere dingen. Hij voelde zich koud worden van binnen en wenste dat hij haar nooit had binnengelaten. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij danste niet meer. Hij voelde zich aan een paal gebonden door een headhunter. Hij voelde zich als een hebbedingetje, een monument. Ze ging ijskoud met hem om, als een museum medewerker met een object.

"Hallo, ik leef, ik praat," zei hij.

Ze reageerde er verder niet op. "Laten we nu naar de bibliotheek gaan," zei ze, "en dan daarna naar het museum."

Maar hij had geen zin meer. "Laten we dat een andere keer doen," zei hij. "Ik heb nu geen tijd."

Hij was blij toen ze weer weg was. Hij zou nu een lange tijd niet meer het park inkomen. Hij had het gevoel dat hij haar moest laten betalen voor haar gedrag. De avond dans begon andere vormen te krijgen.

Hij vond haar gevaarlijk voor zijn psychische gezondheid, maar toch wilde hij dit roofdier ook temmen. Of zou zij dan hem temmen ?

Hij zette als het ware het contact met haar in de ijskast. Hij wist dat zij slechts op jacht was naar zijn schedel. Of waren het misschien de wonderen van de natuur ?

Hij besloot boswandelingen te maken in plaats van parkwandelingen, maar tot zijn grote schrik kwam hij haar daar op een dag tegen. Ze kwam direct op hem af, en fluisterde iets in zijn oor. Hij kon het niet verstaan. "Wat zeg je ?" vroeg hij.

Maar ze liep door. De dag erna was ze weer in het bos, dus hij besloot terug te gaan naar het park. Toen ze daar ook kwam dacht hij dat ze dit misschien al tijden deed, gaan van bos naar park en omgekeerd. Ze bleek dit ook zo te doen tussen het museum en de bibliotheek. Eigenlijk kon hij haar niet ontlopen. Het was in deze tijd dat hij zich steeds meer terugtrok op zijn kamer. Hij begreep zijn vader beter, die altijd bezig was met de tuin. Hij begreep nu waarom. Ook begreep hij zijn moeder beter, waarom die zo was. Misschien was het meisje wel een wonderlijk medicijn, maar ook iets wat je zeker niet te veel moest gebruiken. Er stond een dagelijkse limiet op, en daar moest hij zich streng aan houden.

Een man kocht een pakje medicijnen genaamd "Avond Danser" in een boekhandel. Er zat ook een klein boekje bij. Hij kocht het, omdat hij wilde dat zijn gezin elkaar beter zou begrijpen. Het was een wereldbekend medicijn, bekend van televisie. De man wilde het weleens uitproberen.

Einde

Het
Roodborstje

De dominee was bij hem gekomen. Ze gingen beiden een film kijken over de zee. Hij kon goed met de dominee opschieten. Vroeger had de dominee een groot schip gehad, voor zendingswerk. De film over de zee ging over de Bermuda driehoek, over mysterieuze verdwijningen. De dominee had het over Izebel, hoe zij naar de profeten was uitgezonden om hen te vervolgen, en over hoe die profeten zich moesten verbergen en niet meer wilden leven. Hij bracht dit op een hele interessante manier in verband met de Bermuda driehoek. De dominee moest hem een beetje opbeuren, want hij lag in een scheiding, en zijn vrouw probeerde van alles om het leven zuur te maken. "Alles wat Izebel wil is jouw schedel, maar jij hebt de wonderen van de natuur," zei de dominee.

Hij zou zelf wel willen vertrekken in de Bermuda driehoek. Misschien had hij dan een beter leven, maar de dominee zei dat hij er dwars doorheen moest, en dat dat juist de Bermuda driehoek was. Alles had een bedoeling volgens de dominee, maar dat kon hij op het moment niet zien.

"Izebel op haar hoge paard, die je kinderen aan een ketting houdt om ze tegen jou te gebruiken," zei de dominee, "maar het heeft ook een dualiteit. Izebel is slechts een kaleidoscopisch verhaal, want ze strijd ook tegen de klauwen van religie. Ook jij bent een Izebel, als een zeebel, als zeeschuim, om los te komen op de golven van de ketenen van religie. Alles heeft een dubbele kant."

Hij knikte naar de dominee.

"Het gaat om de wonderen van de natuur," zei de dominee, "niet wat mensen er van hebben gemaakt."

De dominee kon het altijd zo mooi vertellen. "Kun je Izebel ook van een nog andere kant bekijken?" vroeg hij.

"Izebel is een duister schaakbord in de kerk," zei de dominee. "Vaak laten ze het maar van één kant zien. Izebel was natuurlijk een grote vorstin die van religieuze extremisten te horen keeg dat haar godinnen afgoden waren. In ieder geval is het verhaal symbolisch en kan vanuit verschillende kanten uitgelegd worden. In sommige tradities is Izebel zelf een godin en strijdt tegen de kwade machten van de tirannie van religie, maar dat is een lang verhaal, en dat zit niet simpel in elkaar."

"Ik begrijp het," zei hij. Hij voelde zich nog steeds depressief, ondanks dat de dominee er was en ze samen een film hadden gekeken. De dominee kwam hem vaak opzoeken. De dominee zelf had zijn vrouw verloren door kanker. Ook dat was een soort Bermuda driehoek. Zo hadden ze veel steun aan elkaar.

Als hij aan de dominee dacht moest hij altijd ook direct aan zijn kinderen denken die zonder moeder moesten opgroeien. Dat maakte soms zijn depressie nog wel erger. Hij was erg betrokken bij die kinderen.

Het leek wel alsof Izebel cirkels aan het maken was op de ramen, alsof ze aandacht wilde scheppen voor alles wat de kerk zo lang verborgen had gehouden. De dominee zei ook dat er heel veel met de vertalingen was geknoeid. De dominee stond als het ware tussen kerk en mens in.

Het was alsof Izebel bellen blies, zeepbellen. Ze liet zien dat alles een cyclus was, en draaiende, als caleidoscopisch. In die cirkel zat het geheim verborgen. Vroeger had hij al zulke sprookjesachtige ideeën over Izebel, en hij herinnerde hoe de kleine zeemeermin in een zeepbel veranderde, in zeeschuim, omdat ze haarzelf niet duidelijk kon maken, niet kon spreken. Ze was als achter glas. En zo ging alles wat te zwak was om werkelijkheid te worden achter glas, om verdraaid te worden door de grote massa's. Grote massa's mensen, grote massa's leugenaars, als kannibalen.

Izebel is het zeeschuim wat wij worden, wat anderen van ons maken. Anderen denken voor ons, en vullen alles voor ons in, en zo sterven wij onbegrepen en verkeerd begrepen.

Als een roodborstje tikt zij op het raam, op zoek naar haar Elia. Zouden die twee bij elkaar horen? Dat zou zo mooi zijn. Het is een onbegrepen en verkeerd begrepen, misvertaald verhaal, door mensen die de talen, de culturen en de etymologie, de taalgeschiedenis, niet kennen.

Was Izebel oorspronkelijk een sprookje ? En wat is er van haar geworden ?

Als een roodborstje tikt zij op het raam. Elia doet het raam open, en voedt het beestje. Zo gaat dat iedere dag. Elia en Izebel leven samen in een huisje diep in het bos. Niemand weet waar ze zijn en wat ze doen, en daarom verzinnen ze verhalen over hen, en die verhalen worden doorverteld en blijven veranderen totdat er echt helemaal niets meer van klopt. Of toch ? Van verhalen leeft men. Symboliek is een kunst, als een bijzonder medicijn.

Het roodborstje tikt op het raam. Het heeft wat bijzonder kruid meegebracht voor Elia. Elia draait aan zijn orakel, en voorspelt dan de toekomst door het bijzondere kruid en het orakel : allemaal mooie dromen, mooie inzichten, dieper en dieper, want zijn roodborstje is teruggekomen.

Het Roodborstje van

Jezus

Jezus had een Roodborstje genaamd Judas,
En als Judas bij Jezus op het raam tikte,
Dan werd het de volgende dag in de kranten gedrukt,
Dat Judas Jezus had doodgeschoten,
Zo kwamen die oplichters en bandieten aan hun geld.

Jezus had een Roodborstje genaamd Judas,
Elke dag kwam het Roodborstje aan zijn raam,
Dan tikte het met zijn snavelkje erop,
Maar de dieven stalen het verhaal en maakten er iets heel anders van,
En verkochten het aan de drugsbaronnen,
Die het volk om zeep hielpen

Jezus had een Roodborstje genaamd Judas,
Maar niemand luisterde,
Allemaal waren ze bezig hun geld te tellen,
En ze maakten van Judas een duivel die Jezus in het hart pikte,
En ze maakten van Jezus een poort waarbuiten niemand leven kon vinden,
En ze maakten hun kerken, en telden hun winst,
Maar het Roodborstje tikt nog steeds op de ramen,
Voor hen die het horen willen,
Over de strenge winter die zal komen,
En over dat zij die niet luisteren willen,

Nooit tot de lente zullen gaan,
Voor eeuwig zullen zij verhalen achterna rennen,
Voor eeuwig zullen zij het niet verstaan

Luister daarom naar het getik van het Roodborstje,
En vlieg op zijn rug met hem mee,
Tot dat wat ze nooit vertellen wilden,
Want ze wilden alleen tellen

In de zomerschuur ligt het opgeborgen :
Jezus en het Roodborstje voor het late uur,
Niet door Judas werd hij gekruisigd,
Maar door hen die zulke verhalen verzonnen

Nu ben ik op zee voor het late uur,
Met het Roodborstje in mijn hart,
En een kogel door mijn hoofd,
Nu moet ik sterven omdat ik de waarheid vertelde,
Die bandieten hebben me vermoord,
Want ze horen liever het gelieg en gelach van dieven,
Dan het getik der waarheid van het roodborstje,
Zegt het voort, zegt het voort

Ik moet nu sterven, een golf spoelt mij weg,
Maar mijn roodborstje zal verspreiden,

Alles wat ik heb gezegd,
Noch vuur noch ijs zal hem kunnen stoppen,
Noch water, aarde of steen,
Want met waarheid werd hij bemind,
En liefde is zijn voortdrijvende wind,
Door kennis voortgebracht,
En met wijsheid altijd omhuld,
Als het kind van openbaring,
Door hemels vertrouwen toegezongen

Wacht niet op mij, maar zegt het voort,
Na drie dagen zal ik opstaan,
En het Roodborstje zal zijn tot de hemelpoort

Bloeddruppels in

de Sneeuw

Dieven kwamen in het holst van de nacht,
Zij schoten een gat in de bijbel,

En draaiden toen alles om,

En ze dubbelden om alle gouden verzen,

Bloeddruppels vielen in de sneeuw,

En ook een brandende lucifer die toen doofde,

En een Roodborstje steeg op met een boodschap,

Dat zij Jezus hadden gekruisigd door een vervalste bijbel,

Zij staken hun angel diep

Dieven kwamen in het holst van de nacht,

Piraten met hun schepen,

Vele verhalen vertelden zij in de nacht,

De verhalen van een dievenmeester,

Die de meester der oplichters was

Oh, hoe zij gokten onder het licht der leugen,

Oh, hoe zij zich tegoed deden aan bloed, vlees en buit,

Ja, het goud verblindde hun ogen

En het Roodborstje steeg op met een boodschap,
Dat hun spel ten einde zou lopen aan het einde van de dag,
En zij schoten het beest neer, en stopten het in een kooitje

Oh, eens zal het Roodborstje vrijkomen,
Want het einde van de dag nadert,
En de avond is de sleutel van de kooi

Bloeddruppels in de sneeuw,
De herinnering aan het Roodborstje,
Zijn woorden zullen uitkomen

Een kaars in de nacht waaraan ik mij warm,
Een deken in de avond die mij onhuld,
En niemand die mij tegenhoudt

Het is de dag van de opstanding,
De graven gaan open, en de kooien springen los,
De engel van het Pinksteren is gekomen

Liefdeslittekens

Wilde honden joegen in de nacht. Het was een onbekend soort. Ze waren wilder dan hyena's. Een stadje werd door hen geteisterd. De wetenschap stond voor een raadsel. Waar waren die wilde honden vandaan gekomen ?

Een dominee bezoekt een man die zijn vrouw had verloren. De dominee gebruikte de illustratie van de wilde honden. "Wilde honden jagen in de nacht. Zij namen je vrouw, en zij is nu één van hen."

"Dat is geen lekker idee," zei de man. "Ik dacht dat ze in de hemel was."

"De hemel is onbekend," zei de dominee. "Niemand weet precies hoe het zit. Het is slechts gespeculeer."

Die nacht droomde de man dat hij en zijn vrouw de liefde bedreven. Plotseling veranderde ze in een wilde hond en rende weg. De man schrok wakker en greep om zich heen. Misschien had de dominee toch gelijk gehad ?

Toen hij het de volgende dag aan de dominee vertelde moest de dominee glimlachen. "Zie, ik zei het je toch ? Maar het is maar symbolisch, en dromen zijn vaak bedrog."

"Ja, maar het was net echt," zei de man, "alsof ik weer even contact met haar was, en het was goed. Ik denk dat ze terug is gegaan naar de natuur."

"Ik denk het ook," zei de dominee. "En nog eens wat : Er zijn veel vrouwen vrijgezel in de kerk. Grijp je kans zou ik zeggen."

"Het zit nog veel te diep," zei de man. "Ik kan het allemaal nog maar moeilijk verwerken."

"Maar een nieuwe vrouw zou het je kunnen laten verwerken," zei de dominee.

Die nacht had de man een droom dat ook vrouwen om hem heen in wilde honden veranderden. Nu stond het idee om een nieuwe vrouw te nemen hem helemaal niet meer aan, want het zou hem weer pijn gaan doen. De dominee noemde het bindings-angst. De dominee begreep hem goed, maar zei ook dat zo het leven was, te leren leven met ontvangen en verliezen. De dominee haalde een tekst aan uit het boek Job : "De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen. De Naam van de Heere zij geprezen."

De dominee was voor de man een rots in de branding. De wilde honden waren steeds in het nieuws, en de man bleef er bij bepaald. Telkens moest hij weer aan zijn vrouw denken, die in principe gewoon was meegenomen door de wilde honden. Er kwam een bos-verbod vanwege de wilde honden. De dominee zei dat het een stukje natuur was.

"Waarom komt er geen kerk-verbod vanwege wilde vrouwen in de kerk?" vroeg de man. De dominee begon te lachen. "Jij bent me ook een mooie, grapjas."

"Nee, ik meen het," zei de man. "Een nieuwe vrouw hebben zal al lastig zijn, en helemaal als ik ze weer verlies."

"Zo is het leven," zei de dominee, "en je moet toch wat."

"Ik blijf liever alleen, uit het bos, en uit de kerk," zei de man.

"Je kan wel naar de kerk gaan, maar dan gewoon uit de buurt van de wilde honden blijven," zei de dominee.

"Nee, ik ken de natuur van de wilde honden," zei de man. "Ze zullen me echt wel krijgen."

"Dan ben ik gewoon je kerk," zei de dominee. "Waar twee of drie vergaderd zijn is er al een kerk, en je bent zelf een kerk."

"Dat is een mooie, rustgevende gedachte," zei de man. Even voelde hij zo'n diepe liefde voor de dominee dat hij dacht dat hij verliefd op hem was. Hij liep naar de dominee toe en omhelsde hem. "Bedankt man," zei hij. "Je betekent de wereld voor mij."

De dominee hield hem stevig vast.

De man was bang voor de liefde, de wilde honden van de liefde, die hem zo zouden kunnen verscheuren. Hij bleef liever op een afstand om zo de wilde honden veilig te kunnen bestuderen.

Die nacht had hij weer een droom over zijn vrouw. Weer veranderde ze in een wilde hond, en begon naar hem te grommen, en plotseling beet ze hem. Hij vroeg zich af wat zij van hem wilde. De dag erna bleef hij erover nadenken. Was het een boodschap van haar. Wilde zij misschien dat hij weer terug zou gaan naar de kerk, of een nieuwe vrouw zou nemen? Schijnbaar was ze ontevreden over iets.

Hij vertelde de droom aan de dominee. "Ik zou dat zo zeker niet zien," zei de dominee. "Het is een beeld van de liefde. Ze heeft je opgezocht, en greep je beet, en het doet pijn, omdat ze er niet meer is. Telkens zal het pijn doen als je met haar bezig bent, alsof ze bijt. Het is het gemis, de onmacht. Nu draag je de littekens van de liefde, de littekens van haar liefdesbeet."

"Oh, dominee, dat is bijna te mooi om waar te zijn," zei de man.

Die nacht was er een overstroming waarin vele mensen het leven verloren. De grote rivier was uit haar bedding getreden. De dominee zei: "De wilde honden zijn gekomen. Ze hebben velen meegenomen."

"Weer liefdeslittekens?" vroeg de man.

"Weer liefdeslittekens," zei de dominee.

Wilde Honden

Een man en een vrouw waren in het bos. Plotseling verloren ze elkaar geheel uit het oog, alsof een duizeling hen trof. Ze hoorden honden blaffen en janken in de verte, en het geluid leek steeds dichterbij te komen. De man greep de vrouw die als verstijfd was. 'Liefste,' sprak de man. 'We moeten ons verbergen.' Ze moesten het direkt op een rennen zetten. Daar zagen ze de honden al in de verte aankomen. De vrouw slaakte een gil, terwijl de man al een eind weg was. Eén voor één stortten de wilde honden zich op de vrouw, en lieten niets van haar over. De andere honden gingen al achter de man aan. Buiten adem rende de man langs de bomen, en door struiken naar de donkerste plekken. Er waren veel honden. De man wist dat hij niets tegen hen zou kunnen beginnen. De jacht was meedogenloos. Hij kon bijna het gehijg van de honden al horen, en de honden gilden bijna. Nog nooit was de man zo bang geweest. Zijn binnenste leek over te lopen van zweet. Na een tijdje bereikte hij een huisje. Snel ging hij naar binnen en deed de deur achter hem dicht. Al snel omsingelden de honden het huis. De man rende op de trap naar boven waar een man en een vrouw in bed lagen. Aan de muur hing een

geweer. De man greep het geweer, en knalde door het raam een paar honden neer. De man op het bed stond op, liep naar de man met het geweer toe, en sprak : ‘Welkom, welkom, in het land van plezier.’ De man met het geweer keek hem vreemd aan, terwijl ze beiden de honden jankend hoorden wegrennen.

‘Pardon, ze hebben ze hebben haar verscheurd,’ zij de man met het geweer.

‘Wie hebben ze verscheurd ?’ vroeg de man die net van het bed was opgestaan.

De man met het geweer begon te snikken.

‘Oh, ik begrijp het al. Je bent je geliefde kwijt, je liefje,’ zei de man, terwijl ook de vrouw opstond.

‘Maar goed, je bent hier veilig. Je hebt die honden lelijk te pakken gehad.’

De man greep een ander geweer onder het bed vandaan, en sprak : ‘Kom, we gaan op hondenjacht.’

Even later waren ze beiden weer buiten, en zochten naar de honden, die ze later op een open plek vonden. Ze knalden ze allemaal af.

‘Wat bedoelde je met ‘dit is het land van plezier,’ vroeg de ene man.

De andere man zei niets. ‘Dat zul je wel zien,’ zei hij even later. Beiden liepen ze naar een kasteel toe wat leegstond. ‘Hier kan je voorlopig blijven,’ zei de man. ‘Ga niet naar huis, want de honden zullen je pakken. Er zijn hier zoveel wilde honden.’

De man knikte, en ging het kasteel binnen. De andere man ging weer terug naar zijn eigen huisje.

In het kasteel keek de man zijn ogen uit. Hij was moe, sloot de deuren, en ging in een kamer in een bed liggen. De volgende ochtend was hij vroeg wakker. Hij besloot het hele kasteel te bezichtigen. In een torenkamertje lagen een man en een vrouw. ‘Heb je het gehoord van de honden?’ vroeg de vrouw.

‘Ja, ik weet er alles van,’ zei de man die net was binnengekomen.

‘Nee, je begrijpt me niet,’ zei de vrouw. ‘Ik bedoel ach laat maar.’

‘Nee, vertel het hem,’ zei de man die naast haar lag.

‘Okay,’ zei de vrouw. ‘Wij waren allemaal achternagejaagd door de honden, en kwamen hier, in het land van plezier.’

Plotseling begonnen de ogen van de vrouw gelig te worden. Ze omhelsde de man die naast haar lag, kuste hem, en sprak : ‘Wij verloren allemaal een partner aan de honden. Maar kijk, hier vinden we er één terug.’

‘Waar heb je het over,’ vroeg de man die in de deuropening stond.

‘Nou,’ zei de vrouw geheimzinnig, ‘jij zal hier ook een nieuw maatje terugvinden.’

‘Oh, maar daar heb ik helemaal geen zin in,’ zei de man in de deuropening.

‘Maar terug naar huis kun je niet,’ zei de vrouw. ‘Want de honden zullen je pakken.’ Buiten hoorden ze geblaf, en de schrik sloeg de man weer om het hart. ‘Zoek je maatje op, schat,’ zei de vrouw, ‘want zij die hier dagen alleen blijven zullen het kasteel uitmoeten, en aan de honden overgeleverd zijn.’

‘Pardon?’ zei de man. ‘Wie bepaald dat? Ik mocht hier voorlopig blijven, en ik hoop dan weer naar huis te kunnen gaan. Ik zal zeker de dood van mijn geliefde moeten verwerken in een diepgaand rouwproces.’

De vrouw begon te lachen. ‘Er is geen weg meer terug. Elke dag groeit het aantal honden. Ze hokken hier snel, en daar valt echt niet tegen op te jagen. Zij van het huisje zijn allang dood.’

De heer van het kasteel zal het niet toestaan dat je hier nog iets langer blijft dan een paar dagen, tenzij je een nieuw maatje vindt.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg de man. ‘Hoe kan het dat zij die van het huisje zijn allang dood zijn? En wie is de heer van het kasteel?’

Weer begon de vrouw te lachen, en omhelsde de man naast haar nog een keer, en zei terwijl ze hem kustte: ‘Er is alleen leven mogelijk in het kasteel. De rest is aan de honden overgeleverd. Ze zullen het echt niet lang volhouden, en tenslotte zijn ze al jaren dood hahaha Er is geen ontsnapping mogelijk uit het kasteel Tenzij je voer voor honden wil zijn ...’

De man draaide zich om, wilde weglopen, maar vroeg toen: ‘Waar kan ik dat maatje vinden?’

Maar de man en de vrouw die met elkaar waren zeiden niets meer. De man liep weg, en na een lange tocht door het kasteel kwam hij in een andere toren terecht waar hij een vrouw in een kamer zag liggen. De vrouw was omringd door honden. De man schrok. ‘Ze zijn maar opgezet hoor,’ zei de vrouw. De man haalde diep adem. Als dit zijn maatje moest zijn, dan ging de man nog liever gewoon dood. De vrouw had iets arrogants over haar, en iets dominants. Ze leek totaal niet op zijn vorig liefje. Na een lange zwerftocht door het kasteel kwam hij in een andere toren waar een andere vrouw zat. Hij moest nu snel beslissen, tenzij alles wat die andere vrouw had gezegd een leugen was. ‘Pardon?’ vroeg de man. ‘Wie is de heer van het kasteel, en wat zijn zijn bedoelingen?’

De vrouw begon te glimlachen. ‘Wat heb je er voor beeld bij? Wie denk je?’ Toen vertelde de man het hele verhaal, terwijl de vrouw in lachen uitbarstte. ‘Nou, deels is het wel waar, maar als je geen maatje vind, dan wordt je niet uit het kasteel gezet voor de honden Nee, het is allemaal veel erger Dan zal de heer van het kasteel zelf met je afrekenen’

De man schrok. Wat kon hij verwachten ? Wie was die heer van het kasteel, en wat zou hij doen ? De vrouw schudde met haar hoofd van het lachen, en de man begon zich heel ongemakkelijk te voelen. ‘Uit hoeveel vrouwen kan ik kiezen, en voor wanneer moet dat gebeuren ?’ vroeg de man. De vrouw wees op een poster waarop de meest verschrikkelijke vrouwen stonden vol prestige, verwaandheid en tuttigheid. Hij kon zich geen vreemder gezelschap bedenken. ‘Nou, lever me dan maar over aan die heer van het kasteel,’ zei de man. De vrouw greep de man, deed hem handboeien om, en leidde hem naar een donkere kamer waarin een oude man zat. ‘Zo,’ zei de oude man, ‘ik neem aan dat je geen keuze kon maken ? Goed, dan zul je geworpen worden in de vrouwenput waar de armste en vieste vrouwen leven.’

‘Alles beter dan dat tuig op die poster,’ zei de man.

De man werd naar een put geleid, en daar ingeworpen, waardoor hij helemaal onder de modder kwam te zitten. De oude man begon te lachen, en ook de vrouw. Even later kwamen er nog meer vrouwen om de put heenstaan om de man uit te lachen. De vrouwen in de put leken op holbewoners, en de man keek recht in allerlei gangen die bereikt konden worden vanuit de put. Hier leefden de vrouwen. De man kreeg erge medelijden met hen. De vrouwen waren zo paranoïde en zo depressief dat ze hem niet bij hen lieten. De man besloot maar in het midden van de put te blijven.

Hier leidde hij een eenzaam bestaan. Elke dag werd hem voedsel toegeworpen. Hij dacht terug aan de honden, en wilde dat hij door de honden zou zijn verscheurd, maar hier waren geen honden, en hij moest leven met zijn wonden. Hij begreep dit kasteel niet. Totdat de oude man hem op een dag uit de put liet komen.

‘Wie zijn die vrouwen, wat heb je met hen gedaan ? Ze zijn wild en onbereikbaar,’ vroeg de man.

‘Maar ze hebben je al die tijd in leven gelaten,’ zei de oude man.

‘Ik had liever dat ze me hadden verscheurd, want het is daar geen leven. Ik ben nog liever dood,’ zei de man.

‘Ik zal je vertellen wie zij zijn,’ zei de oude man. ‘Eens werden ook zij door honden nagejaagd, en kwamen hier terecht, en vonden geen maatje.’

‘Waarom hebt u mij nu uit de put gehaald ?’ vroeg de man.

‘Omdat ik hoopte dat je je maatje in de put zou vinden,’ zei de oude man.

Toen werd de man in een ander put geworpen. Deze put was veel dieper, en hij gleed helemaal door de modder door allerlei gangen heen, totdat hij in een grote modderpoel terecht kwam. Hier was niemand, en hij begon een lange tocht onder de grond, totdat hij uiteindelijk uitkwam op een plek dichtbij zijn huis. Hij was blij dat hij het nare uitstapje naar het bos had overleefd. Hij zou nooit meer teruggaan naar het bos. Wel moest hij aan zijn geliefde denken, die hij in het bos had verloren. Thuisgekomen kreeg hij de schrik van zijn leven toen hij zijn liefje gewoon in bed zag liggen. Hij maakte haar wakker, en vertelde wat er was gebeurd. ‘Ik was helemaal niet met je in het bos,’ zei de vrouw. ‘En honden ? Ik weet niks van honden.’ De man staat voor een raadsel. Zou hij het maar gedroomd hebben ?

Einde

Wilde Honden II

Een man en een vrouw waren in het bos. Na een tijdje werd hun rust verstoord door geblaf van honden in de verte. Het geblaf begon dichterbij te komen, en de man en de vrouw begonnen bang te worden. Snel pakten ze hun spullen en renden van het geluid vandaan. Ze renden tussen de bomen en door struikjes heen, en kwamen na een lange tocht in een klein hutje terecht. Hier besloten ze te rusten, maar al snel hadden de honden hen gevonden. De honden waren woest, en probeerden door de deur en de ramen binnen te komen, maar gelukkig zat alles dicht. Maar meer en meer honden leken het hutje te omsingelen, en probeerden de deur open te krijgen. Overal om hen heen hoorden ze gekras. De honden probeerden een opening in het hutje te krijgen. Ze wisten dat ze niet meer konden vluchten, en ze wisten ook dat ze het niet overleefden als de honden erin zouden slagen binnen te komen. Daarom besloten ze maar gewoon verder te gaan met hun liefkozen. Misschien was het wel de laatste keer. Hun harten gingen tekeer van angst. Ze kusten elkaar. Toen brak de muur open, en de honden stortten zich op de liefkozende man en vrouw. Ze werden allebei flink gebeten. Onder het bloed strompelde de man weg, terwijl de vrouw gegrepen werd. De honden sleurden de vrouw mee naar hun hol, terwijl de man kon ontsnappen.

Gelukkig lieten ze de vrouw in leven, alhoewel ze erg verwond was. Ze moest nu eten wat de honden haar brachten, en leefde sindsdien in gevangenschap. De man hield veel verschrikkelijke littekens aan de vechtpartij over, en dacht daarbij dat hij haar verloren had. Maar op een dag ontdekte een wandelaar de gevangenschap van de vrouw, en ook kwam de man het al snel te weten. Ze besloten een hele goede jager vanuit het buitenland over te laten komen om de honden uit te schakelen. Dat lukte deels, maar de laatste hond viel de jager aan. De jager kwam om het leven, en de hond ging terug naar zijn prooi in het hol. De hond verkrachtte de vrouw, en na een tijdje baarde de vrouw twee honden. De vrouw voelde zich zo vies dat ze nooit meer naar de samenleving terugwilde. Ze vonden haar na vele jaren toen de honden alledrie al dood waren. De vrouw was paranoïde en herkende de man niet eens meer. Ook sprak ze haar taal niet meer.

De vrouw begon agressief gedrag te vertonen, en iedereen vertrok. Ze moesten de keuze van de vrouw respecteren. Maar op een dag, vele jaren later, stond de vrouw ineens bij de man voor de deur. Ze leek hem nu wel weer te herkennen, en toen hij opendeed duwde ze hem zachtjes naar binnen. Ze gingen naar de kamer en ze omhelsde hem. Achter hen hing een schilderij van wilde honden, en als wilde honden omhelsden ze elkaar. Maar naar het gevaarlijke bos zouden ze nooit meer teruggaan.

Einde

De Wilde Hond

Ze woelde in haar slaap als een wilde hond.

Ze zou degene die haar man om het leven had gebracht wel willen aanvallen en hard bijten,

Ze droeg de littekens ervan op haar hart.

In haar dromen ging ze op jacht, op zoek naar de moordenaar van haar man,

maar zonder resultaat. En zo was het ook in het dagelijks leven.

Zij moest met deze wond leven.

Ze leefde als een wilde hond.

De dominee kwam haar vaak opzoeken,

En dan las hij voor uit gedichtenboeken, of hij vertelde verhalen,

Door de dominee kwam ze er doorheen.

De gesprekken inspireerden haar, en gaven haar rust, als een veilige haven.

Maar als hij weg was, dan had ze het moeilijk.

Gelukkig kwam de dominee vaak, heel vaak.

Ze ging niet naar de kerk, nee,

Daar deden ze te moeilijk,

Maar voor de dominee had ze een zwak.

Hij worstelde zelf ook met een aantal dingen.

De dominee was altijd haar steun en toeverlaat.

Ze woelde in haar slaap,

Ze dacht aan de dominee en haar man die dood was,

De dader was nooit gevonden, maar hij was om het leven gebracht door messteken,

In haar gedachten was zij altijd op zoek, altijd op jacht,

Nooit had ze rust, alleen als de dominee er was.

Op een dag nam hij haar mee naar een sprookjespark,

Ze kon zo alles een beetje relativeren aan de hand van sprookjes,

En aan het einde van de dag nam hij haar mee naar een restaurant.

Het was een Oosters restaurant met vreemde plaatjes aan de muur.

Een andere keer nam hij haar mee naar een restaurant met jachtplaatjes aan de muur.

Op sommige plaatjes stonden wilde honden,

Al zou het alleen maar gaan om deze plaatjes te zien, dan zou ze naar het restaurant gaan,

Het inspireerde haar, want voor haar waren de wilde honden een beeld van gerechtigheid,

En ze had het gevoel alsof er geen gerechtigheid was op aarde.

De wilde honden waren voor haar een beeld van de hemel,

Hun jacht zou wel slagen.

De dominee legde haar uit dat de wilde hond een metafoor is van wat we niet begrijpen,

We zijn op zoek, maar we vinden het niet,

Dat wat we verloren hebben krijgen we niet terug,

Maar op een dag zullen we het wel begrijpen,

En dan kunnen we pas echt zeggen dat de jacht geslaagd is,

Als wij zelf gegrepen zijn door de wilde hond.

De Groene Verlichting

Bevroren Dromen

Hoofdstuk 1. De verandering

Hoofdstuk 2. De schuilplaats

Hoofdstuk 3. De Laser

Hoofdstuk 4. De Staatsgreep

Hoofdstuk 5. Geb

Hoofdstuk 1. De verandering

In een zaal stond hij, de grote boom. Het was volle maan, en hij was tot leven gekomen, kijkende over de blauwe aarde. Het was als het land van de blauwe zon. Een grote hond stond naast hem. Als het morgen zou zijn, zou hij weer onbeweeglijk staan als de grote boom. Hij sprak ook andere bomen toe, die tot leven waren gekomen. De fee van de maan stond erbij. Ze had haar toverstokje goed vast. Ze wist dat als de morgen zou komen, dan zouden de bomen niet meer kunnen spreken, en niet meer kunnen bewegen. En dan zou zij weer moeten terugkeren naar de maan. Het was een blauwe maan, en die verscheen niet eens zo vaak. Vaak was hij verdwenen achter duistere wolken. De grote boom nam het woord, en sprak de menigte toe. Het waren woorden van grote ernst. Hij sprak dat over een tijdje de planeet in de cirkel en het magnetische veld van de zwarte zon terecht zou komen, en dan zouden ze voor altijd tot leven komen. De bomen zagen erg naar dat moment uit, en dan zou ook de fee van de maan tot hen kunnen komen zo vaak ze wilde. Er was echter nog één gevaar wat hen in de weg stond, en dat was de heks Sausibir. Zij zou er door haar krachten in kunnen slagen de planeet in een andere zonnencirkel te brengen. Dit was een magnetische cirkel rondom de zon Misfamen. Als de heks erin zou slagen, dan zouden de bomen nooit meer tot leven kunnen komen. De heks wilde de bomen gebruiken om haar kasteel mee uit te bouwen.

Maar als de zwarte zon haar zou verslaan, dan zouden de bomen langzaam veranderen in nieuwe wezens die konden bewegen en spreken. De grote boom was in ernst, en ze waren allemaal nog erg bang, want de heks was zeer krachtig. De fee opende een boek, en sprak : 'In onze boeken staat dat de heks Sausibir op zoek is naar een groene toverstaf die in het middelpunt van de planeet zou liggen. Als ze die staf heeft gevonden, dan zal ze in staat zijn de planeet in de cirkel van de boze zon Misfamen te krijgen.' Een andere boom kwam naar voren, en keek heel ernstig en wijs.

Een jongen schrok wakker. Wat had hij toch vreemd gedroomd. Hij had een vreemde ziekte, waarin hij vaak flauwviel, en vaak kon hij moeilijk praten. Ook had hij vaak last van verkramptingen, en dan kon hij zich vaak niet bewegen. De artsen zeiden dat hij de boomziekte had, maar veel was er niet over bekend. De jongen had een obsessie als het op bomen aankwam. De volgende nacht had de jongen weer dezelfde droom, en er kwam een fee aan zijn bed of hij hen wilde helpen. Maar de jongen geloofde niet in feen. Toen hij het aan zijn artsen vertelde moesten ze een beetje grinniken. Nacht na nacht kwamen de dromen terug, en zelfs overdag verschenen er feen aan hem. Hij werd er erg moe van, en dacht dat hij gek aan het worden was. De artsen besloten om hem door te verwijzen naar een psychiater, die hem vertelde dat het inderdaad een geestesziekte was. Misschien hoorde het wel bij de zg. boomziekte die hij in de loop der jaren had ontwikkeld. De jongen kon niet meer naar school, en het was voor hem ook moeilijk geworden om buiten te komen. Hij kon niet tegen licht.

Op een dag toen de jongen de krant las, las hij over een nieuw schoonmaakmiddel dat op de markt was gebracht, genaamd Misfamen. 'Verrek,' zei de jongen tegen zichzelf. Het was de naam van de boze zon uit zijn dromen. 'Ach, het zal wel toeval zijn,' dacht de jongen bij zichzelf. Na een tijdje werd het merk uit de handel gehaald, en wel om een paar redenen. Het

bleek zeer milieu-onvriendelijk te zijn. Mensen en dieren zouden er ziek van worden, en de fabrikant was in het nieuws gekomen, vanwege een moord. Na een tijdje begonnen de dromen van de jongen minder te worden, en de feen verschenen minder vaak. De psychiater was erg tevreden. Ze hadden hem een middel gegeven genaamd Sausibir. Het scheen ook erg goed te werken tegen depressies, en het middel werd erg bekend. Ook het schoonmaakmiddel Misfamen werd weer volop verkocht, omdat onderzoek aangaf dat het middel absoluut niet milieu-onvriendelijk zou zijn. De fabrikant die verdacht was van moord was inmiddels weer vrijgesproken, omdat er geen enkel bewijs tegen hem was. Steeds meer begon de jongen de vreemde dromen en feenverhalen te vergeten, daar ze nauwelijks nog in zijn leven voorkwamen. Ook begon de jongen verbeteringen te tonen op lichamelijk vlak. Hij kon zich beter bewegen, en viel nauwelijks nog flauw. Het was alsof de epileptische neigingen die hij had steeds meer en meer op de achtergrond kwamen, en na een tijdje kwamen ze helemaal niet meer voor. Ook het praten ging beter en beter, en al snel kon hij weer naar school. Over de boomziekte werd niet meer gesproken. De jongen verloor zijn obsessie voor bomen, en werd manager in een hoge functie bij één of ander bedrijf. Dit bedrijf produceerde allerlei soorten medicijnen in verschillende zout-verbindingen. De zouten zouden mensen weer energie geven, en zouden hun angst voor falen wegnemen, en hun denkvermogen vergroten. Het ware nieuwe zout-verbindingen ontstaan uit jaren lange experimenten in laboratoria. Het middel werd gemaakt van elementen gewonnen uit de zeedieptes en de aarddieptes, en was een groots project. Eén van die middelen heette 'de groene staaf,' en was het allersuccesvolste. Het bleek ook goed te helpen bij slaapproblemen. De jongen verdiende erg goed, en woonde in een groot landhuis.

Op een nacht had hij weer een droom, na een zeer lange tijd. Ditmaal ging het over groene mensachtige wezens die in een kamer diep onder de aarde leefden. Ineens kwam er een zwarte hond binnenrennen, en de kamer werd groter en groter, en begon zich in meerdere kamers te verdelen, terwijl de zwarte hond door de kamers begon te rennen. Hij vond dit maar een vreemde droom, en probeerde het weer te vergeten. Maar op een dag werd er op zijn deur geklopt. Het was een oude en arme vrouw die voor hem stond. Ze vroeg hem of hij het allemaal nog herinnerde. Hij wist niet waar ze het over had. 'De feen, de bomen,' sprak ze. Daar wilde hij het niet over hebben, en deed de deur voor haar dicht. Maar weer klopte ze aan, en ditmaal zeer indringend. Het leek alsof hij weer duizelig werd, en alsof alles nu zo dichtbij kwam. Hij rende naar boven en greep naar z'n buik. Al snel begon hij over te geven, en kwam er allemaal groen spul uit z'n mond. Wat gebeurde er toch allemaal. Hij greep naar de telefoon om zijn arts te bellen. Na een tijdje kwam deze bij hem aan. Hij lag inmiddels op de grond. De arts voelde zijn pols. Hij moest snel in het ziekenhuis opgenomen worden. De artsen waren bang dat de boomziekte aan het terugkomen was, en ditmaal leek het erger dan ooit te voren. De jongen raakte in coma, en vocht dagenlang voor zijn leven. Na een paar weken kwam hij weer lichtelijk bij, en vertelde over de arme oude vrouw. De artsen vroegen hem of hij dat gedroomd had, of dat het echt was. Hij was ervan overtuigd dat het echt was. Maar hoe wist de vrouw over zijn dromen? Misschien was er wel informatie uitgelekt. En hoe kon het dat alles ineens weer was teruggekomen? De artsen wisten het niet, maar brachten het niet in verband met de vrouw. Ziektes konden soms gewoon terugkeren. De jongen voelde zich erg zwak, en hij moest naar een rustoord in het bos om bij te komen. Toen hij daar aankwam schrok hij. De arme, oude vrouw woonde daar ook. Ze deed net alsof ze hem niet kende, maar de jongen werd erg nieuwsgierig. Nadat hij de maanden die erop volgden weer een beetje op krachten was gekomen probeerde hij haar aan te spreken. Hij kwam haar eigenlijk alleen maar tegen bij de maaltijden, en soms op de gang, maar ze spraken niet met elkaar. De vrouw deed alsof ze van niets wist, maar de jongen hield aan. De jongen ging erg aan zichzelf twijfelen, en begon zich ook van zijn lotgenoten steeds meer terug te trekken. Maar op een dag werd er

op z'n kamer geklopt. Toen hij opendeed was het de oude arme vrouw. Ze had een boek voor hem. Het was een boek over geestesziektes. Toen ze weg wilde lopen riep de jongen haar na. Maar ze keerde niet meer om. Hij deed de kamerdeur weer dicht en begon te lezen. Maar na een tijdje klapte hij het boek weer dicht. Hij kon zich niet concentreren. Hij besloot het voor een tijdje in zijn la op te bergen.

Het was herfst. De kleuren van de bomen waren zo mooi. Hij keek vaak naar buiten, en kwam erdoor tot rust. Eigenlijk herinnerde hij zich steeds minder over vroeger. Ook probeerde hij zo min mogelijk na te denken over zijn ziekte, en probeerde hij zoveel mogelijk van het leven te genieten. Hij hield van de rust, van zijn kamer. De andere lotgenoten hadden allemaal hun eigen leven. Soms kwam er weleens bezoek, maar dat had hij liever niet. Door zijn ziekte kon hij bijna niet naar buiten, daar het licht hem teveel pijn deed. Hij was gelukkig zoals hij was, omdat hij geleerd had er genoeg mee te nemen en er uit probeerde te halen wat hij kon. Hij probeerde niet teveel na te denken, omdat hij dacht dat dat toch niets zou oplossen of zou aanvoegen. Na een paar jaren ging het rustoord dicht en zouden de patienten moeten verhuizen naar een ander rustoord dichtbij zee. Ook hier had de jongen het erg naar z'n zin. In de verte hoorde hij soms de zee ruizen. Er was een klein bos dichtbij waar hij weleens ging wandelen. Het leek alsof de zee op de achtergrond een goed en genezend effect op hem had. Op een dag toen hij weer eens met een begeleider in het bos was, vond de begeleider een vreemd langwerpige groene staafje op de grond. Het was buigbaar en het glimde heel speciaal. De jongen glimlachte. De begeleider gaf het aan de jongen. Het leek wel alsof het staafje licht gaf. De jongen besloot het staafje mee te nemen naar zijn kamer. Aangekomen legde hij het staafje op zijn nachtkastje. De begeleider had hem netjes naar zijn kamer gebracht en zou nu met iemand anders naar het bos gaan. De jongen hield erg veel van die begeleider. De begeleider was erg goed voor hem, en deed eigenlijk nooit moeilijk, en stelde ook nooit geen moeilijke vragen. De begeleider begreep de jongen erg goed.

Midden in de nacht werd de jongen wakker. Het groene staafje gaf erg veel licht af, en begon te kronkelen: 'Zeg Pedro, zeg Pedro,' zei het staafje. 'Dat had je niet gedacht, hè, dat ik ooit nog eens tegen je zou praten.' En toen hield het staafje zich een hele lange tijd stil. De jongen raakte erg in paniek. Hij rende van zijn kamer af naar het begeleidershokje toe, waar de nachtdienst zat. 'Ik begin gek te worden,' riep de jongen. De nachtdienst liep naar hem toe, en probeerde hem te troosten. 'Ga eens even zitten, Pedro, en vertel me eens heel rustig wat er gebeurd is.' Pedro ging zitten, en begon te vertellen. Ineens kwam het staafje naar binnen kronkelen, en Pedro gaf een gil. 'Daar is het, daar is het,' gilde hij. Maar de nachtdienst zag niks. 'Pedro, waar heb je het over, er is hier niets,' zei de nachtdienst. 'Zie je,' zei Pedro, 'ik ben echt gek aan het worden.' Maar de nachtdienst begon hem te troosten. 'Ach, Pedro, iedereen verbeeldt zich weleens wat. Dat hoort nu eenmaal bij ons. Iedereen vergist zich weleens.' Na een tijdje strompelde Pedro weer langzaam terug naar z'n kamer en ging weer slapen. De volgende morgen was alles erg beklemmend. Een man die Pedro niet kende kwam binnen, samen met een mevrouw. 'Pedro, we hebben besloten je over te laten plaatsen naar een oord waar je nog beter tot rust kunt komen. Het is een paar straten verder, en iets dieper in het bos.' Pedro vond het wel een goed idee, maar toen hij daar aankwam schrok hij wel even. De patienten leken wel op apen, en het leek hem hier helemaal niet rustig. Ze gilden, bewogen heel snel en vreemd, en keken raar uit hun ogen, alsof ze Pedro elk moment konden bespringen. Maar de man en de mevrouw zeiden dat Pedro gewoon moest doorlopen. Ze moesten door een hele lange gang, die in een bocht liep, en kwamen na een tijdje lopen in een andere zaal. Er zaten hier wat gehandicapten, en Pedro vroeg zich af of hij hier wel moest wezen. Maar de reis was nog niet ten einde. Ze moesten achter de zaal linksaf slaan, en weer moesten ze door een lange gang die in een bocht liep. Wat een reusachtig groot en uitgestrekt

gebouw was dit, en het was hier verderop steeds rustiger aan het worden. Helemaal aan het eind van de gang was nog een klein halletje dat leek op een magazijn. Achter het halletje was een huiselijke kamer waar een wat oudere man een pijp rookte. 'Dag Pedro,' zei de man, 'fijn dat je bent gekomen. Ze hebben me al over jou verteld.' De man scheen dezelfde ziekte als Pedro te hebben, maar worstelde nog steeds met de vraag of het echt was, ja of nee. De man had ook vele dromen en verschijningen gehad, en allerlei andere dingen die achteraf verbeeldingen bleken te zijn. Of waren het geen verbeeldingen? Pedro had geen zin om daar over te praten. Pedro wilde alles vergeten wat er was gebeurd. En de man respecteerde dat direkt. Het was geen snelle prater, en Pedro hoopte dat hij hier goed tot rust kon komen. Achter de kamer was nog een klein halletje met een paar kamers, waarvan één kamer voor Pedro was. De kamer had een prachtig uitzicht op het bos. Er waren zoveel bomen waar Pedro naar kon kijken. Ook was er een deur naar buiten, maar Pedro wilde voorlopig niet naar buiten. Er woonde hier ook nog een andere vrouw, maar die was op dat moment een tijdje logeren bij familie. De man deed niet veel. Hij zat alsmaar in z'n stoel, en ging pas 's avonds laat naar z'n kamer. Er was een bel in de kamer van Pedro waarmee hij begeleiding zou kunnen krijgen wanneer hij dat wilde.

De artsen hadden besloten Pedro weer Sausibir als medicijn te geven. Maar dit keer reageerde Pedro er helemaal verkeerd op. De wanen werden erger en erger, en al snel wilde Pedro niet meer leven. De artsen besloten maar helemaal te stoppen met het middel voor Pedro, en na het falen van nog wat andere middelen kwamen ze erachter dat Pedro overgevoelig was geworden voor medicijnen. Rust was gewoon het belangrijkste voor nu. Soms kwam de begeleiding nog even kijken of het allemaal goed ging, en ja hoor, het ging steeds beter toen Pedro met de middelen was gestopt. Maar voorlopig wilde hij niet naar buiten. Hij zat vaak op z'n kamer. Het corveen ging goed. Pedro kon goed afwassen en zou nu ook voor het eerst op deze afdeling schoonmaken. Toen hij naar het schoonmaakhok liep en de deur opende zag hij het middel Misfamen staan. Pedro schrok. Maar herstelde zich snel, en mengde het met wat water. Het was een zuiver natuurprodukt, gemaakt van middelen die gewonnen waren uit de aarddieptes en zeedieptes. Gelukkig hoefde Pedro niet vaak schoon te maken, en soms deed Pedro het gewoon met afwasmiddel of zeep.

Na een tijdje kwam de vrouw terug van het logeren en maakte kennis met Pedro. Ze was een overspannen geraakte botanicus, en had veel verstand van bomen. De vrouw was bezig geweest met een experiment om de bio-electriciteit van bomen voor allerlei dingen te gebruiken, en bij het laboratorium waar ze werkte hadden ze het zelfs voor elkaar gekregen om voertuigen te laten rijden op boom-energie. Op een bepaalde wijze raakte Pedro diep geïnteresseerd in haar verhalen. En ook de man vond het fijn om naar haar te luisteren. Ze had een erg rustgevende stem, en al snel was Pedro dikke vrienden met haar. Pedro durfde haar niet zoveel over zichzelf te vertellen, en gelukkig vroeg de vrouw daar ook niet naar. Ze had wat apparaatjes meegenomen met celletjes erin die op een soort kaartje zaten, en die vingen de boom-energie dan op. Samen met de vrouw ging Pedro weleens naar buiten. Het was altijd erg rustig in het bos. De vrouw vertelde hem ook over robotten die op boom-energie liepen. Op een dag nadat ze weer even een tijdje bij familie had gelogerd nam ze er één voor Pedro mee. Het was een geschenk voor hem. Pedro kon zijn ogen nauwelijks geloven. De robot kon van alles doen, en je kon er zelfs een gesprek mee voeren. Het werd Pedro's beste vriendje, en al snel knapte Pedro erg op. Velen merkten hoe hij aan het veranderen was, en hij begon ook wandelingen met de robot te maken.

De vrouw legde Pedro veel uit over hoe zo'n robot werd gemaakt, en na een tijdje werden er ook steeds meer van zulke robotten gebruikt. Het idee sloeg erg aan. Het bleek dat het gebruik

van boom-energie erg goed was voor de bomen zelf, en voor het milieu. Ook bleek de boom-energie erg goed en genezend te zijn voor het functioneren van het lichaam. En al snel werden er bij sommigen kleine capsules ingebouwd die boom-energie opvingen en gebruikten ter ondersteuning van het lichaam. Maar er kwam ook concurrentie op de markt. Zo bleken er ook al apparaten te zijn die op bloem-energie werkten, wespen-energie, spinnen-energie, vliegen-energie en zelfs lever-energie. Telkens merkten ze dat de energieën die gebruikt werden weer een voorspoedig effect hadden op hetgeen waarvan die energie was. Elke energie had z'n eigen frequentie, en kon door de instel van de juiste frequentie door een tuner makkelijk afgetapt worden. Zo begon men met allerlei natuur-electriciteiten te experimenteren en ze ook koppeland te gebruiken. En door de koppels kwamen er weer hele speciale energieën vrij, als een soort van positief bijproduct. Pedro was erg enthousiast en schoolde zichzelf goed op deze gebieden, met name ook door de tussenkomst van de vrouw op z'n afdeling.

Op een dag kwam de vrouw aanzetten met een robot die op haaien-electriciteit werkte. De robot kon zwaar werk verrichten en werd vaak ingezet voor de bouw van huizen en gebouwen. Pedro was erg enthousiast, en niet lang daarna had Pedro zelfs een klein voertuigje dat op haaien-energie werkte. In de ziekenhuizen kende men inmiddels de implantaten die op haaien-energie werkten. Vooral hen die om enige reden verlamd waren hadden veel baat bij deze apparaatjes. Pedro was erg trots op de dingen die hij inmiddels zelf kon maken, maar op een nacht had hij een erg akelige droom. In die droom werd hij bezocht door de heks Sausibir, die op hem begon te schelden. Even dacht hij dat alles fout ging, ook toen hij de volgende dag wakker werd, en een zwarte planeet boven het bos buiten zag hangen die alles scheen te verduisteren. Hij dacht dat hij het zichzelf weer allemaal verbeelde, en dacht ook dat het wel weer weg zou gaan als hij door zou gaan met het ontwikkelen van de natuur-technologie. Maar niets was minder waar. Ook anderen hadden de zwarte planeet gesignaleerd, en de duisternis ging niet weg. Wetenschappers zeiden dat het een zwarte zon was die zo'n sterke magnetische straling had dat de planeet vanaf nu om deze zon zou heentrekken. Er was veel paniek, want men zei dat het elektrisch veld van deze zon de aarde zou aantasten en ook het leven op aarde. Velen begonnen een soort virus te vertonen dat het zwarte boom-virus heette. Het virus zou de hersencellen aantasten en waanideeën brengen, als een soort van geestesziekte. Maar niet alleen dat, want ook het lichaam zou heel langzaam aftakelen onder de ergst mogelijke pijnen. Pedro was bang. Een groot deel van de bevolking was al door het virus aangetast, min of meer, en er was nog geen technologie of medicijn tegen opgewassen.

Er was iets in Pedro geknapt. Vele mensen gingen naar het ziekenhuis voor onderzoek. Achteraf scheen het mee te vallen, en werden wel degelijk mensen weer genezen, maar de duisternis bleef door de zwarte planeet, en er waren inmiddels velen door het virus omgekomen. Het leek wel alsof de aarde z'n scherven oprapte om door te gaan met dat wat overgebleven was. Na een korte tijd van herstel en opleving sloeg het virus opnieuw toe, harder dan ooit. De aarde werd naar de zwarte zon toegezogen, meer en meer, alsof het al cirkelend in de zwarte zon zou verdwijnen, zou oplossen. Zij die overgebleven waren, waren moe, en leden aan ernstige pijnen en aftakelingen. Het aardoppervlak was heter dan ooit tevoren.

Plotseling schrok Pedro wakker. Het was allemaal maar een droom. Het was net voordat de vrouw van de afdeling terug zou komen van het logeren bij familie. Pedro had zich er een beetje druk over gemaakt, omdat hij bang was dat het misschien niet zou klikken, en eigenlijk was hij ook erg nieuwsgierig. Nu zou hij haar dan ontmoeten. Ze bleek heel anders te zijn dan in z'n dromen. Ze leek veel ouder, en was ook veel rustiger. Pedro had niet echt het gevoel dat

hij contact met haar kon maken. Ze zei niet veel. Pedro vond het achteraf wel best zo. Geen vreemde technologieën, geen robotten, en geen zwarte zonnen die het leven op aarde onveilig zouden maken.

Hoofdstuk 2. De Schuilplaats

Pedro was bang geworden om te slapen. Als hij niet nog een keer zo gek zou dromen. Gelukkig was het de nachten erna erg rustig. Totdat hij op een nacht droomde over een zwarte hond die als door de ramen van zijn hoofd binnenkwam. Peter was stijf van de schrik, en kon zich niet bewegen toen hij wakker was geworden. Na een lange tijd kwam er een begeleider binnen die hem probeerde te troosten. Pedro kon maar moeilijk praten. De begeleider gaf hem een kopje water. Heel langzaam begon Pedro weer een beetje bij te komen. De begeleider vond het erg naar voor Pedro, maar moedigde hem aan om het weer te vergeten, en om door te gaan met z'n leven. De spanning omtrend de vrouw was nu voorbij, omdat hij nu wist wie en wat ze was. Pedro hoopte dat er voorlopig geen nieuwelingen zouden komen. Hij merkte bij zichzelf dat hij steeds moeilijker tegen veranderingen kon. Het leek wel alsof elke verandering, hoe klein ook, z'n hart omdraaiden in z'n borstkas.

Pedro kon het goed vinden met z'n begeleiders. Nog steeds ging hij weleens met ze wandelen. Voor het eerst zou hij op een avond met een begeleider naar zee gaan. Hij verheugde zich er erg op. Als kind hield hij altijd al erg veel van de zee. De zee was erg rustig die avond, en ze maakten een lange strandwandeling. Plotseling draaide de begeleider zich naar Pedro toe, en het leek alsof hij het gezicht van een zwarte hond had. Pedro schrok, maar dacht direkt dat het kwam omdat het al donker was. De begeleider pakte Pedro's hand vast, en er ging een rilling door Pedro heen. 'Pedro,' zei de begeleider, 'ik moet je wat vertellen. Ik ken je nu al geruime tijd, en ik vind dat je er erg op vooruit bent gegaan. We zijn nu bij de zee, en alles gaat goed. Je hebt geen last van wanen.' Pedro glimlachte. Die begeleider moest eens weten, maar goed, er was mee te leven, en Pedro hoefde het ook niet erger te maken dan het was. Toen haalde de begeleider een klein beeldje uit zijn zak. Het was een zwarte hond die op een soort schatkist zat. Pedro dacht even dat hij flauw zou vallen, maar liet de man uitpraten. 'Dit is voor jou. Ik weet dat je laatst over een zwarte hond hebt gedroomd, de nachtmerrie, maar misschien zal dit je helpen. Waarom besluit je niet om er positief tegen aan te kijken? Dromen horen ook bij het leven, en zelfs wanen. We wanen allemaal wel eens wat. Probeer er gewoon op een goede manier mee om te gaan. Zo van: 'okay, ik heb over een zwarte hond gedroomd. Er is niks verkeerd met een zwarte hond op zich.' Zet het gewoon op je nachtkastje en leer het accepteren.'

Maar ineens werd Pedro onwel. En een verschrikkelijke angst beklom hem. 'Nee,' schreeuwde hij in paniek, 'nee.' De begeleider wist direkt dat het allemaal te ver voor Pedro was gegaan. Het was teveel voor hem. Pedro rende weg, en de begeleider rende achter hem aan. 'Doe dat ding weg,' gilde Pedro. 'Ik kan er niet tegen.' De begeleider kon nu niet meer zeggen dat Pedro maar met z'n angst voor zwarte honden moest leren omgaan. Dat werkte simpelweg niet bij Pedro. Hard rende Pedro terug naar de afdeling. Een andere begeleider ving hem op, en Pedro vertelde hem het verhaal. Na een paar dagen hoorde Pedro dat de begeleider die hem het beeldje wilde geven was ontslagen. Pedro vroeg zich af waarom. Hem werd verteld dat het een religieus beeldje was uit Egypte. En dat was ongeoorloofd op de afdeling. Er stond duidelijk in de regels dat de begeleiders ten eerste geen religieuze dingen aan patiënten mochten opleggen, en ten tweede mochten ze geen persoonlijke cadeautjes geven. Er was ook

nog een derde reden waarom de man was ontslagen. De patienten mochten niet geconfronteerd worden met hun angsten. De patienten moesten afgeleid worden en beschermd, zo was de therapeutische benadering. Pedro vond het aan de ene kant te ver gaan, dat deze begeleider daarom was ontslagen, en had spijt dat hij het doorverteld had, maar aan de andere kant voelde Pedro zich bedreigd, ook al bedoelde de man het goed. Pedro zocht bescherming, en die had hij op deze manier dubbel en dwars gevonden.

De opvolger van de desbetreffende begeleider was een vrouw. Pedro kon erg goed gesprekken met haar voeren, en die gesprekken gingen nogal diep. De vrouw was lid van een religieuze beweging die 'De Groene Verlichting' heette. Dat was een beweging die geloofde dat de bomen de aarde zou overnemen, de plantegroei, en dat de aarde weer geheel plantaardig, botanisch, zou worden, alle levende wezens. Pedro wist niet goed wat hij er van denken moest. De vrouw moest natuurlijk goed ervoor zorgen dat zij Pedro niets opdrong, want dan zou ze in hetzelfde lot vallen als de vorige begeleider. In de reglementen stond dat de begeleiders wel religieus mochten zijn, en dat ze best wel dingen over hun persoonlijke leven mochten vertellen aan hen die ze begeleiden, als de situatie zich zou voordoen, maar ze mochten hen absoluut geen deel laten hebben in hun privé-leven. De beweging van de Groene Verlichting zou steeds meer groeien op aarde, en Pedro kwam erachter dat meerdere begeleiders van deze beweging lid waren. Maar diep erop ingaan wilde Pedro niet, en zorgde er altijd voor dat het onderwerp snel weer over iets anders ging, en ook de desbetreffende begeleiders lieten er niet al te veel over los. Eén van de nachtdiensten waar Pedro regelmatig goede gesprekken mee had was niet religieus. Zij vond de beweringen van de Groene Verlichting maar geklets. Zij geloofde dat alles zou vergaan, zowel mens, dier als plant, en dan zou alles in het niets oplossen. Zij van de Groene Verlichting geloofden dat zij die botanisch geworden waren eeuwig zouden leven. Wel vond de nachtdienst dat je oudere mensen hun geloof nooit moest afpakken, want dat hadden ze misschien nodig op hun oude dag, om niet zo bang te zijn voor de dood, en omdat het voor oudere mensen veel te moeilijk zou zijn en veel te ingrijpend om nog van standpunt of geloof te moeten veranderen. Pedro had eigenlijk geen standpunten. Hij hoorde al die verhalen maar aan.

Op een nacht werd Pedro badend in het zweet wakker. Hij had weer zo raar gedroomd. Plotseling keek hij naar zijn handen, en zag dat z'n armen bijna als takken waren geworden, en dat er bladeren aan groeiden. Maar toen hij ineens wakker schrok wist hij dat hij dit alles gedroomd had. Hij moest het maar niet meer over zware dingen hebben als religieuze overtuiging of levensstandpunt. De begeleiding reageerde daar direkt positief op. Maar het begon steeds vaker voor te komen dat Pedro 's nachts het gevoel had dat hij in een plant of boom aan het veranderen was. Op een nacht schrok hij wakker. Er zat een lange man vlakbij de muur, dichtbij z'n bed, en die man had boomachtige ledematen, als takken met bladeren. De man had een donkere groenachtige kleur, en Pedro zette het op een gillen. 'Ga mijn kamer uit,' schreeuwde Pedro. Maar de man bewoog niet. Toen Pedro het licht aandeed bleek het slechts zijn badjas te zijn die aan de muur hing. Ja, vergissingen kunnen gebeuren. Pedro zweette. Wanneer zou dit eens ophouden ?

Na enige jaren woonde Pedro weer op zichzelf. Op een dag werd er aangebeld. Het bleek iemand van de Groene Verlichting te zijn. Ze gingen de huizen langs om over hun geloof te vertellen en om leden te werven. Maar Pedro wilde er niets mee te maken hebben. De man van de beweging begon erg agressief te doen, dat als Pedro niet zou luisteren, dan zou zijn lot de vernietiging zijn. Pedro vond dat nogal intimiderend, en waarschuwde de man dat als hij niet zou stoppen, dan zou Pedro de politie bellen. De man drukte Pedro boos een folder in z'n vingers en vertrok met de woorden : 'Dan moet je het zelf maar weten.' Pedro vouwde een

vliegtuigje van het foldertje en gooide het de man achterna, die al bijna uit zicht was verdwenen. Pedro wilde absoluut niets met dit soort zaken te maken hebben, omdat hij geen terugval wilde krijgen. Pedro moest juist los proberen te komen van dit soort dingen. Pedro liet een sticker op zijn deur aanbrengen om dit soort dingen buiten de deur te houden. Op de televisie waren er vaak programma's over of van de Groene Verlichting. Het was één van de snelst groeiende religies op aarde. Er waren zelfs al zenders van de Groene Verlichting. Pedro keek daarom niet vaak naar de televisie. Sommige groepen binnen de Groene Verlichting waren erg agressief en sommige groepen waren erg conservatief. Wat dat betreft waren er veel verschillen binnen de beweging. Er was één beweging binnen de Groene Verlichting die zo extreem was dat ze geloofden dat ze hen die niet van de Groene Verlichting waren moesten uitroeien. Gelukkig was die beweging erg klein, maar anderen zeiden dat in het geheim die beweging veel groter was dan ze dachten. De beweging zou veelal ondergronds werken, en in diepe list. Er werd gewaarschuwd voor aanslagen vanuit deze groep, die de zwarte groenen werden genoemd.

Pedro wist dat hij in gevaar was, omdat hij niet lid was van de beweging. Maar er was zelfs één harde kern binnen de zwarte groenen die geloofden dat een ieder die niet lid was van de zwarte groenen, die moest uitgeroeid worden, openlijk of subtiel. Er werd beweerd dat zelfs de regering leden had die van deze harde kern waren, maar bewijs was daar nog niet voor geleverd. En deze regeringsleden zouden de hand boven de hoofden van sommige geweldadige acties hebben gehouden, en er zelfs ruimte voor geven. Pedro wilde niet het doelwit worden van terroristen. Wat kon hij doen ? Een hond nemen, of lid worden van de Groene Verlichting voor eigen veiligheid ? Pedro was bang voor honden, dus dat viel eigenlijk al af, maar omdat Pedro nog wel banger was voor aanslagen, en absoluut geen huichelaar wilde zijn door uit angst 'gelovig' te worden, koos hij voor een hond. Hij ging naar een asiel en kocht daar een zwarte hond. Al snel werd Pedro beste maatjes met het beest, en de hond was erg waaks. Maar op een dag vond Pedro de hond dood in zijn mand. De dierenarts constateerde vergiftiging. En zo kocht Pedro een andere hond, die ook ten prooi viel aan vergiftiging, en zelfs in een derde geval gebeurde dit. Pedro wist dat ze het op hem gemunt hadden, en begon sterk te vermoeden dat de man die bij hem aan de deur kwam van de zwarte groenen was. Ze hadden Pedro natuurlijk al op een lijst gezet. Wat kon Pedro doen ? Verhuizen ? De zwarte groenen waren overal.

Op een dag kwam er een andere vrouw bij Pedro aan de deur. Het bleek iemand van de Groene Verlichting te zijn. Pedro wees op de sticker en zei : 'Kunt u niet lezen ?' De vrouw verontschuldigde zich en zei dat ze dat over het hoofd had gezien. Maar omdat de vrouw zo vriendelijk was en zo zacht bij Pedro overkwam liet hij haar binnen. De vrouw bleek van een conservatieve groep te zijn binnen de Groene Verlichting. Zij keurde ook streng de werken van de zwarte groenen af. De vrouw was zich ervan bewust dat de harde kern binnen de zwarte groenen een gevaar voor haar en haar conservatieve groep waren, en ze vertelde Pedro over een schuilplaats die ze hadden, onder de grond. Zij die zich bedreigd voelden konden daar komen wonen. Het was een samenlevingsverband, en ook anderen buiten de Groene Verlichting werden geaccepteerd. Pedro zag dat op een bepaalde wijze wel zitten, en al snel besloot hij over te verhuizen. Het was een streng bewaakte stad onder de grond, die uitliep in het bos. Boven de grond kwamen aanslagen inmiddels op grote schaal voor.

Bij de schuilplaats aangekomen werd Pedro naar een speciale afdeling gebracht voor niet-gelovigen. Pedro kreeg een ruime kamer toegezegd, maar al snel kwam hij erachter dat het een val was. Hij kon zijn kamer niet meer uit. Op de muur was een scherm, als een soort televisie. 'Welkom bij de Groene Verlichting. Voor de veiligheid hebben wij uw kamer op slot

gedaan. Dit is maar voor even. We willen eerst een aantal dingen van u weten.' Onder het scherm was er een ja en nee knop, en zo moest Pedro eerst een ellenlange vragenlijst beantwoorden. Aan het einde van de lijst ging zijn kamerdeur weer open. Pedro was erg opgelucht. Maar dat was maar van korte duur. De voorzieningen waren erg zwak, en er werd telkens een beroep op hem gedaan om lid te worden van de Groene Verlichting voor betere voorzieningen. In Pedro's ogen was dit dus een soort rassenonderscheid. Gelovigen hadden veel meer rechten. Pedro besloot om maar genoegen te nemen met de zwakke voorzieningen. Maar op een dag stond er een soldaat in zwart en groen voor zijn deur met een zwarte hond. De man droeg een geweer, en liet Pedro kiezen tussen de dood en de Groene Verlichting. Die keuze was dus snel gemaakt. Pedro moest de kamer uit, om plaats te maken voor een nieuwe ongelovige. Pedro was nu opgenomen in de ledenlijst van de Groene Verlichting. Hij kreeg een klein appartementje in een ander deel van de ondergrondse stad, waar hij met een soort van metro naartoe werd vervoerd. Het was er erg donker, maar er waren meerdere en betere voorzieningen over het algemeen. Toch was alles erg stoffig, droog en donker, en Pedro voelde zich er niet op z'n gemak. De buurt was ook duister, en de lift in het gebouw was oud, en leek Pedro zelfs gevaarlijk. Er zat geen alarm bij, dus wat zou er gebeuren als de lift vastliep. Na wat verkenning kwam Pedro weer terug in z'n donkere appartementje. Er lag een brief op tafel, waarop stond dat als Pedro betere voorzieningen wilde, dan moest Pedro lid worden van de uitgaande Groene Verlichting, zij die langs de huizen zouden gaan om leden te werven. Dat leek Pedro niks, maar hij kon niet anders. Hij vertrouwde zijn huidige buurt voor geen cent.

Er stond bij waar Pedro de brief kon inleveren als hij hogerop wilde. Na de brief ingeleverd te hebben kreeg Pedro een seintje dat hij kon komen met z'n spullen. Hij kreeg doorgang in het appartement waar hij de brief had afgeleverd, en kwam weer in een metro terecht. Ditmaal kwam hij in een lichter deel van de ondergrondse stad terecht. Hij kreeg een ruim appartement, en er waren gezamenlijke gangen en zalen waar hij medebewoners van dit stadsdeel kon ontmoeten. Hij wist zeker dat er onder de anderen ook lieden tussenzaten die net als hem noodgedwongen waren hier te komen. Pedro voelde zich min of meer ontvoerd, maar hij was in ieder geval tot nu toe veilig. Er mocht geen persoonlijke informatie worden uitgedeeld, anders zou dat leiden tot verwijdering. Er moest doelmatig worden gewerkt voor ledenwerving. Pedro kwam in een soort klas terecht, waar hij verder onderwezen zou worden. Hij was niets meer dan een nummer, met een opgelegde identiteit. Pedro keek wel eens links en rechts naar zijn mede-klasgenoten. Misschien dat hun ogen meer zouden verraden ? De sfeer was zowel gespannen als rustgevend. Pedro was blij dat hij beschermd werd, maar voor hoe lang ? Na een tijdje was het voor hem dan de eerste keer om langs de huizen te gaan. Hij werd ingedeeld naast een vrouw. De vrouw zei niet veel. Misschien was ze ook wel bang om teveel te zeggen. Ze durfde hem ook nauwelijks aan te kijken. Bij het eerste huis werd de deur direkt weer voor hen dichtgesmeten. Na een tijdje werd het de vrouw teveel, en ze rende weg. Pedro wist direkt dat zij ook een slachtoffer was. Na een tijdje kwam ze weer terug met gebogen hoofd. Ze wist dat het leven buiten voor haar veel gevaarlijker was. Maar aangekomen bij de toegangslift voor de ondergrondse stad werd ze geweigerd. Werden ze dan ook al boven de grond in de gaten gehouden ? Pedro mocht wel naar binnen, maar wist dat als hij afwijkend gedrag zou tonen, dan zou hij ook geweigerd worden. Pedro besloot zijn hoofd koel te houden, en gewoon zijn plicht te doen. Wat kon hij anders ? Maar hij had meer en meer het gevoel dat hij van zijn eigen identiteit werd beroofd. Hij voelde zich worden als een plant. Op een gegeven moment tijdens de ledenwervingen werd het hem teveel, en rende weg, net zoals de vrouw waar hij eens mee werkte. Zou ze nog leven ? Hij wist dat er voor hem nu geen weg meer terugwas. Hij besloot naar het bos te gaan.

Na een lange zwerftocht kwam hij bij een boshuisje aan. Stilletjes sloop hij naar binnen. Zou er iemand wonen. Opeens werd hij van achteren op z'n hoofd geslagen. Na een tijdje werd hij wakker in een bed. Een vrouw zat bij z'n bed. 'Het spijt me dat ik je neer moest slaan. Ik wilde geen risico lopen.' De vrouw was er achter gekomen dat ook hij een ontsnapte was. Ze vertelde hem dat zij en haar zusters hier woonden. Op de grond kronkelde een grote slang. Pedro schrok, maar de vrouw zei dat het gewoon een huisdier was. Na een tijdje kwamen ook de andere vrouwen thuis. Ze besloten dat Pedro wel bij hen mocht wonen zo lang. Maar Pedro vertrouwde het niet helemaal. Hij wilde niet het slachtoffer worden van iets nieuws. De vrouwen gedroegen zich vreemd. Toen Pedro vertelde dat hij liever verder het bos in wilde greep één van de vrouwen een geweer van de muur af, en richtte het op hem. 'Er gaat hier niemand weg,' zei de vrouw. 'We kunnen jou veel te goed gebruiken.' Pedro vroeg zich af waarvoor. Hij had nog steeds erg veel pijn in zijn hoofd, en ging weer liggen. Eén van de vrouwen haalde wat water voor hem. Midden in de nacht werd Pedro wakker, maar merkte dat de vrouwen hem met riemen aan het bed hadden vastgemaakt. Wat had dit nu weer te betekenen? 'Psst,' fluisterde één van de vrouwen vanuit het donker, 'ze zijn veel te bang dat je ons gaat verraden. Daarom laten ze je niet gaan.' Langzaam kroop ze naar hem toe, en ging naast hem liggen op het bed. 'Maar ik kan je wel helpen. Als je mij mee wil nemen, dan maak ik je los.' Pedro stemde toe. De vrouw maakte hem los, en stilletjes liepen ze naar buiten. Pedro vroeg zich af wat hij met de vrouw moest, maar was tegelijkertijd dankbaar dat zij hem los had gemaakt. Samen gingen ze nog dieper het bos in. Pedro vroeg zich af waarom de vrouw met hem mee wilde in plaats van bij de vrouwen te blijven. De vrouw vertelde hem dat haar zussen erg vervelend waren naar haar, dat zij altijd het meeste werk moest doen, en dat ze haar vernederden. Ze stierf nog liever dan daar te blijven. Maar Pedro had geen zin om met haar op te trekken. Hij dacht na over hoe hij van haar af kon komen, maar kreeg toen weer medelijden met haar, en wilde eerst een goede plek voor haar vinden. Terug naar de schuilplaats van de Groene Verlichting kon ze ook niet, want ze was al eens ontsnapt, net als haar zusters. Pedro besloot naar een andere plaats te gaan, waar ze hem niet kenden, maar zeker weten deed hij natuurlijk toch nooit. In een dorpje achter het bos meldde hij zich aan, samen met de vrouw. Ze kregen allebei vrij snel een huisje toegewezen, en Pedro dacht dat hij wel opnieuw zou kunnen beginnen. Maar na een tijdje begon hij vreemde dreigbrieven te krijgen, en voor Pedro zat er niets anders op om hulp te zoeken bij de afdeling waar hij patient was geweest. Ze waren erg behulpzaam naar hem, en al snel kon hij daar terecht. De oude man en de vrouw woonden daar nog steeds. Ze waren blij hem te zien, maar verder zeiden ze niet veel. Hier voelde Pedro zich het veiligst.

Hoofdstuk 3. De Laser

Ook de begeleiding daar was blij Pedro na al die tijd weer te zien. Op een nacht had Pedro een vreemde droom waarin mannen met groene gezichten naar de aarde kwamen om zich te verspreiden. Maar Pedro probeerde het zo snel weer te vergeten. Iedereen droomde wel eens, dacht hij. Maar de droom kwam steeds vaker terug en werd steeds enger. Pedro merkte dat hij deze afdeling was ontgroeid. Hij kon zich hier als het ware niet meer aarden, en besloot na een paar weken weer te vertrekken. Pedro besloot weer terug te gaan naar het huis waar hij de dreigbrieven kreeg, maar hij kreeg een ander huis toegewezen. Ook besloot Pedro weer een hond te kopen, en ditmaal liet hij de hond niet meer alleen buiten in een kooi, maar bleef de hond binnen. Pedro wilde geen risico lopen op vergiftiging. Al snel werden Pedro en de hond dikke maatjes. Er kwamen hier geen dreigbrieven, maar Pedro was wel op z'n hoede. Pedro begon te merken dat z'n boomziekte weer aan het opkomen was. Hij kon maar moeilijk

spreken, moeilijk bewegen, en had neigingen om flauw te vallen. Na een paar dagen lag Pedro met hoge koorts op bed, en vocht voor z'n leven. Op de televisie werd er gesproken van gasaanvallen op de ongelovige samenleving. Pedro voelde zich geforceerd om weer lid te worden van de Groene Verlichting voor z'n eigen veiligheid. Door z'n ontsnapping was hij automatisch uitgeschreven, en terug naar de ondergrondse stad kon hij niet en wilde hij niet. Hij besloot zich via een telefoonnummer op de televisie in te schrijven bij een erg gematigde groep van de Groene Verlichting. Dat zou de woede van de harde kern misschien iets verlichten, ook al liep hij dan nog steeds gevaar. Hij kon zich natuurlijk ook laten inschrijven bij de zwarte groenen, dan was hij direkt van al het gezeur af. Uiteindelijk besloot hij dat maar te doen. Hij had geen andere keus. Een dag erna kwam er een man bij hem aan de deur in zwart pak. De man plaatste wat apparatuur in Pedro's huis, maar wilde niet zeggen wat voor apparatuur het was. Pedro, die inmiddels alweer bijna beter was, werd een beetje boos op de man, en gebood hem uitleg te geven. De man gaf hem een foldertje. Maar Pedro kon van dat foldertje niets wijzer worden. De man zei dat elk lid van de zwarte groenen zulke apparatuur in huis kreeg, wat ervoor zou zorgen dat er geen schadelijke gassen binnen zouden komen. Het was een soort afweer-systeem. Pedro vond het allemaal best, als hij maar veilig was.

Pedro wist dat hij nu bij een duister genootschap aangesloten was, maar hij kon niet anders. Hij hoopte maar dat ze niet zoveel van hem zouden vragen, en dat het dus gewoon bij een slapend lidmaatschap bleef. Pedro besloot het foldertje van de apparatuur nog eens te lezen. Het ging over verschillende boom-electriciteiten die door de apparatuur werd opgevangen en uitgezonden. Zo ging het om bepaalde energieën van de zwarte bomen, groene bomen, en ook rode en gele bomen. Om welke bomen het precies ging stond er niet bij. De verschillende kleuren waren gewoon schuilnamen voor bekende bomen. Pedro keek nog eens naar de apparatuur. Er zaten roze lampjes bij, die soms knipperden, groene lampjes, rode lampjes en zwarte lampjes. Pedro vond het maar griezelig, want wie weet werd hij wel afgeluisterd of op een andere manier in de gaten gehouden. Voorlopig was hij in ieder geval veilig. Wekelijks kreeg hij een blad binnen, een soort magazine van de zwarte groenen, maar daar stond niet echt veel in, en Pedro vond het dan ook niet echt een probleem om die bladen thuis te hebben. Het leken op een bepaalde manier erg natuurvriendelijke bladen, en Pedro kon er niets agressiefs in bespeuren.

Op een dag werd Pedro opgeroepen voor een onderzoek in een gebouw in een ander dorp. Pedro moest zijn mond opendoen voor een apparaat, en er werden foto's gemaakt. Toen mocht hij weer gaan. Na een paar dagen kwam er weer een man langs met een zwart pak. De man vertelde Pedro dat hij was geselecteerd om langs de huizen te gaan voor de zwarte groenen. Hij mocht niet praten over de zwarte groenen, maar moest zeggen dat hij het gedachtengoed van de groene verlichting bracht. Hij mocht absoluut niet agressief overkomen. Verder zou het allemaal erg oppervlakkig blijven, en Pedro hoefde maar eens per maand te verschijnen, en dan in een ander dorp. Pedro stemde hierin toe. Wel kwam er nog bij dat hij wat cursussen moest volgen over huisbezoek. En zo ging dat een tijdje door, en alles ging redelijk goed. Pedro bracht de boodschap zo objectief mogelijk, en vertelde niet dat hij van de zwarte groenen was. Diep in zijn hart was hij dat ook helemaal niet, dus hij had er vrede mee. Maar na een periode kreeg Pedro een brief thuis waarin stond dat hij geselecteerd was voor werk in het buitenland. En dit keer ging het niet om huisbezoek, maar om trainingen te geven aan pasbekeerden. De trainingen gingen nogal diep, en hadden zelfs het agressieve karakter waar Pedro altijd zo bang voor was geweest. Pedro weigerde, maar tegelijkertijd vroeg hij om een wat geschiktere baan voor hem. Er werd erg vriendelijk op Pedro's brief gereageerd, en bijgesloten was er een folder waarop Pedro de verschillende mogelijkheden zag. Er werden nog lieden gevraagd voor een laboratorium dat experimenteerde met boom-electriciteiten, en

Pedro besloot op die vacature in te gaan. Het centrum was niet zo ver bij Pedro vandaan, en Pedro werd direkt aangenomen. Op de afdeling zou hij ook een kamer krijgen, en hij mocht zelf uitkiezen welke tijden hij wilde werken. Verder had Pedro veel vrije tijd, zodat hij het gevoel had dat het hem niet opslokte. Maar Pedro vond het reuze interessant, want hier leerde hij hoe de boom-energieën op het lichaam inwerkten, en waar het allemaal voor gebruikt kon worden. Pedro bleek een goede aanwinst voor het laboratorium te zijn. Hij had enorme werkenhousiasme, en vond veel dingen uit. Het bleek dat hij een talent had op dit gebied. Pedro begon boeken te schrijven, die nogal aansloegen bij het publiek van de Groene Verlichting. En stukje bij beetje werd Pedro een autoriteit op het gebied van boom-electriciteit en de daarbij horende techniek, wat gezien werd als één van de basissen van de Groene Verlichting. Het hele idee van de Groene Verlichting stond bij Pedro erg op de achtergrond, zoveel mogelijk, want Pedro was absoluut niet religieus aangelegd. Pedro was geïnteresseerd in de technische kant van het leven, met bomen als waardig medicijn en hulpmiddel voor de samenleving. Pedro kwam erachter welke boom-energieën de hersenen bestuurden, en de emoties, en het geweten, en zijn ontdekkingen werden gezien als revolutionair. Pedro kon het erg goed vinden met zijn collega's, en over de zwarte groenen werd eigenlijk nooit gesproken. Pedro had ook niet het idee dat zijn collega's daarbij hoorden, en het centrum was een onafhankelijk centrum voor onderzoek. Pedro zag het gewoon als een bepaalde tak van de wetenschap, maar dan enorm zelfstandig en onafhankelijk. Pedro hield van dat woord.

Al gauw kwam Pedro erachter dat verschillende boom-energieën verantwoordelijk waren voor het religieuze denken. De ene mens was hiervoor gevoeliger dan de ander, en dat had ook te maken met de omliggende omstandigheden. Soms werd men daarin gewoon gedwongen, en Pedro had ook al ontdekt welke boom-energieën voor dwangmatigheden zorgden en voor manipulatie en zelfs dictatuur. Pedro stelde zich erg mild op. Hij wilde weten wat de drijfveer was van deze energieën. Zij hadden natuurlijk een bron en een doel, en misschien werden zij ook weer door andere boom-electriciteiten beïnvloed. Het bleek een spel te zijn van electriciteiten, een wisselwerking, een samenhang, en de creativiteit wat dat met zich meebracht. Het bleek zich na verloop van tijd allemaal te verfijnen, en te ontwikkelen, totdat een nieuwe stroom van frequenties opstak om allereerst chaos te brengen. Die chaos was als een soort protest, als een basis voor een opkomst van een over het hoofd geziende energie. De bestaande hiërarchie werd ontmaskerd als een cocon voor nieuwe botanische patronen. Zo zou er vanuit de chaos en de onderdrukking langzaam een nieuwe orde ontstaan. Het centrum werkte nauw samen met het ziekenhuis. Pedro was erg blij met z'n nieuwe baan.

Op een nacht had Pedro een droom. Een stem zei tegen hem : 'Pedro, geloof jij dat de vibraties van jouw stem de vibraties zijn van bomen ? Zij hebben in jou een stem, en door jouw werk worden hun energieën gerankschikt en functioneel gemaakt. Ja, jij bent de schoot der bomen.' Pedro schrok wakker en probeerde het weg te wimpelen. Hij was natuurlijk zo druk met z'n werk dat dit was gebeurd. Hij geloofde niet dat bomen een persoonlijkheid hadden. Ze waren natuurlijk wel functioneel als energiebronnen, net zoals de zon en de sterren, net zoals het water en de wind. Pedro kende natuurlijk wel de primitieve religies die deze energiebronnen als goden vereerden, maar zover wilde Pedro niet gaan. Hij had het niet zo op met al die zweverigheid. Het was al erg genoeg dat hij een gedwongen lidmaatschap bij de zwarte groenen had, die hij zag als een groep extremistische fanatiekelingen. En hij wist zeker dat als hij de banden met hen zou breken, dan zou hij eraan gaan. Die lui waren bloedserieus.

Veel veranderingen waren er in de regering. Veel conservatievelingen binnen de Groene Verlichting kwamen aan de macht, iets wat Pedro een beter idee vond dan al die vreemde en gevaarlijke zwarte groenen die vaak in het geheim werkten. De nieuwe president had zo'n afschuw tegen de zwarte groenen, dat hij een onderzoek liet doen door het hele land. Zij die van de zwarte groenen bleken te zijn hing gevangenisstraf boven het hoofd, vooral als het bleek dat ze misdaden op hun naam hadden staan. De president vond de opstelling van de zwarte groenen al tijden een gevaar voor het land. Bij invallen kwamen er al snel ledenlijsten aan het licht, en ook de naam van Pedro werd gevonden. Pedro moest voorkomen bij een speciaal daarvoor ingerichte rechtbank. Met een kleine standaardboete kwam hij daar vanaf, omdat hij gedwongen lid was. Hij was zoals ze dat noemden het slachtoffer van geestelijke ontvoering. Pedro kon zijn werk al snel weer voortzetten, en werd voor zijn werk geprezen. Al snel was de rust in het land teruggekeerd, en de slachtoffers van geestelijke ontvoering door de zwarte groenen kregen goede hulp en opvang. Pedro kon zich helemaal storten op zijn werk. Hij zag niet echt gevaar in de conservatieve orde van de Groene Verlichting. Veel ideeën kon hij wel aanhangen op een bepaalde wijze, en zo bleef de vriendschap tussen Pedro en het genootschap voortbestaan. Pedro hoefde absoluut geen lid meer te zijn. De president vond dat onzin, omdat er een vrijheid van levensovertuiging bestond. En een naam zei bijvoorbeeld ook helemaal niks. Iedereen moest leren zijn eigen identiteit te vinden binnen de afgrenzende normen en waarden.

Pedro vond uit dat de ademhaling niet alleen door zuurstof, de oxygene, ging, maar ook wanneer de longen waren ingesteld op de boom-energieën die daarvoor bestonden. Het bleek dat elke long daarin uniek was, en vaak scheen het dat er wel middelen waren om de long op dat gebied te verfijnen. Zo waren er ook boom-electriciteiten die zo ontwikkeld waren dat ze andere boom-electriciteiten konden opvangen voor bijvoorbeeld de ademhaling. Het lichaam kon zo klaargemaakt worden om een zogenaamde boomcapsule te ontvangen, die zich in de longen vestigde, of erop, en zo de benodigde adem-energieën van de bomen kon opvangen. Dit ging dan door het instellen als een tuner op de golflengtes van die energieën en niet eens zozeer door de pomp der longen, het inademen. Zo kon de long ook werken als een ontvanger, als een soort radio, naast het hele pompgebeuren. Die boomcapsules konden soms zo krachtig zijn dat er gewoon mee onder water geleefd kon worden voor een lange tijd, zonder dat dat schade toebreacht aan het lichaam of fataal afliep. Zo waren er ook capsules die door bomen werden afgegeven om zich in het hart te vestigen voor een zo natuurgetrouw mogelijke hartslag. Pedro had een boomlaser ontwikkeld waarmee hij dit soort capsules eenvoudig kon installeren in de verschillende lichaamsdelen voor optimaal functioneren. Ook had hij daarvoor een scanner laten bouwen, zodat de capsules in beeld gebracht konden worden. Vaak liet hij degenen die op die manier behandeld waren terugkomen om te kijken of de capsule nog steeds aanwezig was.

Hoofdstuk 4. De Staatsgreep

Maar op een dag was er een staatsgreep in het gebouw van de president. Het waren de zwarte groenen, en de president werd door één van hen neergeschoten. Ze hadden hun gezichten groengeverfd, en ze hadden zwarte honden bij zich. Alles was op televisie te volgen, en de burgers werden opgeroepen om weerstand te bieden. Het liep uit op een burgeroorlog. Velen vochten aan de kant van de zwarte groenen, meer nog dan Pedro had verwacht. Het had zo'n lange tijd gesluimerd. Ook de televisiezenders werden overgenomen, en van de Groene Verlichting mocht niet eens meer gesproken worden. Iedereen moest lid worden van de

zwarte groenen of het met de dood bekopen. Ook velen in het leger bleken van de zwarte groenen te zijn, en na een tijdje was de gehele staatsgreep geschiedt en geslaagd. Pedro wist dat er voor hem niets anders opzat om maar weer voor de zwarte groenen te kiezen, maar ditmaal had het veel zwaardere consequenties. Pedro moest het leger in, en meevechten met de zwarte groenen. In andere landen vonden ook staatsgrepen plaats, maar sommigen van de grootste landen hadden nog steeds een conservatief beleid, en het zou oorlog worden. Dit was voor Pedro onaanvaardbaar daar hij gewetensbezwaren had tegen het leger. Hij stierf nog liever, maar een andere mogelijkheid zou zijn om zich als zieke op te geven bij een afdeling. Hij kon weer bij z'n oude afdeling terecht. De oude man en de vrouw die hij daarvan kende leefden inmiddels niet meer, en er waren twee nieuwen ervoor in de plaats gekomen. De oude begeleiding bestond niet meer. Er deden daar zwarte groenen dienst. Inmiddels hadden de landen die in de handen van de zwarte groenen gekomen waren zich verenigd tot een oorlog tegen de grootmachten. Vele ongelovigen waren omgebracht en in sommige speciale gevallen vastgezet. Gelukkig was er voor Pedro de mogelijkheid om op de ziekenafdeling waar hij was door te gaan met zijn onderzoek. Het was alsof de zwarte groenen wel heil in hem zagen, en het viel Pedro op dat de zwarte groenen opmerkelijk vriendelijk en beleefd naar hem waren. Soms kwam er wel eens een hogere functie van het gehele ziekenorgaan langs bij Pedro om wat vragen te stellen. Ze leken Pedro bijna te vereren. Pedro werd bijna een beetje verlegen van de aandacht. En alhoewel het een beetje vreemd aanvoelde, maakte het hem rustig. Pedro ging door met het schrijven van boeken, en alles begon weer een beetje in rustiger vaarwater te komen. Hij hield zich eigenlijk helemaal niet met het nieuws bezig en verder vroegen ze hier helemaal niks van hem. Wel namen zijn begeleiders soms wel eens wat rapporten van Pedro mee van de onderzoeken die hij had gedaan. Wat ze daar verder mee deden, dat wist Pedro niet.

Op een dag kwam er een begeleider bij Pedro op z'n kamer. Het was iemand van de zwarte groenen. Hij had een ernstige blik in zijn ogen. 'Pedro, de presidenten van de tegenstandige landen zijn omgebracht. Ook de functionarissen die niet met ons willen samenwerken zijn omgebracht en in sommige uitzonderlijke gevallen vastgezet. De aarde is nu van de zwarte groenen. Ik wilde dat jij dit zou weten.' Pedro was geschokt, maar wist dat dit zou gebeuren. Hij had het met al zijn technologieën niet kunnen voorkomen. Pedro raakte diep depressief, ook naarmate hij meerdere dingen hoorde over de werken van de zwarte groenen wereldwijd. Hij besloot te stoppen met zijn onderzoek, omdat hij er geen heil in zag. De begeleiders respecteerden zijn keuze. Ze wisten dat hij rust nodig had. Pedro was in hun ogen ernstig ziek, maar verder briljant van geest. Van zijn onderzoeksrapporten maakten ze boeken, naast de andere boeken die hij had geschreven, en het werd één van de grootste boekenlijnen op de boekenmarkten van de zwarte groenen. Pedro was in ieder geval blij dat het ook aansloeg bij de zwarte groenen. Hopelijk zouden ze er ooit nog eens lering uittrekken, maar hoop op verandering had Pedro eigenlijk weinig tot niets. Pedro legde zich neer bij de nieuwe wereldregering, de nieuwe wereldorde. Hij hield zich nu eigenlijk alleen nog maar bezig met zijn ziek zijn, en probeerde te leven met dat wat hij nog had. Hij hield van de kleine dingen van het leven, en was daar tevreden mee. Het leek alsof zijn depressies begonnen te verminderen op sommige momenten, maar andere momenten zakte hij weer diep weg, ja, ook in angst voor de toekomst, angst voor dat wat zou kunnen komen. Ja, grote angst had hij voor de harde kernen binnen de beweging, en hun geheime diepere kernen. Wat zouden ze met hem gaan doen ?

Pedro keek naar buiten, naar de bomen. De natuur was nog steeds prachtig, ja, dat wel. De zwarte groenen hadden niets tegen de natuur. Pedro zou hier de rest van zijn leven wel willen blijven. Waar moest hij anders naartoe ? Op een dag was er iemand op het kantoor van de

begeleiding gekomen. Het was een wetenschapper, die diep geïnteresseerd was in de ideeën van Pedro, door de boeken die Pedro had geschreven. De man had een kado voor Pedro. Het was een robot die geheel liep op de verschillende boom-energieën, en waar Pedro zelfs mee zou kunnen praten. Een begeleider kwam het kado brengen. 'Ja, zet hem maar in de hoek van de kamer,' zei Pedro. De robot scheen veel van Pedro af te weten, en al gauw begon Pedro het eng te vinden. Een begeleider voerde de robot weer af. Als het te persoonlijk werd, vond Pedro het al snel eng worden, vooral als het over zijn verleden ging. Hoe dieper ze wisten door te tasten, hoe enger het voor Pedro werd. Pedro had rust nodig, en wilde zijn identiteit nog meer afbakenen. Op een dag besloot Pedro eens vermomd een kijkje in de buitenwereld te nemen. Wat was het hier veranderd, zeg. In de winkels kon je betalen door je arm in een automaat te steken, en dan werden er allerlei soorten boom-energieën afgetapt. De automaat had allerlei lampjes die dan gingen knipperen en piepen. Maar de verkoopster zei dat de automaat ook veel neutrale boom-energieën teruggaf, en dat waren dan de energieën die de winkel overvloedig had. Die energieën werden 'de neutralen' genoemd. Pedro bestelde een beeldje van een zwarte hond die op een schatkist zat, omdat dat hem liet denken aan de honden die hij eens had gehad. Hij stak zijn arm in de automaat, en er kwamen hele hoge toetjes uit. Het leek wel alsof zijn arm was vastgezet, maar na een tijdje hoorde hij zacht gezoem, en kon hij z'n arm er weer uittrekken. Hij voelde zich heel anders nou. 'Nou, bedankt,' zei hij opgewekt tegen de verkoopster, en liep de winkel uit. De verkoopster glimlachte terug naar hem. In de volgende winkel bestelde Pedro wat nieuwsoortige groentevruchten, die op een soort donkere uitgegroeide paprika's leken. Het waren nieuw gekweekte soorten. Pedro stopte zijn arm in de automaat en er kwamen hoge zoemende geluiden uit. Hier was het wat sneller gedaan, en snel kon Pedro zijn hand er weer uittrekken. Dit was een heel ander gevoel.

Op straat bewogen mensen vaak voort op voortbewegende band, zodat ze gewoon stil konden blijven staan. Na een tijdje ging Pedro weer terug naar de afdeling. Opeens voelde hij een hand op zijn schouder. Het was één van zijn mede-bewoners. De bewoner vroeg of Pedro ook sigaretten had, maar Pedro zei direkt : 'Houd daarover op, want als ze het horen dan schieten ze je dood. Op roken staat de doodstraf, ben je dat vergeten ?' De man deinsde achteruit en ging weer zitten. 'Ik vroeg het je alleen maar,' zei hij.

Opeens schrok hij wakker. Hij ... Pedro ? Hij heette helemaal geen Pedro. Wat voor een drugs hadden zij hem gegeven. De droom was levensecht. Hij lag aan banden vastgemaakt op een soort tafel, op een soort brancard, met vreemdsoortige apparatuur aan zijn armen en benen, en wat was er om zijn hoofd heen ? Hij voelde druk, maar kon het niet zien. Om de tafel stonden wat mannen. Eén man was wat ouder, had een grijzige kleine baard, en een lichte huidziekte. Ze zeiden dat ze bomen waren. Bomen ? De jongen geloofde niet dat bomen konden praten. De jongen begon te protesteren, maar de oudere man greep hem bij de keel. 'Nu moet je ophouden,' zei de man, 'je denkt zeker dat jij het enige wezen bent dat kan leven.' De jongen kreeg een lichte klap in zijn gezicht. 'Wat hebben jullie me gegeven ?' vroeg hij aan de mannen. 'Niets,' zei één van de mannen. 'Je wordt bestraald met boom-electriciteiten. Die vormen jouw realiteit, maar het is maar een droom. Zelfs dit is een droom.' En weer werd de jongen wakker, en ditmaal lag er een vreemdsoortige octopus die meer als een grote plant of struik was op hem. Hij voelde een druk op z'n lichaam die naar z'n hoofd steeg, en het leek alsof die druk zijn denken beïnvloedde. 'Ik ben van de octopusboom,' zei het schepsel. 'Door druk op je lichaam, en vooral op je lever uit te oefenen stijgt er een elektrische capsule naar je hoofd die jouw deze ervaringen geeft.' De jongen zei niks, maar bleef stil liggen. Hij voelde zich compleet machteloos. Of was hij gewoon gestorven ?

'Je bent niet dood,' zei de vreemde octopus-plant, 'je droomt slechts, en je leven was een hardnekkige droom, als een hardnekkige vloeistof in je hersenen. Hard boomwater noemen wij dat.' De jongen bemerkte dat hij niet kon spreken. Wat wilden ze toch van hem ? Wat voor zin had alles nog ? Of kreeg hierdoor alles weer zin ? 'Bomen zijn de dingen die je in je leven op de achtergrond probeerde te drukken, totdat je niet anders kon dan ze een plaatsje te geven in jouw leven, maar nog steeds doe je er laagachtend over, alsof het geen personen zijn,' snauwde de octopus-plant, terwijl hij zich strakker tegen de jongen aandrukte. Opeens kwamen er een soort kleine cirkelzaagjes tevoorschijn uit de huid van de octopusplant, en begonnen zijn buik open te snijden. De lever van de jongen werd eruit gehaald, en de octopusplant slikte het in. Het deed geen pijn bij de jongen, misschien ook doordat hij wist dat het toch maar een droom was. 'Een droom kan waarheid bevatten,' sprak de octopus-plant. De jongen voelde al het leven uit zich wegtrekken, nu hij geen lever meer had, en weer schrok hij wakker. Het leek wel alsof hij van droom naar droom ging. Alsof hij in een vreemdsoortige lift zat. Waar zou de reis eindigen ? 'Die dromen zijn een geschenk van de bomen die je op een bepaalde manier ervaart, maar als je er afstand van doet blijkt het iets anders te zijn,' sprak een stem. 'Wij bomen, wij onderdrukten, nemen alles over. Nu is het onze tijd.' Was dit soms weer een experiment van de zwarte groenen ? De jongen wist het niet. Opeens rolde hij uit de lift en kwam in een tunnel terecht die in verbinding stond met een ruimteschip. Wat is dit ? dacht de jongen. Misschien was dit wel allemaal de procedure om tot dit ruimteschip opgenomen te worden. Bestond de aarde nog wel ? Heeft de aarde wel echt bestaan, of is hij gered door buitenaardse wezens ? Aan de uitvoering van het schip kon de jongen merken dat het liep op bomen-energie, maar waar waren die bomen dan ? Of waren de bomen als personen binnen in het schip. Strompelend probeerde de jongen binnen te komen. Toen hij binnen was liep er een man in een glanzend pak op hem af. De man had een baard en sprak : 'Welkom. Zie je die zwarte planeet in de verte ? Dat is de zwarte zon. Alle bomen leven door de zwarte zon en ontlenen hun energieën daaruit. Alle bomen-energie is slechts zwarte zonnen-energie.' De jongen keek bedenkelijk. De man knikte. 'Als levend wezen dien je te leven vanuit de verborgen dingen, zoals de zwarte zon. Het verborgene staat garant voor de toekomst, en de verdere levensreis.' De jongen keek de man met grote ogen aan. 'Bent u een boom ?' vroeg de jongen. 'Ja,' zei de man. De jongen werd verder naar binnen gevoerd, en zag de zalen van het schip. Daarna kreeg hij een eigen kamer toegewezen. 'Je bent belangrijk voor ons,' zei de man, en vertrok, terwijl hij de jongen in zijn kamer achterliet. De deur werd op slot gedaan, en de jongen wist dus dat hij een gevangene was. Maar goed, was dit kwaad bedoeld of om hem ergens tegen te beschermen. In zijn kamer stond een grote botanische computer. De energieën waardoor deze computer werkte waren van de zwarte zon. Elke boomenergie was een bepaalde laserstraal van de zwarte zon, en tezamen vormden ze letters op het scherm. Via een keyboard kon de jongen boodschappen intypen, en spreken met bomen. Maar snel kreeg de jongen last van zijn hoofd en ging op bed liggen. Na een tijdje ging er een zoemend alarm aan. De man deed de kamerdeur open en rende naar de jongen toe. 'Maak je klaar,' zei de man, 'we gaan naar de zwarte zon. Je zult een speciaal pak aan moeten doen dat in de kast ligt om bestand te kunnen zijn tegen de straling.' De jongen had een bepaalde tijd om het pak aan te doen. Het pak voelde erg dik en zacht aan, als dikke vla, en de jongen kon er goed in bewegen.

Na een tijdje moesten ze uitstappen. Eerst moesten ze door een lange tunnel heenlopen, en toen kwamen ze in een hal terecht waar een kanaal was met vreemde stromen energie. Ze waren in een ingebouwde capsule gekomen binnenin de zwarte zon, in de kern. Het was een grote capsule. De jongen zag een heleboel wezens in pakken lopen, en liep achter ze aan. Langs de kanten van het kanaal waren stroken waarop je kon lopen, met wat deuren aan de zijkant. De wezens liepen door de deuren heen, en ook de jongen ging door een deur heen. Hij

moest over platen lopen die allerlei energie-patronen hadden, en zodra hij erop stapte voelde hij rare dingen door zijn lichaam schieten, en door zijn mond, en kon hij heel diep inhalen. Zijn bewegingen werden scherper en sneller, en veel geconcentreerder, en alles werd zachter en zachter. Weer schrok de jongen wakker. De man stond voor hem. 'Door van droom tot droom te gaan, en van ontwaking tot ontwaking verplaats je jezelf. Dit is hoe bomen leven,' vertelde de man. Ze waren nu heel diep in de kern van de zwarte zon. De jongen had nog steeds z'n pak aan, maar dit had nu een andere kleur. Aan groot apparaat hing boven hem, en sneed een cirkel in zijn pak. Snel vergaderde zich een enorme hitte op het gat, en ineens plopte de lever van de jongen omhoog als gebraden. Veel druk ging van het hoofd van de jongen af, en het leek wel alsof hij nieuwe dingen kon ruiken. Alsof hij de zee kon ruiken en allerlei overheerlijke zonne-olien en zeeparfums. Een soort sap droop er uit het apparaat en ging door de cirkel naarbinnen. 'Dit is belangrijk om nog dieper in de zwarte zonnecore te kunnen,' zei de man. 'Dit sap zal er voor zorgen dat je niet inwendig geroosterd zult worden.' Weer kwam het apparaat dichtbij en schoot een nauwsluitende deksel over het gat heen en een stangetje begon er op te tikken. Een hol geluid kwam eruit voort, en de plank waar de jongen op lag begon vooruit te schuiven, terwijl de man ook op de plank sprong. De plank ging door een gat, en werd iets groter, totdat het een soort vlot was, en toen bevonden ze zich op een gigantische zee van dik stromende energieën. Dit waren de pure boomenergie-bronnen, oftewel de zwarte zonne-energieën.

Na een tijdje kwamen ze met het vlot in een zaal, terwijl de jongen weer voelde alsof hij duizend keer heel snel achter elkaar wakker werd. Het was een soort vergaderzaal. Mannen zaten hoog in capsules, en een grote dobbelsteen lag op een grote wijde tafel in het midden van de kring. Ook de man en de jongen kregen een capsule. Een andere man drukte op een knop, en de dobbelsteen begon te draaien. terwijl de dobbelsteen draaide kreeg de jongen vreemde gevoelens die hij niet kon thuisbrengen. De man naast hem vertelde dat de dobbelsteen de stem was van de verborgen boom, de zwarte boom, die zelfs voor de bomen hier verborgen was. Omdat ze geloofden dat het verborgene de toekomst was, en het pad dat ze moesten gaan, lieten ze de dobbelsteen draaien om de koers te bepalen. Het verborgene was voor hen de horizon met geheimenissen en wijsheid waar zij niets van wisten. Om de beurt drukten ze op een knop in de capsule, en ook de jongen moest zijn knop indrukken. Alle uitkomsten werden op een groot scherm genoteerd. Het was een vreemd alfabet. Het was het alfabet waarmee de zwarte boom sprak. Plotseling kwam er zwarte bliksem tevoorschijn, en de dobbelsteen spatte uit elkaar. Een enorm monster kwam tevoorschijn als een zwarte draak, maar het was een plant of struik. Een licht ging aan in één van de capsules, en dat licht begon heel snel over de capsules heen te gaan. Een man naast de jongen zei dat waar het licht zou stoppen die capsule zou meegaan met de zwarte drakenstruik, maar niemand wist naartoe. Geen enkele capsule was ooit teruggekeerd. Velen geloofden dat de zwarte drakenstruik de capsule mee zou nemen naar de zwarte boom. Bang waren ze niet, maar de jongen was wel een beetje bang. En tot zijn schrik stopte het licht in zijn capsule. Iedereen riep : 'Jij bent de uitverkorene,' terwijl niemand dus wist wat dat zou betekenen. De jongen verdween met de capsule in het gat, terwijl de drakenstruik om hem heen bewoog. De jongen wilde wel dat de man met hem mee zou gaan, maar hij was de enige in deze capsule, en er kon maar één capsule mee. Weer leek het alsof de jongen heel snel miljoen keer wakker werd, en hij voelde zich heel licht worden. Vanuit de verte werd er geroepen : 'Hij komt aan tot de diepere kernen van de zwarte zon, dichtbij de zwarte boom, dichterbij en dichterbij.' Het leek op een vrouwenstem, maar de jongen wist het niet zeker. In de verte zag hij een woestijn die voor zijn ogen bewoog, met bijna een spiegelend oppervlak. Op die woestijn stond een geribbelde zwarte boom, terwijl het leek alsof de capsule over de drakenstruik gleed. In de verte vlakbij de

boom zag hij wat zwarte honden spelen. De rillingen liepen over hem heen. Als ze hem maar geen kwaad zouden doen.

Bij de zwarte boom aangekomen merkte hij dat deze gewoon kon bewegen en praten. Van dichtbij leek de boom net op een lichaam, een lang, slank lichaam. Opeens leek het alsof er iets om hem heen brak, en leek het alsof hij in de diepte viel, maar de zwarte boom stond nog steeds voor hem, en kwam steeds dichterbij. 'Ik heb je nodig,' zei de zwarte boom. 'de zwarte zon staat op uitsterven. Als de vlam dooft, dan gaan we er allemaal aan. De heks Sausibir van de boze zon genaamd Misfamen is onze vijand. Als zij er in zal slagen de groene staaf te vinden dan ... dan ...' En toen herinnerde de jongen zijn dromen weer. Ja, dit kende hij. 'Ik heb je nodig,' echoede het door het hoofd van de jongen. Maar de jongen was ver weg in zijn herinnering. Het leek wel alsof al zijn oude dromen weer werden afgespeeld. Toen de jongen wakker werd wist hij direkt wat er was gebeurd. Hij had een gevaarlijke soort drugs gebruikt, waardoor hij al deze vreemde dromen had gehad, waarin hij iemand anders was, en wat leek alsof het jaren en jaren duurde. Er was slechts één nacht voorbij. Zijn vriendin lag naast hem. Ze sliep nog. De jongen kon zich herinneren dat hij de drugs voor het slapen gaan had ingenomen. Ze zeiden dat je er zo lekker van kon slapen en er goed 'high' van kon worden. Gelukkig was het geen slechte trip geweest, maar toch vroeg de jongen zich af of hij er mee door moest gaan. Het stond nog steeds bekend als gevaarlijk, en voor de jongen was het eigenlijk een experiment. Zijn vriendin had het ook ingenomen. Het zou hem benieuwen wat zij allemaal mee had gemaakt. Hij draaide zich naar haar toe. Misschien moest hij haar wel verlossen. Heel zacht begon hij tegen haar te fluisteren : 'Alles is okay, alles is goed, je bent bij mij. Je bent veilig.' Plotseling werd het meisje wakker en omhelsde hem heel stevig. 'Houd me vast,' rilde ze, 'laat me niet meer teruggaan, er is overal vuur.' Maar weer viel het meisje in slaap, en de jongen wist nu dat het ernst was. De drugs was gemaakt van bessen van een vreemdsoortige plant, en ze konden het beter maar niet gebruiken. Weer begon hij zachtjes tegen haar te fluisteren, en hij aaide haar heel zacht. Na een tijdje werd het meisje weer wakker, en schreeuwde : 'Blijf van me af, wie ben je ? Wie denk je wel niet dat je bent.' Ze ging rechtop zitten en begon hem te slaan, terwijl de jongen haar probeerde te kalmeren. Na een tijdje was het meisje bij positieven. Samen zaten ze rechtop in bed. De jongen had wat water gehaald voor zijn vriendin. Toen ze haar verhaal vertelde leek het erg veel op het verhaal van de jongen.

Plotseling werd de jongen weer wakker. Hij wist dat er wat aan de hand was. Hij keek in de ogen van een indiaan die hem een tros vreemde planten en bessen voor zijn neus hield. Hij kon zich niet bewegen. 'Wij zullen je moeten offeren voor onze goden,' zei de indiaan. De indiaan sprak de taal van de jongen. 'Onze goden zijn bomen, en zij zijn jaloers op jullie organen, die zij niet hebben. Toen sneed de indiaan de lever en het hart uit de jongen. De jongen schreeuwde, maar het deed hem nauwelijks pijn. Wat gebeurde er toch ? De indiaan rees het hart en de lever op tot de hemel, en sprak : 'Oh zwarte zon, bringer van al het leven, gij die de bomen draagt, aanvaard dit offer, en spreek weer.' Plotseling pakte de indiaan een fakkel. Stak dit aan bij het dichtsbijzijnde vuur en stak de jongen aan. Weer voelde de jongen bijna niets. Het was alsof hij er immuun voor was. De indiaan was zichtbaar geshokkeerd, want de jongen was nog steeds bij positieven en verschroede niet. De indiaan boog neer in het zand en sprak : 'Gij moet wel de gezondene zijn van de zwarte zon of de zwarte maan, gij bent de god der bomen, de god van ons oerwoud. Heb genade met ons, oh God van de zwarte zon.' En vele malen boog de indiaan zich in het stof. De jongen wist dat hij elk moment weer wakker kon worden. Waren dit alleen maar schijn-realiteiten in zijn hoofd ? Het leken wel de laagjes van zijn ziel die elk een onafhankelijk leven leiden, en het leek wel alsof ze nu in razend tempo bij elkaar kwamen. De indiaan maakte de jongen los. De jongen had geen hart

en lever meer, en hij voelde zich als een slang. De indiaan nam hem mee naar zijn stam, en riep : 'De god der zwarte zon is gekomen, buigt allen voor hem neer.' Vanuit alle kanten kwamen indianen die zich voor hem neer stortten, en begonnen te bidden en te weklagen. Ze waren allemaal bang dat de god van de zwarte zon hen zou straffen. De jongen wist niet goed waar hij in terecht was gekomen. Er werd hem allerlei voedsel aangeboden. De jongen hoopte maar dat hij snel weer wakker zou worden.

Was hij de gevangene van een drug ? Was hij geestesziek, of was misschien alles en iedereen geestesziek ? En wat was geestesziekte eigenlijk ? Was het gewoon één van de patronen van ervaring, of was het een gevaarlijk iets dat hoe dan ook uitgebannen moest worden. Maar door wie ? En wie zei hem dat dat dan realiteit zou zijn ? Wat was nou de echte realiteit ? Of was de realiteit een opsomming van hoe je dingen beleefde ? Dan had iedereen dus een andere realiteit. Waar moest hij naartoe ? Was hij dood ? Of was hij juist echt tot leven gekomen ? Niemand wist het, en niemand kon het hem vertellen.

Hoofdstuk 5. Geb

Hij probeerde zich te herinneren of hij drugs had gebruikt. Ja, hij had dat gedaan, maar dat bleek een droom te zijn. En het was een droom in een droom, als een vreemd wezen, een vreemde boom met vele ringen, met vele vertakkingen. Als een octopus-boom was het, als een draaiend iets wat telkens terugkwam. Of was hij misschien echt het slachtoffer van experimenten van buitenaardse wezens ? Of was het juist zijn ontsnapping. Waren zij zijn redders ? Hij wist het niet, en hij vond het eng, maar tegelijkertijd kwam alles steeds meer op de achtergrond, om plaats te maken voor een verlichting ... Was dit de ware groene verlichting ? Dat hij altijd weer kon ontsnappen in een andere droom. Iets was nooit echt helemaal waar, en dat begon hij steeds meer te beseffen ... alles was niets dan een hardnekkige droom ... zo hardnekkig, dat hij in zo'n droom wel tachtig tot negentig jaar zou kunnen worden, met allerlei vertrouwelijke gezichten ... met iets dat hij 'familie' zou kunnen noemen. De delen van de familie waren de hardnekkigste elementen uit die chronische droom, want die delen bleven bij je, ook al koos je ervoor om ze stukje bij beetje te verwijderen uit je leven. Je kon wel uit je familie gaan, maar hoe kreeg je je familie uit je weg. Het waren diepe littekenen, als tatoeages van bomen. Ze waren te diep in je geworteld om je diepere betekenissen te laten zien. Het waren de verborgen delen van je ziel, waar je een eigen voorstelling van had gemaakt ... de bomen ...

Hard werd er op tafel geslagen. Een jongen was tijdens een saaie les in slaap gevallen. De onderwijzer stond voor hem. Wat had hij toch vreemd gedroomd. De onderwijzer had les gegeven over bomen. 'Doe vooral geen moeite om op te letten,' zei de leraar sarcastisch. De kinderen om hem heen grinnikten en staarden de slaperige jongen aan. 'Ach wat,' zei de jongen. 'moet ik nog geloven dat je echt bent. Je bent zelf een boom.' De kinderen lachten, maar de leraar werd erg boos. 'Zeg als je zo door gaat met je praatjes, dan stuur ik je naar de directeur.' De jongen trok een onverschillig gezicht. 'Laat hem ook maar komen. Hij is ook één van de vele bomen,' zei de jongen. De jongen was voor niets en niemand bang, omdat hij wist dat hij elk moment ook van deze droom kon ontwaken. Maar wat als de droom chronisch zou zijn, en hij in deze situatie tachtig of negentig jaar oud moest worden ? Daar was de jongen toch ook wel een beetje bang voor, maar meestal duurden de dromen bij hem korter.

Het was alsof er een octopus-boom in hem leefde, een dromenboom. Alles was zo fragmentarisch. En daar werd weer iemand wakker. Het leek wel alsof de dromen van identiteit verwisselden. Het was alsof de octopusplant weer bezig was.

Hahahaha, schreeuwde de octopus-plant. Ja, ik ben het weer. Ik ben weer aan de wandel. Maar plotseling werd de octopus-plant afgeschoten. Een lange man met een geweer stond bij het lijk, en nam het tussen zijn vingers en trok het omhoog. Naast de man stond een zwarte hond. Het was een vleesetende plant. Het vlees van zielen. Het was een zielen-eter. De lange man zou het meenemen naar zijn laboratorium om het op te zetten. De man heette Geb. Hij had een groenachtige huid. Hij nam het leven niet serieus. Hij wist dat hij zo weer wakker kon worden, en dat dan alles anders bleek te zijn. Ze hadden misschien wel met miljoenen van die octopusplanten te maken. En hoeveel leefden er wel niet binnenin bij hemzelf ? Hij wist het niet, en maakte zich er niet te druk om. Toen hij bijna bij z'n laboratorium was aangekomen werd hij aangevallen door een vliegenplant. De plant had hele dikke vleugels en leek op een vlieg. Snel spoot de plant spul af op Geb, en Geb voelde dat zijn denken en zijn bewegingen heel traag werden. Hij wist dat als hij hier niets aan zou doen, dan zou hij in slaap vallen, en dan zou de vliegenplant hem eten. Strompelend liep hij zijn laboratorium binnen, en maakte snel een flesje open, en dronk het op. Snel kon hij zich weer goed bewegen, pakte zijn geweer en schoot de vliegenplant af, die inmiddels al op z'n schouder zat. Het was groen spul uit een flesje dat de Groene Verlichting heette. De man keek naar buiten. De zon was zwart. Het was donker. Grinnikend liep hij naar binnen. In een ketel begon hij te roeren, en er lag daar allerlei groene vloeistof in, als een soort slijm. Met een kwastje begon hij de groene vloeistof te smeren over een soort roostertje of raamwerk, en draaide het om, om ook de onderkant in te smeren. Vanuit een kast haalde hij een groen staafje dat licht glom en begon dat over het besmeerde roostertje of raamwerk te strijken. Vanuit het rooster kwamen groene gelei-achtige schepselen tevoorschijn. Dit was het staafje dat de heks Sausibir ook wilde hebben. De gelei-achtige wezens gingen naar buiten en begonnen alle bomen, planten en struiken te omhullen, en dezen begonnen tot leven te komen. Ze waren op weg om alle plantaardigen vrij te zetten. De grond begon meer en meer in groene blubber te veranderen, dat hier en daar begon op te drogen. Het was een geslaagde dag.

Pats. Iemand werd wakker, en nog iemand anders werd wakker. Wat hadden ze allemaal vreemd gedroomd. Buiten renden er zwarte honden op straat. Ze blaften hard. Vandaag zouden er verkiezingen zijn. Het spande eigenlijk om twee partijen. De Partij van de Groene Verlichting, de PGV, of de Zwarte Groenen, de ZG. Het was een drukke week geweest met campagnes, en nu was het dan zover.

Einde

De Korachs-kinderen

Theologische Thriller

Een jonge wetenschapper is gefascineerd door de apocalyptiek van de Bijbel. Hij heeft een voorliefde voor vreemde verhalen, maar kan deze liefde niet goed verklaren. Hij is verder ongelovig, atheïstisch, maar de verhalen in de Bijbel hebben hem altijd gefascineerd.

Tijdens een reis die hij voor zijn werk moet maken, komt hij een theoloog tegen, die naast hem zit in het vliegtuig. Hij raakt met deze man in diepe gesprekken. De theoloog probeert hem de werkelijkheid van deze verhalen te laten zien, maar de wetenschapper probeert de verhalen wetenschappelijk en zakelijk weg te redeneren. Ze besluiten verder met elkaar op te trekken.

Die nacht heeft de jonge wetenschapper een droom. Hij droomt dat hij langs een eenzaam moeras loopt en plotseling door een hand in de diepte wordt getrokken. Als hij later de droom aan de theoloog vertelt, probeert deze de droom te gebruiken om de wetenschapper te overtuigen van de strijd waarin deze zich bevindt. Een strijd tussen geloven en niet geloven. Maar de wetenschapper probeert de droom weg te redeneren als een zuiver toeval, een hersenspindel.

De nacht erna heeft hij weer een droom, waarin een arend met vreemd draaiende gele ogen zijn kamer bezoekt, waarna kinderen met dezelfde soort ogen zijn kamer binnenkomen. Zij dragen ijzeren pinnen in hun hand, en komen steeds dichterbij, terwijl hij zich niet meer kan bewegen. Deze kinderen werden genoemd : de Korachs-kinderen.

Hoofdstuk 1. De Ontmoeting

Het is druk op straat. De auto's lijken allemaal haast te hebben. Peter de Hoorn, een jonge wetenschapper, loopt haastig naar zijn eigen auto die hij ergens voor een winkel geparkeerd heeft.

Als hij thuis komt kust hij zijn vrouw en gaat op de bank liggen. Het was druk op z'n werk. Zijn baas was weer in een dramatische bui, en zijn collega's waren ook al niet makkelijk in de omgang. Alsof er iets in de lucht hing waar hij maar geen vat op kon krijgen. Apocalyptische boeken liggen er op de tafel. Als kind zijnde fascineerden deze verhalen hem al. Hij was niet gelovig opgevoed, maar zijn buurmeisje had hem eens een boekje over "Openbaring" gegeven. Voor hem was het niet meer dan een spannend ridderverhaal.

"Schat, ik heb de boeken eens doorgebladerd, maar ik kan er niet veel mee," zegt zijn vrouw lacherig. Zij interesseert zich er helemaal niet voor, maar wilde toch wel eens weten waar haar man nu al zo'n lange tijd mee bezig was.

Morgen zou hij op reis gaan voor drie maanden. Hij moet enkele belangrijke zaken regelen voor het werk.

"Peter, word wakker, het is al zes uur." Zijn vrouw wekt hem voor de reis die hij gaat maken. Binnen korte tijd staan ze samen op het vliegveld en zijn vrouw zwaait hem uit. Ze zullen elkaar missen.

In het vliegtuig aangekomen gaat hij naast een wat oudere man zitten. Het blijkt een theoloog te zijn. De mannen raken al snel met elkaar in diepe gesprekken. "Nee, ik vind dat je best zonder kerk kunt geloven," zegt de theoloog. Peter is atheïst. Hij vindt de Bijbel niet meer dan een spannend jongensboek. "Hoe weet je dat God niet bestaat?" vraagt de theoloog. "Ik heb hem nog nooit gezien," zegt Peter. "En al zou ik hem zien, dan zou ik nog niet in hem geloven. Ik vind dat Hij afschuwelijke dingen op Zijn geweten heeft."

"Zoals ?" vraagt de theoloog weer. "Nou, zoals oorlogen, rampen, en andere kwalijke zaken. De Bijbel laat duidelijk zien dat Hij daar een flinke vuist in heeft."

"Ach ja," vervolgt de theoloog, "de aarde is slecht."

"Maar Hij dan, de hoofdpersoon van de Bijbel, is dat dan zo'n lekker ventje ?" vraagt Peter minachtend. "Het is een schurk, en als ik hem tegen zou komen, zou ik hem een knal verkopen. Maar de schrijver van de Bijbel, die zou ik wel eens willen ontmoeten. Een fantastische kerel moet dat wezen, een fantast, een Jules Verne, een ..."

"Nee," zegt de theoloog verontwaardigd maar sussend, "de Bijbel is niet door een man geschreven, maar door meerdere mannen, die allemaal werden geleid door de Heilige Geest van God. Ze hadden die informatie niet van henzelf ... Ze hadden hoogstens een soort van natuurlijke kennis van achtergronden en gebeurtenissen, maar die werden door Gods Geest gerangschikt, in keurige volgorde en in keurige bewoordingen. U ziet het echt verkeerd dat de Bijbel door een man werd geschreven."

"Nou," zegt Peter enthousiast, "dan zou ik al die mannen wel eens willen ontmoeten, al die pennenmeesters, want ze hebben me sinds kind af aan kostelijk geamuseerd." De theoloog begint te grinniken. Ze hebben beiden in ieder geval veel te bepraten. Twee liefhebbers van het grote boek der aarde.

Na lange tijd komt het vliegtuig op de bestemming. De twee mannen besluiten contact met elkaar te houden. Ze staan aangemeld voor hetzelfde hotel.

Die nacht heeft Peter een droom, een afschuwelijke droom, waarin hij langs een moeras loopt en plotseling door een onzichtbare hand naar het moeras wordt getrokken. Met geen mogelijkheid kan hij zich er tegen verzetten. Terwijl hij dichterbij het moeras komt, begint de hand zichtbaar te worden. Het is een zwarte handschoen met een gouden ring die hem in de dieptes van het moeras trekt. Dan word hij wakker, badend in het zweet.

De ochtend na de droom vertelt hij het tafereel aan de theoloog. Deze begint diep te peinzen en oppert voorzichtig de mogelijkheid dat er wel eens een strijd in hem aanwezig kan zijn tussen wel geloven en niet geloven.

"Oh nee," zegt Peter hard, "geen denken aan. Ik weet wat ik wil, en ik weet wat ik denk, en ben daar tamelijk zeker van."

"Nou," zegt de theoloog, "dat weet ik nog niet zo net. De droom lijkt mij heel duidelijk te wijzen op een strijd tussen licht en duisternis om jouw ziel."

"Wat ?" roept Peter verontwaardigd maar lacherig, "je wil me toch niet vertellen dat jij ook al in een hemel en een hel gelooft ?"

"Dat wil ik je eigenlijk wel vertellen," zegt de theoloog. "Ik ben niet een soort Jehovah-getuige die dreigend rondloopt, maar als de mogelijkheid er ligt wil ik nog wel eens van wal steken. Ik denk, nee, ik weet zeker, dat er een vijand is die jou wil wegsleuren van een mogelijk "geloven" in de verhalen die jou altijd zo aanspraken. Dat noem ik : de strijd tussen goed en kwaad."

"Nee, dat lijkt me sterk," zegt Peter weer, "ik geloof dat het meer een onbewust hersenspinsel van me was die even in mijn bewustzijn omhoog kwam. Ik geloof meer in toeval dan in een regerende hand boven hulpeloze hoofdjes. Mij niet gezien. Ik ben een positief denker, sinds kind af aan. Dat is mij met de paplepel ingegoten. Zelfvertrouwen, diplomatieke vaardigheden en een gezonde dosis ambitie zijn voor mij de sleutelwoorden van mijn leven. Ik wil graag zelf het roer in handen blijven houden."

"Hoe denk je dan over de duivel ?" vraagt de theoloog weer. "De duivel ? Ach, dat is een verzinzel van bange mensen, van mensen die in alles en iedereen een bedreiging zien. Ik weet dat de maatschappij hard kan zijn, maar ik wil positief blijven denken, meedenken met het geheel, en niet een of ander verzonnen figuur gaan opblazen tot een schurk met universele macht. Het is wel een steengoed verhaal, echt puur entertainment. De antichrist bijvoorbeeld heeft me altijd aangesproken. Niet als geloofwaardige persoon, niet als realiteit, maar als de aartsvijand van de hoofdpersoon. Ik kijk naar dat schouwspel als naar een belangrijke voetbalwedstrijd. Ik juich wanneer ik moet juichen, roep "boe" wanneer ik boe moet roepen, maar verder hecht ik er geen enkele geloofwaardige factor aan vast. Voor mij is het gewoon een spel," vertelt Peter.

Maar het is alweer tijd voor andere zaken. De theoloog heeft enkele belangrijke afspraken, en ook Peter moet aan de slag voor een aantal financiële onderhandelingen.

De nacht daarop heeft Peter weer een droom. Ditmaal is de droom van een zwaardere kaliber. Een arend met ogen in verschillende tinten geel vliegt door een openstaand raam zijn kamer binnen, gaat op een kastje zitten en begint hem aan te staren. Dan beginnen er ineens angstaanjagend schelle deurbellen te rinkelen, dat het lijkt alsof Peters oren knappen. Dan komen er ineens kinderen binnen met dezelfde arendsogen draaiende in hun oogkassen. Ze hebben strakke angstaanjagende blikken en lopen bijna in slowmotion op Peter af, die zich niet meer kan bewegen. Ze hebben lange scherpe ijzeren pinnen in hun handen. Dan hoort Peter een ijselijke schreeuw : Korachs-kinderen ! De schreeuw wordt steeds scheller, en steeds meer stemmen beginnen te schreeuwen, totdat Peter voelt dat alles in hem begint te branden. Is dit de hel ? Hij hoort babies gillen en het is alsof een stel uitgehongerde dieren hem van binnenuit beginnen aan te vreten. Dan wordt hij wakker met een schreeuw.

Helemaal in paniek belt hij de theoloog voor hulp. De theoloog probeert hem tot kalmeren te brengen, en vraagt hem of hij het goed vindt dat hij even bij Peter langskomt. Als hij in Peters hotelkamer binnenkomt zit Peter helemaal ineengedoken. Hij zegt dat zijn borst erg pijn doet. Voorzichtig vraagt Peter aan de theoloog of hij wel eens van de korachs-kinderen heeft gehoord.

De theoloog begint vreemd te kijken. "Ja, dat zijn kinderen van een persoon die opstond tegen Mozes, genaamd Korach. God heeft toen de aarde onder Korach en zijn gehele aanhang en hun families laten scheuren, zodat ze levend in het dodenrijk daalden. Het staat allemaal in Numeri zestien opgetekend. Het is door God verboden om contact te zoeken met dode geesten, maar dode geesten kunnen mensen soms wel lastigvallen."

"Ja, ik ben verschrikkelijk lastiggevallen," hijgt Peter, "ik kan nog steeds moeilijk ademen. Ik begin nu toch werkelijk te geloven dat je gelijk hebt."

Het was alsof Peter door deze droom al zijn zelfvertrouwen had verloren. Hij probeerde zijn werk weer op te pakken, maar alles ging zeer moeizaam.

De nacht erna had Peter weer een droom. Hij zag de arend vliegen boven een zee van vuur. Hij zag een naam boven de zee verschijnen : Levael. Vanuit de zee kwamen angstaanjagende figuren opzetten met zwaarden van vuur. Ze hadden maar een oog. Toen hoorde hij een stem zeggen : "Dit zijn de kinderen van Jabes, levende onder de bedreiging van de geest van Nachas, genaamd Levael. Hun rechterogen werden uitgerukt, waardoor ze gehandicapt ter wereld kwamen." Toen zag hij zijn gehandicapte nichtje waar hij als kind zijnde altijd erg bang voor was. Hij zag haar gillen en schreeuwen in vlammen. Hij wilde haar helpen maar hij merkte dat hij het niet kon. Levael de arend probeerde zijn rechteroog weg te pikken.

Hij werd wakker, helemaal beduusd en verward, alsof hij niet meer helder kon denken. "Wat is er toch allemaal aan de hand ?" dacht hij. Die ochtend kwam de theoloog weer bij hem, en Peter vertelde hem de droom. "Weer vanuit de Bijbel," zegt de theoloog. Het volk van Jabes stond onder bedreiging van de Ammoniet Nachas die een verbond met hen wilde sluiten op voorwaarde dat hij hun rechteroog zou uitsteken, en dat als smaad op het gehele volk Israel leggen. Uiteindelijk heeft Saul Jabes verlost. Het is opgetekend in I Samuel 11. Peter was er slecht aan toe. Hij had moeilijkheden met spreken en ademen, en was erg duizelig.

"We moeten hulp gaan zoeken voor jou, want je staat duidelijk onder schot. Ik heb een vriend hier in de buurt die exorcist is. Laten we hem om hulp vragen," oppert de theoloog.

Gezamenlijk trekken ze op naar de exorcist. Peters verhaal horende raakt de exorcist erg opgewonden. "Deze geest heeft veel onder zijn klauwen. Je bent bezocht door een generaal van de duisternis," zegt de exorcist. "Hij word voor vele doeleinden uitgezonden. Hij word ook wel "de ogen-eter" genoemd. Hij pikt bij mensen wijsheid en inzicht weg, zodat ze elkaar niet meer begrijpen. Hierdoor ontstaan bittere harten, ruzies en zelfs oorlogen. Het is alsof deze mensen maar een oog hebben, net zoals in jouw droom."

"Ja, maar wat moet ik daarmee ?" vraagt Peter. "Blijkbaar heeft God iets met je voor," oppert de exorcist. De theoloog knikt instemmend : "Daar zat ik ook al aan te denken."

Peter was nog steeds onder de indruk van het feit dat hij dingen droomde die in de Bijbel stonden, terwijl hij deze dingen nog nooit had gelezen. Peter kende een aantal verhalen van de Bijbel, maar deze dingen waren totaal nieuw voor hem. De exorcist legde hem uit dat dit profetische gaven waren, die God zowel als teken en als gereedschap geeft. Peters leven stond op z'n kop. Hoe zou zijn vrouw hierop reageren. Peter stelde vele vragen, en het gesprek duurde tot diep in de nacht.

De volgende dag na een aantal zaken te hebben verricht begon Peter de verhalen over Korach en Jabes in de Bijbel te bestuderen. Hij wilde het verband weten tussen de geel-ogige boosaardige Korachs-kinderen en de een-ogige angstaanjagende Jabes-kinderen. Hij las over Korach hoe hij de macht wilde overnemen over het volk middels het opstellen van een vuurpan. Hij las over de verbondsvloek over Jabes, en kwam onder ogen dat machtslustigen nog steeds werkten door eerst het inzicht van de ander proberen weg te branden. Had de hele wereld niet het oog van Jabes ? Onderdrukt door de ogen van Korach ? Hij begon de verbanden te zien. De exorcist vertelde dat Levael de arend de profetische gaven, het oog van de kerk, probeerde weg te eten, zodat hij in macht zou groeien. Het was de Jabes-Vloek waar de kerk onder leefde. Een soort gevangenis, een geestelijke handicap.

Peter begon steeds meer opgewonden te raken. Hij wilde de Levael bevechten ... maar hoe ?

Hoofdstuk 2. De Piraat

De exorcist leidde een kleine kring jonge exorcisten op, en er was nog wel plaats voor Peter in deze klas. Maar Peter kon maar een paar lessen volgen. Zijn reisverblijf liep bijna ten einde, en ook de theoloog zou weer vertrekken, die ook steeds nieuwsgieriger begon te worden. Als ze weer thuis zouden zijn, zouden ze in eigen land wel op zoek gaan naar iemand die hen op dit gebied zou kunnen helpen. Peter kreeg in ieder geval een aantal boeken mee, die hij en de theoloog zeker zouden lezen.

De theoloog was eerder klaar dan Peter met de nodige werkzaamheden, maar hij beloofde samen met Peter terug te reizen. De theoloog kon Peter vele dingen vertellen, maar alles tot op zekere hoogte, want de theoloog had zich nooit echt in exorcisme verdiept. Hij was meer een man van de theorie in plaats van de praktijk, en zelfs de theorieën op exorcistisch vlak waren hem veelal onbekend. Hij kende de Bijbelse verhalen, enkele gebeurtenissen en leerstellingen van deze tijd, en daar hield het mee op.

Thuisgekomen sloot Peter zich aan bij een charismatische gemeente en de term territoriaal exorcisme begon te vallen. De exorcist in het buitenland had het daar ook al eens over gehad, maar nu werd het weer genoemd. Peter kreeg te horen dat de droom die hij had gehad tot dit vlak behoorde. Iedereen was een en al oor toen Peter zijn verhaal deed. Hij kreeg te horen dat ze hem goed konden gebruiken, dat er nog weinig over het onderwerp aanwezig was. Het was voor velen in die gemeente een aanzet om zich er meer in te verdiepen. Een man in de gemeente wist er verbazingwekkend veel vanaf, maar had altijd min of meer zijn mond erover dichtgehouden. Hij stond in de gemeente bekend als een profeet. Peter vond het wel interessant. De man wist dingen van hem te vertellen die hij nooit kon weten. Langzaam maar zeker begon Peter zich erg thuis te voelen in deze gemeente. Totdat er op een dag iets gebeurde wat hij totaal niet verwachtte.

Iedereen was al naar huis, een uur na de dienst. De voorganger had gezegd dat Peter nog wel even mocht blijven. Peter wilde nog even wat boeken doorbladeren in de hoek van de zaal. Dit werd altijd het boekenhoekje genoemd. Hij had van de voorganger de sleutel gekregen, en het was de bedoeling dat Peter na zijn vertrek de deur zou sluiten en de sleutel naar het huis van de voorganger zou brengen. Peter was op een bank gaan zitten midden in de zaal, en was diep weggezonden in een bepaald boek. Plotseling hoorde hij een enorm lawaai vanaf de preekstoel komen. Hij zag de Levael recht op hem afvliegen in levende lijve. Peter schrok zich wild, en zei : "In Naam van Jezus beveel ik je te gaan, vervloekt dier !" Maar de Levael reageerde niet, en pikte Peter in z'n oog, z'n rechteroog. Hevig bloedend rende hij het gebouw uit, maar vergat de deur op slot te doen. Toen hij bij de voorganger aankwam en zijn verhaal deed wilde de voorganger hem niet geloven. "Peter, je bent gewoon ergens tegen een scherpe punt aangelopen."

Peter moest naar het ziekenhuis en raakte blind aan zijn rechteroog. Nu wist hij dat het menens was. Toen hij na enkele dagen thuiskwam vertelde zijn vrouw dat de gemeente was bestolen en dat ze hem als de dader aanzagen. Hij mocht niet meer terugkomen. Ze waren beiden diep geschokt en Peter was woedend. Hij belde de theoloog, die hem wel geloofde. Hij probeerde Peter te kalmeren, alhoewel hij ook diep geschokt over hetgeen was gebeurd. "Het lijkt erop dat deze arend zijn terrein niet prijs wil geven, en hij heeft het heel duidelijk op jou gemunt." Er waren verschillende mensen in de gemeente die wel in Peter geloofden, waaronder de profeet. Er kwam een scheuring in die gemeente, en Peter was erg verbitterd geraakt. "Laat je niet verbitteren," hield de profeet hem voor, "want je geloof wordt

nu op de proef gesteld. Dit is allemaal een voorbereiding voor de bediening die je gaat krijgen. Het is je op het lijf getekend als een brandmerk. Pijnlijk en confronterend, maar diep en werkzaam."

Peters vrouw stond ook geheel achter hem. Ze was altijd al zijn stille kracht geweest, maar op een dag kreeg hij de schrik van zijn leven. Er lag een brief van ontslag in de brievenbus. Z'n baas dacht dat hij gek geworden was. Weer een aanval van de Levael. Peter was gebroken, maar dit zag hij als een directe aanwijzing naar zijn toekomstige werk : Profeet en Territoriaal Exorcist. Hij verloor veel vrienden door deze strakke richting en zelfs familie, maar een klein groepje bleef om hem heenstaan.

Wat was er veel veranderd in korte tijd. Hij liep nu zelfs met een zwart kapje voor zijn blinde rechteroog. In de buurt werd hij "de piraat" genoemd.

Eens in de zoveel tijd kwam het kleine groepje bij elkaar om dingen te bespreken. De profetische vriend van Peter was een rots in de branding. Hij leerde Peter veel over de valstrikken van het geloof. Hij vertelde dat Peter door veel vuren heen zou moeten om gezuiverd en voorbereid te worden, en dat hij de Levael niet zomaar zou kunnen verslaan. Het zou een gevecht worden op leven en dood. Ook vertelde hij Peter dat hij meer vrienden zou verliezen, en dat er dorre periodes voor Peter zouden aanbreken op profetisch gebied, om de gave te testen en te verdiepen. Peter begon te beseffen dat een profeet eerst het tegenovergestelde van profetie zou moeten ontmoeten en overwinnen om vervolgens zuivere, overvloedige profetie te kunnen binnentreden. Hij zou daarom extra op zijn hoede moeten zijn voor misleiding, want de Levael zou deze vurige pijlen zeker op hem afsturen. Het zou een zware geestelijke reis voor Peter worden, maar als hij vol zou houden zou overwinning zijn deel zijn, werd er gezegd.

Peter leerde dat de kinderen van Jabes niet per definitie slecht waren, maar soms ook gewoon slachtoffers van een vloek. Door deze stelling bleef hij aanvallen van onterechte bitterheid wederstaan. Hij besepte ook dat hij zelf een kind van Jabes was, met een oog, in het gevaar van misleiding en onbegrip. De Heer gaf hem het beeld van de piraat die door een oog te missen het andere oog extra trainde en dat oog kon sterker en scherper worden dan twee ogen bij elkaar. Dit was de weg die elke profeet diende te bewandelen. Het zaadje moest eerst sterven voordat het een boom in vaste grond kon worden.

Op een nacht had Peter een droom dat hij duizend ogen had. Hij lachte, maakte plezier, maar plotseling kwamen de Korachs-kinderen om al deze ogen stuk te prikken. Peter had het gevoel dat hij vele ogen van binnen had die vele gebieden in zijn leven representeerden. Hij zou gezaaid worden op Gods akker.

Peter begon dromen te krijgen voor andere gemeentes, maar hij werd veelal afgewezen en bespot. Men wilde zijn boodschappen niet horen. De Jabes-kinderen

keerden zich veelal tegen hem. De profeet en de theoloog gingen veelal met hem mee, als hij voorgangers bezocht, maar hij kreeg vaak geen doorgang. De dromen begonnen wilder te worden, en steeds vaker begon Peter over apocalyptische taferelen te dromen. Zijn boodschappen kregen steeds meer een waarschuwend karakter, en gemeentes begonnen bang voor hem te worden. Zijn profetieën waren raak.

Maar na een golf van boodschappen en actie begon Peter op droge terreinen te komen. De dromen en vizioenen werden vager, en tenslotte had hij het gevoel dat hij afgeweken was. Hij had houvast aan de profeet en de theoloog die hem vertelden dat afzondering en droogte zo belangrijk waren. "De hemel is omringd door woestijnen," zei de theoloog altijd.

Plotseling werd Peters vrouw ernstig ziek, en de dokters konden niets voor haar doen. Peter en de mensen die om hem heenstonden baden tegen de klok in, maar het leek wel alsof de hemel gesloten bleef. Op een avond kreeg de profeet een woord van de Heer dat ze spoedig zou worden weggenomen, binnen de drie dagen. En zo gebeurde het. God nam haar tot zich op de tweede dag na de profetie. Peter was gebroken, en al degenen die om hem heenstonden. Het was een bijzondere vrouw, en niemand begreep hoe de Heer zoiets kon doen. De profeet sprak : "Ze wordt voor veel dingen behoed."

Peter begint boeken te schrijven over het geloof, maar hij merkt dat iets hem probeert tegen te houden. Op een avond komt de profeet bij hem, met een ernstig gezicht. "Peter, ik moet je iets vertellen. Je vrouw zou nooit achter je kunnen staan als ze zou weten wat je binnen een paar dagen zou doen." Peter kijkt hem verbaasd aan. "Wat bedoel je ?"

De profeet gaat vervolgens verder : "Je vrouw was een bijzondere vrouw, maar ze was op vele dingen niet ingesteld. Ze is op tijd weggenomen, want ze zou dit niet kunnen verwerken."

"Wat bedoel je met "dit" ...Wat gaat er gebeuren ?" vraagt Peter een beetje zenuwachtig.

"Je gaat dromen krijgen, Peter, die je in vuur en vlam zullen zetten. Je huilt om de zonde en vuiligheid van deze tijd, hoe mensen elkaar en God behandelen. Het Vuur van de Heilige Geest gaat je in brand zetten, en je handen zullen zo branden dat alles wat je aanraakt in brand zal gaan staan. Het zal een zuiverend vuur zijn, de voorbode van Gods Koninkrijk," zegt de profeet.

"Goede genade," dacht Peter bij zichzelf, "als dit echt waar is, ...hoe zal dat gaan gebeuren ?"

"Wanneer gaat het gebeuren ?" vraagt Peter .. "Vannacht al," zegt de profeet. "De mantel van Mozes zal met druisende kracht over je komen."

Die nacht kreeg Peter een droom, weer over de Jabes-kinderen die in kerken en organisaties terecht kwamen, en door traditionele rituelen kwamen ze onder de macht van een systeem, onder de verbondsvloek, wat hun verstand, hun oog, wegvrat. Ze werden ten dele blind. Die ogen werden geofferd aan een grote ketel, een vuurpan, genaamd de Korachsketel. De Korachs-kinderen aten hiervan en kregen profetische gele arendsogen waardoor ze veel macht bezaten. Deze geesten werkten door vele machtswellustige leiders van de charismatische beweging. De Jabeskinderen werden steeds meer de marionetten van een hogere macht.

Peter kende vele machtswellustige charismatische leiders. Door zoveel geld te vragen bonden ze hun volgelingen stapsgewijs aan de ketel van het Nachas-verbond, of door vreemde vormen van lidmaatschappen en andere uiterlijke tekens en rituelen.

Opeens midden in de droom begonnen zachte bellen te rinkelen, en het was alsof Peter in brand stond. Z'n hele lichaam begon te schudden en te transpireren. Hij werd gebonden in de Heilige Geest, en hij voelde zich heel zwaar worden. "Oh God," dacht hij ... "wat is dit ?" Zijn handen begonnen te tintelen en te branden. Hij wist dat wanneer hij zijn handen ergens op zou leggen, het zou kunnen wegsmelten. Hij merkte dat hij de hitte kon bepalen met zijn oog. Hij merkte dat hij nu langzaam wakker begon te worden, en Hij hoorde nu de stem van God zo helder als de donder. God zei : "Ik zal je laten zien wat dit voor een vuur is. Leg je handen op die oude kapotte koelkast in de schuur."

Peter liep naar de schuur om vervolgens zijn handen op de oude koelkast te leggen. Het begon onder zijn handen in de brand te staan en smolt weg. Dit was niet zomaar vuur. Dit was het Vuur van de Heilige Geest in Levende Lijve. Peter bracht de rest van de nacht door om te bemerken hoe dit vuur zich in hem verspreidde. Hij bemerkte dat er niet veel tegen dit vuur opgewassen zou zijn. Het was inmiddels zondag-ochtend. God had hem opgedragen naar een bepaalde gemeente te gaan waar er nogal veel hang naar geld en goederen was.

Tijdens de preek stond Peter op en begon in het gangpad te staan. De voorganger gebood hem te gaan zitten, maar Peter gebood hem te gaan zitten. "Dat doe ik niet, gaat u alstublieft zitten," vervolgde de voorganger. Maar Peter sprak rustig, als u niet stopt met uw geld-preken dan zult u binnen vijf minuten in vuur geraken. Peter ging weer zitten, en de voorganger ging rustig door met zijn preek over geld. Binnen vijf minuten stond de voorganger in de brand, terwijl de mensen in paniek raakten. Sommigen begonnen hem te vervloeken zeggende dat hij de antichrist was. Maar het was Peter menens. Hij sprak dat allen die wilden blijven leven en op wilden houden met geldzuchtige verhalen naast hem moesten komen staan, de rest zou verzenigd worden door vuur. "Dit is niet bijbels !" riep iemand. "Oh nee ? Wat

deed Mozes dan allemaal ?" riep Peter. Sommigen probeerden weg te rennen door de deur, maar het vuur begon hen al te verteren. Mensen begonnen te gillen, en sommigen klampten hem aan. De ouderlingen begonnen te roepen : "Luister niet naar hem ! God zal onze hulp zijn ! Hij is de valse profeet !" De keuzes werden snel gemaakt en een grote groep werd in een oogwenk in lichterlaaie gezet.

Een paar mensen bleven over, en Peter sprak : "Kom mee, uit het gebouw, want God gaat het gebouw in as leggen." Trillend liepen ze met hem mee naar buiten en in een oogwenk was het gebouw tot as verpulverd door Gods Kracht.

Inmiddels was de politie en de brandweer eraan te pas gekomen, maar Peter trok een strak gezicht en zei : "Heren, er valt niets meer te blussen."

"U staat onder arrest," opperde een politie-agent ...

Peter deed net alsof hij hem niet hoorde en liep verder, de mensen in huilen achterlatend. De politie-agenten begonnen met de mensen te praten. "Je kunt maar beter van hem afblijven," sprak er een, "want hij zet je zo in de brand."

Het incident bereikte al gauw de krantekoppen, en ook op het nieuws werd er melding van gemaakt. Velen geloofden het niet, en dachten dat het gewoon een brand-ongeluk was, en al snel leefde men gewoon door alsof er niets aan de hand was.

Hoofdstuk 3. Jacht naar de Schatkamer

Peter vond troost bij zijn vrienden de theoloog en de profeet. Later begon het pas echt goed tot hem door te dringen wat er eigenlijk was gebeurd. Hij was de mogelijkheid nog niet tegengekomen, dat dit vuur ook wel eens van de tegenstander zou kunnen zijn, de valse profeet. Hij wist van het boek openbaring dat deze vreemd vuur zou kunnen laten neerdalen. Het was alsof de echo's van de woorden die over hem werden uitgesproken tot hem terugkwamen, en hem kwelden : "Je bent de anti-christ ! Luister niet naar hem, hij is de valse profeet ! Blijf uit de buurt van dat loeder !" Het was alsof hij op het moment dat deze woorden over hem uitgesproken werden daar immuun voor was, maar nu, nu kwamen ze tot hem terug, hem onderdompelende in angst ... Zou het dan toch waar zijn ? Neen, dat kon gewoon niet, want Hij diende God en het goede met zijn bewustzijn ... In het plaatsje van de ramp zelf woekerde het leed voort, terwijl de rest van de wereld doorleefde ... alsof de wereld iets probeerde te ontvluchten ...

En waar waren de mensen gebleven die zich aan hem vastklampten ? Zoveel vragen wemelden er door zijn hoofd, en hij begon bang, erg bang voor God te worden. Bang voor komende missies, en bang om misschien wel onder ogen te moeten komen dat ook hij en zijn vrienden misleid waren. Bang voor de Troon van

God, waarvoor ook hij zou moeten verschijnen om verantwoording voor zijn daden af te leggen. Langzaam maar zeker voelde hij zichzelf wegzinken in een enorme identiteits-crisis. Was dit dan dat moeras waar hij over gedroomd had ? Hij begon aan alles te twijvelen. Waren die dromen wel echt ? En zo ja, waren ze wel betrouwbaar ? Hij herinnerde de Levael die zijn rechteroog verminkte. Hij was in een gevecht, dat was een ding dat zeker was ... Of zou het allemaal verbeelding zijn geweest .. Zou hij dan misschien echt gewoon tegen een punt van een kast aangelopen zijn ...

De theoloog hield hem voor dat zijn angsten hem nederig en waakzaam hielden. Het beste medicijn tegen misleiding. Het zou hem laten zien dat de enige weg uit deze put een liefdesrelatie met God zou zijn. Peter kon niemand meer vertrouwen. De profeet profeteerde, en de theoloog bemoedigde, maar het leek wel alsof niets meer tot hem doordrong. "Je bent in Gods Armen," zei de profeet. Hij voelde nog steeds het vuur, maar het was alsof het vermengd was met ijs. Hij kon er niets mee.

Op een nacht had Peter een nieuwe aanvaring met de Levael. Maar dit keer was het een hele bijzondere. Hij zag de richter Simson staan, een lange man gekleed in paars, met een paars kleed erover hangende. Op zijn hand zat de Levael. Peter was verbaasd. Toen sprak Simson tot hem : "Zoon, Ik heb jouw leed en tranen gezien. Ik ben door God als wachter over jou aangesteld. Herinner jij dat ook ikzelf ben doorstoken in mijn ogen door de Filistijnen ? Zij werden geleid door de Levael, om mij en Gods Volk te verblinden. Maar de kracht van God kwam toen in mij om hun tempel te verwoesten. De verwarring en verblinding dient het doel de mens terug te brengen tot het hart van God, het Licht der lichten van binnen. Hiertoe gebruikt God zelfs de vijand. De Levael is in mijn hand gegeven om hem voor dat doel uit te zenden. Als het getal van hen die de Levael dienen te verslaan vol is, dan zal de zee van ijs opengaan. De zee van ijs zal het zicht verscherpen, terwijl de zee van vuur het zicht zal verlichten. Je zult beide zeeën moeten leren kennen, in beide zeeën zul je de vijanden dienen te verslaan, en de zeeën voor het goede te leren gebruiken. Als je de overkant van deze twee zeeën hebt bereikt, dan zul je mijn mantel, de mantel van Simson ontvangen. Hiermee zal je het zicht van de volkeren kunnen genezen."

Toen Peter wakker werd, voelde hij zich ineens heel anders. Hij had nieuwe moed ontvangen, en hij vertelde de droom aan zijn twee vrienden. Deze waren heel enthousiast, en de profeet sprak een aantal woorden uit. "Peter, we zullen brieven naar de gemeentes moeten zenden, om hen over de Levael te vertellen. Zo zullen we het getal vol kunnen maken, om de zee van ijs te kunnen openen," sprak de profeet. En zo gebeurde het. Met z'n drieën zetten ze een standaard-brief op en begonnen de brieven naar de gemeentes te verzenden.

Maar de teleurstelling was groot. Er werd nauwelijks gereageerd, en hen die reageerden waren uiterst negatief of zeer oppervlakkig. De profeet deed het voorstel om te gaan folderen in de gemeentes, om een oproep te doen tot

territoriale oorlogsvoering. Ze werden zich er meer en meer van bewust dat de leiders vaak dingen angstvallig verborgen hielden voor hun schaapjes. Ze zouden nu een schema maken om stapsgewijs alle in aanmerking komende gemeentes te bezoeken voor een folder-beurt. In deze folder werd ook op allerlei theologische onwaarheden dieper ingegaan. De folder was netjes, maar zeer dringend, en ontwortelend. Uiteindelijk was het een klein boekwerkje geworden, waarin de oplettende lezer op de hoogte werd gesteld van het vaak machtswellustige en of eerzuchtige leiderschap.

De daaropvolgende zondag zouden ze direct in actie komen. Ze begonnen te folderen voor de deur van een kleine gemeente. Gretig namen de mensen het boekwerkje aan, en begonnen te lezen. Maar al snel werden andere binnenkomers vriendelijk gewaarschuwd het boekwerkje toch maar niet aan te nemen. Peter begon een beetje geirriteerd geworden, vooral toen de voorganger naar hen toekwam met het voorstel dat ze zo spoedig mogelijk het terrein van de gemeente zouden verlaten. "Dat doen we niet," sprak hij tot de voorganger. En de profeet liep inmiddels de gemeente binnen richting de preekstoel. "Beste mensen," sprak hij, "u word nu voor de keuze gesteld. U kunt zich bekeren of u kunt uw mooie gebouw in vlammen zien staan. De keuze is aan u. U kunt een boekwerkje erover aannemen, en als u het niet snapt, dan is dat ook helemaal niet erg, maar u gaat hier nu over nadenken, of er gaan hier grote ongelukken gebeuren." Overal begonnen mensen te gniffelen, en er kwamen een paar ouderlingen naar voren zetten, klaar om de profeet af te voeren. "Ik zou me maar niet aanraken als ik u was, want ik sta in vuur en vlam van de Heilige Geest." De ouderlingen keken hem met een strak gezicht aan, en pakten hem beet. Onmiddellijk begonnen ze te branden, en ze gilden het uit. Mensen begonnen in paniek te raken. Ze zagen hoe snel de ouderlingen tot as waren verbrand. Een profeet van de gemeente stond op, een wat oudere man, die luidkeels begon te profeteren : "Mijn kinderen, raakt niet ontzet, want deze dingen zullen geschieden. De antichrist moet zich in de gemeente Gods stellen om zichzelf als een god aan te prijzen, maar sluit uwen oren voor hem." De mensen waren zo in paniek, dat ze niet goed wisten wat ze hiermee moesten. Velen begonnen te huilen en tot God te smeken. De voorganger was woedend, en rende op Peter's vriend, de profeet, af. Maar voordat hij de profeet kon aanraken vloog hij al in de brand, en de profeet riep dat iedereen naar buiten moest gaan. Binnen enkele minuten stond de hele gemeente in de brand.

Mensen stonden als verstijfd op het grasveld, maar Peter, de theoloog en de profeet zaten al in de auto om naar de volgende gemeente te gaan.

Aan het einde van de dag hadden ze drie gemeentes afgelopen, met de nodige gevolgen, en er begon een flinke tumult te ontstaan ... "Drie gemeentes afgebrand, velen verongelukt," zo meldde het nieuws. Er waren vele getuigen, en uiteindelijk kon men er niet meer omheen. Deze drie mannen hadden bovennatuurlijke krachten. Ze werden nu als terroristen bestempeld, maar anderen wisten het zeker : "Deze mannen waren door God gezonden om de wereld te waarschuwen." De

dagen erna werd er volkomen aandacht aan besteed op televisie. Dominees werden op hun mening gevraagd, en de meningen leken verdeeld. De politie was nu op jacht. Er stond een hoge beloning op hun hoofden. Ze werden als de nieuwe bedreiging van de samenleving gezien. Ze zouden voor het gerechtshof moeten verschijnen, deze gevaarlijke pyromanen.

Peter en zijn twee vrienden waren nu ondergedoken bij een ver familielid van de profeet. Het was een aardige man, met veel respect voor de zaak. Hij was niet gelovig, maar hij begreep het allemaal wel. Vanuit deze basis zouden ze verder gaan met hun missie. Ze zouden brieven schrijven naar overheids-instellingen, zoals de ziekenhuizen, de militaire afdelingen, gerechtshoven, en machthebbende structuren zoals banken, bureaus en gemeentehuizen. Ze hadden de folder enigszins aangepast, maar de boodschap bleef hetzelfde. Kapitalisme werd binnen en buiten de kerk niet meer aanvaard. Er stond geen adres van hen aangegeven, en de brieven werden vanuit een ander district op de bus gedaan. In sommige steden werden er al huiszoekingingen gedaan, maar ze woonden nu veilig in een verborgen schuilkelder onder het huis van de profeet z'n verre familie-lid. Dit was een oude, wijze man. Hij was niet gelovig maar hij was al jaren ervan overtuigd hoe corrupt en oneerlijk het kapitalistische stelsel was, dat als een roofdier vanuit het westen de gehele wereld bestuurde. Hij werkte met gehandicapte kinderen, die als de minder bedeelden van de samenleving werden gezien. Maar hij zag hen als de juwelen van de wereld, de poorten naar de schatkamers in het binnenste van de aarde. Het was een diep symbolieke man, houdende van gedichten en kunst. Hij kon systemen doorzien, en op dat punt was hij een waardige beschermeling van Peter, de theoloog en de profeet.

Op een nacht kreeg hij een droom, waarin hij zag hoe zijn gehandicapte kinderen werden bereden door moeilijk opvoedbare kinderen. Deze kinderen hadden gele ogen in allerlei tinten met een sterke doortastende lichtstraal. Een lichtstraal met een hoge monotoon. Deze lichtstraal omhulde de lichamen van de gehandicapte kinderen in allerlei lagen, om hen te beschermen tegen de grootspraak van de aarde. Deze kinderen werden gehandicapt genoemd, maar eigenlijk werden ze beschermd door deze moeilijk opvoedbare kinderen tegen de sterke kapitalistische denkstromen. De moeilijk opvoedbare kinderen werden zo genoemd omdat ze niet beïnvloed konden worden door de onderverdelingen van de wereld. Toen ineens zag hij hoe andere geellogige kinderen de kamer binnenrenden, de korachskinderen, die probeerden de moeilijk opvoedbaren van de gehandicapten af te stoten.

Toen hij wakker werd, vertelde hij de droom aan Peter, de theoloog en de profeet. Hij was ervan overtuigd dat ze veel van elkaar konden leren, en dat er toch een onzichtbare intelligente en rechtvaardige kracht moest zijn die hen bij elkaar had gebracht. Hij zag het als een mozaïek, als bomen wiens takken in elkaar verstrengelden. Hij zei dat er in wezen twee soorten korachskinderen bestonden : Hen die naar macht streefden om stand te kunnen houden tegen misleiding en

onrecht, dus hen die het vanuit zorgzaamheid gebruikten, en hen die naar macht streefden voor egoïstische doeleinden. De theoloog vond deze stelling niet helemaal correct, want hij zag Korach als een uiterst kwaadaardig wezen, door God veroordeeld, maar de man wees hem op de dubbele uitleg. De man was diep onderwezen in theologie, zonder enige gelovige binding ermee te hebben. Hij hield van de kunst en de symmetrie die hij vond in de Bijbel. Peter herkende dit uit zijn eigen leven, en was verwonderd hoe God ook deze man via een droom tot een verdieping bracht. Maar de man hield voet bij stuk : De Bijbel mocht dubbel uitgelegd worden. De Bijbel was in zijn ogen een spiegelend boek, een wit en een zwart boek, voor beide kanten van het leven als een boek van recht. De man zei : "In de bijbel komt telkens weer het verhaal van de infiltratie naar voren. De antichrist die zich in Gods Tempel neerzet alsof hij God is. De duivel gebruikt de bijbel op zijn manier om zichzelf een goddelijk gewaad toe te eigenen. Dit begon al in het paradijs, waar de slang zich voordeed als de ware god en dat ook als een geschenk aan de eerste twee mensen wilde aanbieden. Instante vergoddelijking, door het eten van zijn vrucht, zijn woord. Dan zou hij de uitlegger zijn van het woord in plaats van God. Dan zouden het zelfs twee dezelfde woorden kunnen zijn, met twee verschillende uitleggingen : Twee keer God, twee heren naast elkaar. Een witte en een zwarte. Dan zou de Bijbel dus ook heel makkelijk een bedreiging kunnen vormen aan een bepaalde kant van de spiegel. Dan zou God dus een eigen Judas moeten sturen om een valse Jezus Christus uit de weg te ruimen. Dan zou God dus een eigen satan moeten sturen om een valse God van de troon te stoten. De Bijbel in spiegelbeeld voor hetzelfde doel."

Peter stond met zijn oren te klapperen. De profeet sprak : "Het is wel waar wat u zegt, want de kapitalistische charismatische hoek noemt de God van ons : "satan" en "de anti-christ", en degenen die ons volgen zijn "gevallen" of zelfs "gevallen engelen" in hun ogen. Het hele negatieve scala met etikettenreeks wordt vanuit de Bijbel gehaald en op ons geplakt om hun nagebootste godheid te verdedigen ... maar ik vind het uiterst gevaarlijk om deze "labels" dan ook te aanvaarden zoals zij dat uitdrukken. Vanuit het oog van de kunst hebt u misschien gelijk, maar of het ook echt Bijbels verantwoord is, dat betwijfel ik, alhoewel ik diep respect heb voor de manier waarop u het brengt. Zeg, die Korachs-kinderen, dat zijn kinderen die door God in de aarde werden geschoven. Ik kan de oordelen van God niet aanraken, en waarom zou u dat dan wel doen ?"

De man sprak : "U moet de creativiteit van de taal niet aantasten. Er wordt zoveel gewaarschuwd tegen toverij die onbijbels zou heten. En op zich begrijp ik dat, omdat er zoveel ongelukken hiermee gebeuren, en omdat de bijbel dit ook heel nadrukkelijk aanhaalt. Maar de Bijbelcode is anders dan simpele lezers zouden denken. De Bijbel is een kunstboek, een boek van spiegelingen en symmetrie, van woordraadselen, en inderdaad zoals ik zeg een code, die uitgelegd wordt aan hen die volgens dit boek een hartsrelatie met de schrijver hebben. Het was een woord geschreven in oorlogstijd, in een tijd van gevaarlijke spionage, van een geliefde aan een geliefde ... Zij moesten hun boodschappen vermommen en beschermen. Het

is een cryptische kunst, geen gewoon boek. Dus, om terug te komen op het tovenaarsverhaal : ware geliefden lezen en eten de liefdesbrieven van hun geliefden in z'n geheel, woord voor woord, kauwende en slikkende, op zoek naar symmetrie, op zoek naar verbanden en de geheime deuren, waardoor ze het geïsoleerde hart van hun beminden kunnen bereiken. In hooglied staat dat de ene geliefde tegen de ander zegt : "Gij hebt mijn ogen betoverd." Is dat dan geen goddelijke toverij ? Het is natuurlijk een parel die streng bewaakt moet worden, en vooral kinderen mogen niet te snel de indruk hebben dat het ergens laag in een keukenla ligt. Maar het een sluit het ander niet uit. De Bijbel beschrijft verschillende gebieden en verschillende seizoenen. Er is een mogelijkheid om door de verschillende spiegels heen te stappen. Het is een boek met een strenge etiquette, een boek met diepe spelregels, op de rand van het betoverde, je lokkende naar diepere bossen."

De profeet sprak : "Apologetisch gezien heeft u helemaal gelijk, daar kan ik en geen ander mens onderuit, maar ik blijf hier heel voorzichtig in. Ik merk aan uw woorden dat u de bijbel meer liefheeft dan menig gelovige, maar ik vraag me nu ook af, bent u eigenlijk wel echt ongelovig, want ik zie bijna pretlichtjes in uw ogen. U heeft het boek zo lief, en u kent zo de gevaren van de "boekverkrachting", waardoor er een hele andere soort van hoofdpersoon te voorschijn komt, dat u eigenlijk uzelf "ongelovig" wenst te noemen, om maar niet geassocieerd te hoeven worden met al die "verkrachters" ?"

Hierop antwoordde de man : "Nee, dat was het niet echt. Ik geloofde gewoon niet in een levende persoon genaamd "God". Voor mij was het dode kunst, maar deze was voor mij zo schitterend, dat het leefde in mijn hart. Maar ik merk nu, door de droom en door al deze gebeurtenissen, dat het veel persoonlijker begint te worden voor mij."

Peter begint te glimlachen. Het lijkt wel alsof hij zichzelf ziet staan zoals hij vroeger zo werd aangetikt door persoonlijke dromen en gangen van zaken. Maar wat deze man hier tentoon spreidt is voor hem wel zo nieuw en vreemd, dat het lijkt alsof hij niet weet wat hij er mee aanmoet. Zoveel gedachten en gevoelens vliegen er door hem heen.

Over de Korachs-kinderen zijn ze nog niet uitgepraat. De profeet kan er nog niet over uit ... "Zou God goede kinderen levend laten verzwelgen door de aardbodem ?"

"Laten we het zo stellen," zegt de man. "De twee topkrachten staan naast elkaar met hetzelfde stuur in de handen. God en de duivel. Jullie weten zelf wel dat ze allebei een vinger in de pap mee hebben, en zich met alles bemoeien, met tegengestelde redenen. Ze zijn altijd en eeuwig met elkaar in gevecht om dat stuur. Wonderen en tekenen moeten daarom ook altijd gezift worden. Zoals vele wonderen die Mozes en Aaron deden konden de tovenaars van de farao perfect nadoen. Twee krachten in oorlog. Waar onschuldigen worden veroordeeld zijn

duivelse krachten aan wezig, vlak naast de oordelen van God. Gods Vuur is altijd uiterst accuraat, maar de duivel kan aanvullen. Ik geloof, en dit was ook mijn droom, dat God nooit per definitie alle kinderen en aanhang van grote zondaren vernietigt. Ik geloof dat de duivel die aanvullingen geeft. God oordeelt rechtvaardig, en dan doet de duivel daar een schepje bovenop. Het vuur moet gezijfd worden. In de charismatische beweging zijn ook twee vuren aan het werk. Is dit te volgen voor u heren ?

Het was alsof ze in de ogen van een arend keken, in de ogen van een engel. Neen, dit was niet de Levael die hier sprak. Dit was zijn tegenhanger. De man was omhuld door een onverklaarbaar en indringend zacht licht, en Peter, de theoloog en de profeet werden steeds rustiger. Iets probeerde hen te overtuigen, dat alles twee gezichten had, twee krachten die tegen elkaar streden. Het was de symmetrie die hen rustig maakte, alsof deze symmetrie, de verschillende spiegelbeelden, en schaduwen, de puzzel compleet maakten, en een enorme rust en vrede veroorzaakten.

Zouden er dan nog steeds zielen onder de grond opgesloten zitten, onschuldige zielen, die toevallig familie waren van de schurk Korach ? Hoe diep moesten ze nog gaan ?

De profeet keek alsof de bliksem was ingeslagen, en ook Peter kreeg de rillingen. Wat zou de charismatische beweging doen met "demonen" die ze uitdreven. Waren al die geesten wel echt "demonen" ? Of waren het gekwelde zielen die gewoon hulp nodig hadden ?

Toen ineens kwam de theoloog naar voren, met een heel ernstig gezicht. Hij had zich gedurende het gesprek een beetje op de achtergrond gehouden. "Ik ben erg verontrust," sprak hij. "Ik vind dit echt enorm ver gaan, en volgens mij ziet u het echt verkeerd. Dat wat u naar voren probeert te brengen heeft te maken met necromantie, oftewel "het contact zoeken met de doden," wat de Bijbel streng verbiedt. De Korachs-kinderen verdeelt u in twee groepen : de schuldige machtslustigen, de gevaarlijken dus, die onder Gods oordeel naar de diepten van de aarde werden gezonden, en de onschuldigen die door de duivelse, anti-christelijke krachten naar de krochten van de aarde werden gezonden. Tot zover kan ik u goed volgen, maar alhoewel het heel logisch klinkt, en zelfs heel Bijbels, namelijk de wisselwerking der krachten, betwijfel ik het hele verhaal. En wel om deze reden : Wij zouden er dan vanuit moeten gaan dat beide ziele-groepen op aarde rondzweven, goedgeoede en kwaaddoende, even wijzende op uw droom, terwijl de Bijbel zegt dat deze zielen onder de grond leven. Ik geloof niet, op Bijbelse grond, dat overledenen contact hebben of mogen hebben met degenen die leven. U zegt die goede, onschuldige Korachskinderen, berijden gehandicapte kinderen. U noemt die Korachs-kinderen zelfs moeilijk opvoedbaar, alsof ze hier op aarde rondlopen in een menselijk lichaam. U maakt zich daarbij bijna schuldig aan het tentoonspreiden van de reïncarnatie-gedachte, die dus allesbehalve bijbels is,

ook al is het uw droom geweest. Heeft u misschien uw droom verkeerd geïnterpreteerd, of hebben we hier te maken met gevaarlijke misleiding ? Ik weet het nog niet zo net. Wij kunnen ons in onze bediening momenteel geen enkele misstap veroorloven. Er staat teveel op het spel."

De profeet begint ook bedenkelijk te knikken, terwijl ook Peter het een beetje benauwd krijgt. Hoe zal de beste man hierop gaan reageren. Nog steeds heeft Peter het gevoel alsof er een enorme engel in de kamer staat, op dezelfde plaats waar de man zit. Peter heeft diep respect voor de man, en het lijkt alsof de hele kamer verlicht is op een vreemde manier, maar wat is er aan de hand ? Lopen ze gevaar ? Is dit een beste truc van de grote misleider, of staan ze op het punt om daadwerkelijk Gods verborgen schatkamers te betreden. Is dit schateiland ? Of een grote valstrik ?

Hoofdstuk 4. Het Gesprek

"Ja," zegt de profeet, "ik deel dezelfde angst als de theoloog. Ik ben zelf een charismaticus in hart en nieren, maar zodra sommige predikers en zelfs bekende predikers over ontmoetingen met Paulus beginnen, dan weet ik niet altijd goed wat ik daar nu over moet denken."

Peter begint te rillen : "Sorry hoor, maar mag ik even iets zeggen. In mijn droom heb ik Simson ontmoet, maar ik zie dit niet als een overtreding van het gebod. Onze Heere Jezus Christus ontmoette Mozes en Elia op de berg der verheerlijking."

"Ja," zegt de theoloog, "verheerlijkte zielen als Paulus, Simson, Mozes, Elia, Daniel, en zo voort, daar kan ik me iets bij voorstellen, en Peters droom klikte bij mij ook helemaal. Ik heb daar geen enkele moeite mee gehad, maar het verhaal van onze broeder hier gaat me nu net even te ver, en ik ben er eerlijk gezegd een beetje huiverig voor."

"Precies," zegt de profeet, zich kerende naar Peter : "Ik had met jouw droom over Simson geen enkele moeite, en het klikte bij mij ook direct, maar op de een of andere manier liep dat nu eenmaal zo. Meestal heb ik gewoon altijd mijn twijfels als ik terugdenk aan bepaalde charismatische bijeenkomsten waar weer iemand een ontmoeting met Abraham of Zacharias had gehad. Ik zeg niet dat het niet kan. Ik heb geen enkele twijfel gehad over Peter's droom, maar ik ben gewoon voorzichtig, vooral ook met deze woorden van de theoloog."

"Luister goed," zegt de oude man, "ik betreur uw gebrek aan bijbelkennis," zich richtende tot de theoloog. "Met alle respect, u bent theoloog, en u doet uw werk uitermate goed. U denkt over dingen na en laat juiste vraagtekens branden. In de hebreeënbrief wordt er gesproken over "de wolk van getuigen" die rondom ons staan. Dit zijn de overleden bijbelse figuren. Verder staat er in de Bijbel dat de

God van Abraham, Isaak en Jakob, een God van levenden en niet van doden is. Er zal heus wel een bepaalde zieleslaap zijn tussen dood en hemel, maar deze mensen leven."

"Ja," zegt de theoloog, "de verheerlijkte zielen, waar we het al over hadden, maar u heeft het over onschuldige zielen die contact hebben met gehandicapte kinderen, als zijnde moeilijk opvoedbaren. Ik snap niet waar u het over heeft. Mooi verhaal, maar ... wat moet ik ermee. Verder dreigt er bij mij ook zoiets op te komen als : "Jezus ontmoette inderdaad Mozes en Elia op de berg, maar u bent Jezus niet."

"Zegt de Bijbel niet dat we Jezus moeten volgen ?" vraagt de man weer ...

"De Bijbel zegt het is verboden contact te zoeken met dode geesten voor ons. Verheerlijkte heiligen kan ik me nog enigszins indenken, maar dit is te gek voor woorden." zegt de theoloog.

"Goed," zegt de man, "blijkbaar wilt u die geijkte boodschap niet nuanceren. God gaf die waarschuwing aan zijn volk omdat het te gevaarlijk was. Je moet het inderdaad ook nooit opzoeken, maar bent u er ook achter over welke groep "doden" er werd gesproken ? U geeft mij geen heldere uiteenzetting en begrenzing van het woordje "dood". U kunt zoals ik al zei niets over een kant schuiven. De Bijbel is een persoons-gevoelig boek, een gebieds-gevoelig boek en een tijds-gevoelig boek. U maakt van de Bijbel een ware hakbijl. In het Bijbelboek I Petrus komt Jezus in hoofdstuk 3 tot gevangen zielen die in de vroege tijden Noach ongehoorzaam waren. Hij predikte hen het Evangelie. Dit waren natuurlijk overledenen, en volgens dit Bijbelgedeelte zaten zij in een gevangenis. Ze zaten onder het oordeel van God, wachtende op de tijd van verlossing. Discipelen worden aanbevolen de werken van Jezus te doen. Er wordt daarom ook in de Bijbel gezegd : Predik het evangelie aan de doden, ja, je mag ze zelfs opwekken. De dood word beschreven als een vijand, een gevangenis, en discipelen krijgen de macht om met de sleutels van de opstanding zielen te verlichten met het evangelie. Toen Jezus opstond, stonden er velen op uit hun graven. Door het vlees enige van zulke werken te verrichten is uiterst verboden, omdat het dan alleen maar erger wordt en het misleiding uitwerkt, maar door de Geest mogen deze dingen naar Waarheid geschieden. Op dit terrein wil Gods Geest discipelen binnenloodsen. Satan heeft ook zijn dodenrijken onder de grond, en waar dan ook. Openbaringen spreekt over dodenrijken in de zee : "de zee gaf haar doden," staat er in hoofdstuk 20, en er staat ook dat de dood en het dodenrijk in de poel des vuurs geworpen zullen worden. Vijanden dus. Jezus Christus is gekomen om te verlossen. Niet een beetje, maar geheel. Discipelen van Hem mogen bekleed worden met deze krachten.

Dan nu het zielenverhaal : Zielen .. Ieder heeft een ziel, maar deze ziel bestaat uit meerdere delen, want zoals Paulus het zegt kunnen sommige mensen bewuste reizen maken met zo'n ziele-deel, en als je verwijderd bent van iemand kun je "door de Geest" toch bij zo iemand zijn. Wij dragen allemaal ziele-delen van elkaar in

ons, op allerlei verschillende manieren. Als je voor iemand bidt, dan reist een stukje van jouw ziel met degene mee voor een tijdje, en zo zijn er vele manieren. Het is als een telefoonlijn. Je stem is bij jouw telefoon, en bij de telefoon van degene met wie je spreekt. De radio is daar ook een voorbeeld van. Deze dingen wijzen allemaal heen naar de geestelijke realiteiten. Dus zielen in de aarde kunnen ook makkelijk op de aarde zijn. Ze kunnen zelfs op aarde geboren worden, terwijl hun andere ziele-deel misschien nog opgesloten zit onder de aarde of in de zee. Hierdoor zijn vele problemen te verklaren, en had de medische zorg maar meer oog hiervoor. Er zijn bewuste zieleleden en onbewuste zieleleden. Die onbewuste zieleleden kunnen overigens heel accuraat zijn. Het zijn in principe gewoon afgesloten ziele-delen. Deze kunnen overwippen van de ene mens op de andere mens. Bijvoorbeeld als een mens ten onrechte benadeeld wordt, dan wordt er een stukje van zijn ziel afgesneden, een kleine abortus om het zo maar te zeggen. Jezus zei : "Indien u iemand haat, dan heeft u hem vermoord." Zo'n ziele-stukje heeft dan een leven op zich, afgesloten van de andere delen, en zal op zoek gaan naar recht. Het ziele-deeltje kan erg in de war zijn, of verwond, en laat in het lichaam een leegte over, een onbewuste laag. Hierin zijn allerlei mogelijkheden. Maar het punt is dat zulke ziele-delen rust proberen te vinden, en recht, maar vaak vanwege verwondingen en andere beschadigingen niet helemaal meer weten waar ze mee bezig zijn. Vaak worden deze zielen voor demonen aangezien en nog dieper gekweld door allerlei beunhazen op het gebied van exorcisme en genezing.

"Stop, stop," zegt de theoloog. "Ik kan wel zien dat u psychologie heeft gestudeerd, en misschien allerlei cursussen voor uw gehandicapten-werk ... en ik zeg dit met alle respect, maar ik zie hier geen Bijbel meer aan te pas komen, en ik ben dus ook allerminst overtuigd van uw psycho-dramatische verhaal. Ik kan me hier dan ook helemaal niets bij voorstellen. U ontwortelt zomaar het gehele christelijke geloofsgoed met zo'n tempo dat ik er gewoon buikpijn van krijg. Natuurlijk heeft u gelijk als u uw vinger wijst naar charismatische groepen die maar wat aanrotzooien, maar de argumenten die u aanreikt raken bij mij het plafond niet. Misschien dat u meer aansluiting vindt bij een of andere psycho-religieuze new age-secte. Trouwens, u maakt uzelf schuldig aan de oosterse reïncarnatie-gedachte. Als u dan zo goed uw bijbel kent, waarom dan zo'n wolkerige poging ..."

"Pardon, mag ik even iets zeggen," vraagt Peter ... "Ik begrijp deze man juist heel goed, en ik begin dingen nu ook veel beter te begrijpen. Het laat mij juist zien hoe de geestelijke wereld in elkaar zit. Ik denk echt dat we de woorden van deze man niet zomaar opzij mogen leggen. Laten we er een paar nachten over slapen, om deze woorden te toetsen. Ik vind dat hij een prachtige aanvulling geeft op iets waar we als zij-charismatische vriendengroep niet verder mee kwamen."

"Mag ik u een vraag stellen, theoloog, kunt u mij vertellen op wat voor manier Daniel zou terugkomen, wat duidelijk in de Bijbel staat vermeld ?" vraagt de man.

"Ik zou het niet weten, maar als dat via reïncarnatie zou zijn, dan spreekt het de hebreetekst tegen van : "het is de mens gegeven eenmaal te sterven en daarna het oordeel." zegt de theoloog.

"Nuances, nuances," zegt de oude man weer, "u haakt uzelf geheel in geïsoleerde bijbelteksten, als een bril voor de rest van de Bijbel, als status voor slechtiendheid. Wat is sterven ? Paulus zegt : "Ik sterf elke dag." U moet weten over welke dood het hier gaat, en u moet de symboliek goed kennen voordat u deze beste uitspraken doet. Taal kan vele dingen vertellen, daarom moet taal vertaald worden. Beste man, u bent uzelf door uw beperkte taal zoveel begrenzungen aan het opleggen. Moet ik nog duidelijker wezen : Lazarus is tweemaal gestorven. Allen die Jezus of de discipelen opwekten zijn dus twee keer gestorven, of misschien zelfs meerdere keren."

"Okay," zegt de theoloog, "u heeft gelijk, maar wil dit zeggen dat reïncarnatie bestaat ?"

"Wie zegt dat het niet bestaat ?" oppert de oude man ... "God geeft meerdere kansen. God preekt tot de doden en wekt de doden weer op. Het een-kans-evangelie probeert alles op een leven te schuiven, zodat ze daardoor via angst meer macht over mensen kan krijgen. Dit is big business. Moet ik duidelijker wezen ? Van Johannes de Doper zei Jezus dat het Elia was, die zou terugkomen. Reïncarnatie dus, en een teken dat het met Daniel of anderen ook op die manier zou kunnen gaan. Natuurlijk proberen de een-kans-theologen deze woorden te verdraaien zoals ze met alle bijbelgedeeltes omgaan. De dwazen gebruiken de Bijbel voor hun eigen strik. God gebruikt de Bijbel zelfs om hen ermee te verdwazen, en om hun lusten ermee uit te werken, totdat ze bemerken dat het een bereklem is. God gebruikt de Bijbel voor vele doeleinden. Vergeet niet dat God ook leugen zendt tot de leugenaars. Hij zendt Zijn Judassen tot de leugen-christussen. Hij heeft de kruizen al in de schuur staan.

"Godslasteraar !" buldert de theoloog "Dit zal je berouwen ! Ik ga er vandoor, u weet niet waar u mee bezig bent ! Ik geloof in een hemel en in een hel, in een kans, en daarna het oordeel, en niet in allerlei leugenachtige reïncarnatie-praatjes ... Probeert u het oordeel van God soms te ontlopen ?" Woedend loopt de theoloog de kamer uit, pakt zijn spullen en vertrekt.

De profeet buigt zijn hoofd, en zegt : "Hier had ik vannacht al over gedroomd. Hij kan de zuiveringen niet aan. Hij zit te diep vast in z'n tradities, en houdt teveel van hetgeen dat was en is, inplaats van hetgeen dat komen gaat. We moeten hier weg, want hij zal onderhoort worden en veroordeeld worden als hij onze verblijfplaats niet verraadt. Hij zal ons daarom verraden, om z'n eigen gevoel van veiligheid te redden. Ze zullen hem verder niet vervolgen, omdat hij geen vuurwonderen heeft verricht, en vanwege de informatie die hij hen schenkt ... We moeten weg, Peter, en

u kunt ook beter met ons meegaan. U heeft mij overtuigd, en Gods Geest sprak tot mijn hart over u. God kan u goed gebruiken ... Kom mee ..."

Peter knikt, er geheel mee instemmende. Waar zouden ze naartoe gaan ? De oude man had een idee ... Hij had nog ergens een oude vriend wonen, ergens diep in een bos. Die vriend was boswachter, en een man die nooit door iemand werd lastiggevallen.

Binnen korte tijd was het geregeld. De man woonde in een groot huis, en op zolder had hij een aantal slaapkamers ter beschikking. Hij wilde wel meewerken. Hij had hetzelfde hart als de oude man.

Toen ze aankwamen was het al donker. Ze vertrokken direct naar de zolder, waar ze op de gezamenlijke gang hun gesprek konden voortzetten. Er stond daar een tafeltje met wat stoelen. De man vertelde dat vroeger de katholieke kerkelijke leiders de reïncarnatie-leer hadden weggeschraapt uit de kerk en de bijbel, omdat het hun macht over zielen aantastte. De reformatie was nog niet zover om het weer terug te brengen. Evenals de zieledelen-leer en de dodenhulp-leer moest het ingedeeld worden tot onderwerp voor verdere reformatie. Peter en de profeet waren een en al oor, en verbaasden zich hoe snel deze man zijn taak opnam. Hij was een man van theorie, maar nu werd het praktisch. Hij was een man van onpersoonlijkheid, maar nu werd het persoonlijkheid.

Hoofdstuk 5. De Aanslag

Het werd Peter duidelijk dat God de doden niet als doden zag, maar als "geroofden" en "ontvoerden". God stond de dood soms toe, en bracht het soms zelf, maar Peter begon in te zien dat doden-isolatie een regelrechte aanval was op het evangelie van Jezus Christus. Een leugen in de kerk, zo diep, dat zelfs de katholieke kerk daar milder in bleek te zijn. En dit allemaal tot doel om het kapitalisme op natuurlijk en geestelijk gebied te laten zegevieren. Hij vond de droom van de oude man zo prachtig, en eigenlijk had hij het gevoel dat gehandicapte kinderen veel dieper contact met de ontvoerden hadden dan anderen. Wie was er nu autistisch ? Kinderen die veel met objecten praatten en met de natuur, om zo contact te hebben met "het geroofde", of hen die zich alleen maar blindstaarden op het materiele ? Wie hoorden er nu in de ziekenhuizen thuis ? De Bijbel had het bij nader inzien zo vaak over de dood, het sterven, als middel om bij God te komen. Niet zozeer als een natuurlijke dood, maar als een bovennatuurlijke dood, als een bevrijding van zonde. De boom en de bloem waren daar een mooi beeld van. Waarom moesten er zielen buitengesloten worden die dat niet verdienden ? Peter had zoveel vragen. Maar eigenlijk had hij het antwoord al. De dood was een manier om los te komen

van het materiele, van de kapitalistische krachten ... Een kracht die dagelijks als een natuurkracht in hem mocht werken.

Als de dag van gisteren herinnerde hij zijn droom over de korachs-kinderen, degenen die onder Gods oordeel stonden. Zouden zij degenen zijn die uit woede en wraak Neen ... Hij durfde niet verder te denken ... Hij voelde hen trekken aan zijn hart Hem afhoudende van deze openbaringen ... Hij voelde hun innerlijke bedreigingen Hij herinnerde de ijzeren pinnen, het geschreeuw Ze wilden hem doof houden voor iets ... Iets wat nu komende was Deze zielen kwamen van de afgrond

Hij herinnerde het verhaal over de Bijbelse Spiegel, de symmetrie, de goddelijke gespletenheid ... als een kunstwerk van mozaiek, waar de oude man over sprak Peter kreeg een vizioen Hij zag zichzelf zittende op een gouden troon met een gouden appel God sprak tot hem dat het een appel des levens was Toen zag hij als door een spiegel zichzelf met een zwarte appel op een zwarte troon "Dit was je verleden," sprak God "Je at van de appel van de slang, waardoor je in het dodenrijk terecht kwam, een spiegelparadijs, genaamd "aarde". Je kwam van een paradijselijke aarde in een vervloekte aarde ... Dat was alreeds het dodenrijk, zoals Paulus het aardse lichaam "lichaam des doods" noemde ... Door de appel kwam je in het rijk van de slang ... Daarom is het maar net vanuit welke richting je praat Welke taal je gebruikt De Levael is een koning der dodenrijken, gezonden om mensen te verblinden, om hen te brengen van dodenrijk tot dodenrijk. Ook in het dodenrijk zijn er verschillende lagen. Maar aan beide kanten van de spiegel sta Ik, zoals ook de duivel aan beide kanten staat ... Hij was namelijk ook in het paradijs ... het maakt niet uit waar je bent ... het maakt uit aan welke kant je staat ... waar je bent in je hart ... Zowel Ik als de duivel is de schepper van deze wereld, vanwege de strijd der creaties, vanwege de wet van de wisselwerkende kracht. In deze capsule van tegengestelde krachten word je gevormd ... In deze capsule van strijdende krachten bevindt zich de trap tot zuiverheid en puurheid"

Opeens zag Peter in het vizioen kinderen met rode ogen en rood-zwarte klederen voor hem staan. Zij waren de zielen van I Petrus 3 die door de zondvloed aan de krochten van de zee waren prijsgegeven. Zij waren de zondvloeds-kinderen, wachtende op verlossing ... Er was al tot hen gepredikt door Jezus, maar nu wachtten ze op verdere verlossing Peter nam hen in zijn armen, en haalde diep adem Hij bad tot God om alle dodenrijken te laten zien waarin hij het verlossende werk van Christus mocht brengen. Het Evangelie, ook voor de doden ... Zoals de Bijbel dat zo duidelijk leert ...

De boswachter was iemand die je een christelijke communist kon noemen. Hij luisterde aandachtig naar de verhalen van de drie mannen. Hij vertelde dat er op het nieuws te zien was dat er verschillende kleine groepjes ontstonden die de leer van de mannen wilden navolgen, maar de mannen waren spoorloos verdwenen.

Naarmate de jaren verstreken begon het rustiger te worden omtrend hetgeen gebeurd was ... Alles leek weer in het oude cirkeltje te verzinken ... Maar Peter, de profeet en de oude man groeiden voort en maakten hun plannen ... Ook de boswachter was duidelijk geïnteresseerd ...

Door de jaren heen leerden ze de profetische gaven voor dit werk vrij te zetten, en dat gebeurde naarmate ze de levael verdreven ... Op een dag hadden ze zoveel zielen verzameld, dat ze een stormloop konden doen op de verblijfplaats van de Levael en zijn Korachskinderen De profeet nam het woord en sprak tot de muren van de vesting. "Muren van Levael, val neer ! Muren van Levael, geef je geheimen prijs en wordt kaal. Dor zult gij worden, onvruchtbaar zult gij zijn." En toen keerde hij zich tot de Levael : "Levael, in Naam van Jezus Christus, de Gezalfde, In Naam van de Nazoreeer : Geef de sleutels van het dodenrijk prijs, van al je dodenrijken en martelplaatsen."

Toen stond de profeet op en sprak : "Kom mee, we gaan nu naar de leiders van het land, het is tijd." Peter knikte en samen met de oude man liepen ze naar hun auto. Er was juist een vergadering der ministers, en de profeet riep door de ramen dat hij een boodschap van God voor hen had. Lacherig werden de ramen gesloten maar de profeet geraakte in woede ... Hij trapte een raam in en sprak : "Kom maar naar buiten, want God gaat dit hondehol door vuur verteren."

"U staat onder arrest werd er geroepen, en politiemannen kwamen naar buiten rennen." Eentje werd er direct door vuur verteerd, voldoende om de anderen in huivering te brengen. "Luister goed," sprak de profeet U mag gerust uw vergaderingen voortzetten, maar dit kapitalistische gebouw gaat eraan. U pakt uw spullen maar die u nodig heeft. Morgen gaat het gebouw ter vlakte." Maar ondertussen werd er al gebeld naar het leger, en spoedig waren er helicopters boven de profeet, Peter en de oude man. "Geef uzelf over, of er wordt geschoten," werd er geroepen vanuit een heli-copter. Maar de profeet, Peter en de oude man waren onaantastbaar. Er werd geschoten, maar zonder enig resultaat. Toen explodeerde het gebouw ... Verschillende ministers die naar buiten waren gekomen wilden nu wel luisteren ... Het vreemde van deze vuurexplosies was dat ze soms heel specifiek mensen oversloegen. De profeet riep tot de ministers : "God gaat dit land in vuur brengen. Een ieder wiens hart niet zuiver is zal door dit vuur verteerd worden tot as. Laten uw nieuwsbrigades dit maar verkondigen. En jullie kunnen rustig doorgaan met jullie vergaderingen, maar jullie houden op met kapitalistische geldspelletjes. De jeugd en het gerechtshof dient te worden aangepakt, de media, en dan zullen we wel verder zien."

"Wat zijn uw plannen ?" werd er geroepen ...

Ondertussen werd er van andere locaties uit naar het buitenland gebeld. De mannen moesten koste wat het koste opgeruimd worden, al zij het door een kolossale bomaanslag. En ja hoor, de grootmachten van het buitenland kwamen

aanzetten ... Iedereen werd opgeroepen het land te verlaten. Bommenwerpers kwamen van alle kanten, terwijl de profeet, Peter en de oude man rustig in de auto zaten. Iedereen was inmiddels van het terrein weg. Er werden bommen geworpen, maar niets hielp ... De profeet was inmiddels buiten z'n zinnen van woede ... Totdat ineens een enorme vuurarend in de lucht verscheen ... Het was de Levael ... Hij spuwde vuur ... En de auto verdween geheel onder een zee van lava ...

Ineens schrok Peter wakker ... Het was maar een droom ... In paniek rende hij naar de kamer waar de profeet lag ... Maar er lag niemand ... Toen rende hij naar de kamer van de oude man ... Maar daar lag ook niemand ... Peter raakte in paniek ... Wat was er aan de hand ... Er klopte hier iets niet ... Toen ineens was het alsof z'n hoofd explodeerde ... En hij hoorde gelach in zijn hoofd ... Hij werd wakker in het ziekenhuis ... Hij had een hersenberoerte gehad ... en een helft van z'n gezicht was verlamd geraakt ... Hij zag de boswachter naast hem zitten ... "Sorrie, ik kon niet anders dan je hier te brengen ... Ik vond je bewusteloos op de grond ..." sprak hij met een ernstig gezicht "Waar zijn de profeet en de oude man ?" vroeg Peter ... Zij zijn gearresteerd, en ze zullen jou ook arresteren als je hier klaar bent ... " zei de boswachter.

Peter werd woedend, en zei dat hen die dat op hun geweten hadden in gevaar waren ... Hij kon nauwelijks praten vanwege de beroerte ... Hij snapte dat de boswachter gehandeld had zoals hij had gehandeld, maar dat zijn vrienden waren gearresteerd ... dat kon niet ... Peter was woest ... Hij wist dat dit een nieuwe aanval van de Levael was, en het was nu hard tegen hard ... "Waar zijn ze ?" riep Peter ... "Ik moet mijn vrienden zien." Een zuster probeerde hem te kalmeren, maar hij duwde haar opzij ... "Jullie zijn allemaal godslasteraars !" riep hij ... Plotseling kwam er een lange man binnen, die naar Peter toeliep ... Het was een psychiater ... Hij wilde Peter een hand geven, maar Peter sloeg de hand weg. "Ik zal je helaas moeten opnemen," sprak de psychiater ... U bent zwaar gevaarlijk voor de samenleving, zoals wij dat noemen : zwaar gestoord ... godsdienstwaanzin ... Uw vrienden zijn in goede handen, maakt u zich maar geen zorgen ..."

"Nee !" schreeuwde Peter, "Ik heb geen godsdienstwaanzin ! Ik weet waartegen ik vecht ! Jullie zijn bezeten van de Levael .. Jullie zijn korachskinderen !"

"Mijnheer, probeert u zich maar even rustig te houden Dat wat u hebt zijn waanideeen ... Leuke verhaaltjes, maar berust niet op waarheid ... U bent zeker een gevaar voor de samenleving, en u zult de komende tien jaar niet van ons af zijn. Ik zal u onder strenge bewaking in een separeer-cel zetten, en u kunt eens per dag even in de buitenlucht op streng bewaakt terrein. Mijnheer, ...u staat schuldig aan ... moord ... massamoord De rechter zal hierover zijn vonnis uitspreken .. U heeft grote kans dat u nooit meer terugkunt in de samenleving." zegt de psychiater ... De boswachter was inmiddels weer verdwenen ..

Peter begint luid te krijzen Het was alsof hij met miljoenen ijzeren pinnen tegelijk werd doorboort ... Binnen enkele dagen werd hij naar een streng bewaakte kliniek afgevoerd, waar hij in de separeer-cel belandde. Hij was inmiddels met riemen vastgemaakt aan een bed, vanwege agressief gedrag naar verplegend personeel ...

Op een dag krijgt hij bezoek ... Het was de theoloog ... "Peter," sprak hij ... "Ik heb een enorme fout begaan ...en ik weet niet of je me ooit kunt vergeven ... Ik stond onder te hoge druk ... en ik heb hele domme dingen gedaan ... Ze hebben me onder zo'n hoge druk gezet dat ik ons verblijfadres heb verraden ... Ik zal het mezelf in ieder geval nooit meer vergeven ... Ook al waren jullie gelukkig al vertrokken ..."

Peter was blij hem te zien ... "Help me hieruit," fluisterde Peter ... "Waar zijn de profeet en de oude man ?"

De theoloog begon te snikken ... De profeet is veroordeeld tot levenslang evenals jij ... en de oude man is op vrije voeten gezet, omdat hij er eigenlijk niet zoveel mee te maken had ... met de tijd dat jullie twee met mij de gemeentes bezochten ...

"Het is okay ... alleen ... ik kan wel wat pastorale hulp gebruiken ..." zegt Peter ... "alhoewel ik je op het moment moeilijk kan vertrouwen ... Ik zie wel dat je echt berouw hebt, maar ik was heel erg, verschrikkelijk diep in je teleurgesteld ... Het is alsof er iets is gebroken tussen jou en mij en ik weet niet hoe ik het kan oppakken ..."

"Alleen de tijd kan bewijzen wat ik voor je voel," zegt de theoloog ... "Ik zei al, ik zal het mezelf nooit vergeven wat ik je heb aangedaan .. Ik voel me als Petrus die de Heer Jezus verloochende ... Maar ik ben terug om te zeggen dat ik aan jouw kant sta ... Ik wil echt Gods paden bewandelen, en ..."

"Vriend," onderbreekt Peter ... "je zonden zijn je vergeven ... we geven het gewoon een tweede kans ... Kun je nu geloven dat God ook tweede kansen geeft ?"

"Ja," glimlacht de theoloog, "ik zie dat nu in, Peter ... Ik ben God dankbaar dat ik nu mag zien hoe belangrijk tweede kansen zijn voor daadwerkelijke vriendschap en een echte liefdesrelatie met God ..."

"Vriend, kun je me vertellen wat er nu gaande is ? Waar is God nu ? Waarom laat Hij dit toe ?" vraagt Peter ... en begint te vertellen over de droom en wat er allemaal gebeurd is ...

De theoloog zegt : "Peter, luister, je wist van tevoren hoe zwaar het zou worden, en dat de Levael zich niet zomaar prijs zou geven ... Maar je weet ook dat dit je naar een hoger vuur zal leiden ... en hogere gaven, die God Zijn getrouwe kinderen

toevertrouwd ... Jij bent God getrouw gebleven ... daarom mag jij hier doorheen gaan ... het is Gods Gave voor jou ..."

Peter voelde zich tot in z'n botten gebroken ... alsof hij op de bodem lag van een zee van ijs Terwijl een zee van vuur hem van binnen opvrat Hij had geen behoefte meer om in de materiele wereld te werken ... Hij wist dat hij door deze gebeurtenissen de diepste dodenrijken kon binnengaan .. zoals zijn grote Liefde Jezus de Nazoreer eens deed ... Ja, nog steeds ... en nu door hem heen Er brandde een zacht vuur in hem ... van hieruit kon hij alle bomen omhelzen ... alle bloemen ... Hij voelde zich nu ... een gehandicapt kind ... dichterbij de dood dan ooit tevoren ... maar ook ... dichterbij het leven ... een leven met andere wetten ... een leven zo rijk en zo diep ... Hij was tevreden met zijn bed en zelfs met de riemen ... Hier kon hij dromen ... en andere dromen aanraken

De boswachter, de oude man en de theoloog kwamen hem vaak opzoeken ... Peter was gelukkig ... Ze vertelden hem over de verschillende groepen die zijn ideeën aanhingen. Meestal kwamen ze in het geheim bij elkaar ... Het werk werd voortgezet ... en het leek alsof er anderen zoals Peter en de profeet opstonden ... rebellerende tegen het huidige kapitalisme ... tegen het evangelie van het grote geld ... Ze riskeerden boetes of gevangenisstraffen, want de overheid had op dat gebied de touwtjes flink strak gespannen ... maar het leek wel alsof niets hen kon tegenhouden ... het was alsof er een nieuwe generatie opstond ... vechtende tegen de Levaël ... niet massaal ... maar in kleine groepjes ... Sommigen zouden Peter graag willen zien, maar Peter hield de boot af ... Het was alsof hij te moe was ... en te bang voor nieuwe avonturen ... Peter ontdekte een nieuwe wereld binnenin ... een wereld die vroeger altijd weggewimpeld werd ... waar grote slagbomen voor stonden ... met prikkeldraad en hekken met lange scherpe punten ... Hij was er overheengegaan ... Het had hem bijna zijn leven gekost ... En nog steeds leek het alsof hij zwom in een zee van vuur en ijs reikende naar .. de overkant

Met de profeet ging het goed Advocaten hadden een hoger beroep aangetekend ... en men was verwonderd over de wijsheid van deze man ... Wonderbaarlijk wist hij de aanklachten te weerleggen ... Alsof hij gouden sleutels in zijn hand had ... Ook pleitte hij voor de vrijlating van Peter Al gauw werden ze beiden vrijgesproken, maar Peter had nog een lange weg te gaan. Hij had rust nodig ...

Het was alsof de incidenten waren vergeten ... Na de arrestatie waren er vele nieuwsuitzendingen, die vele herinneringen ophaalden, maar opnieuw bleek nu alles weer in slaap te sussen ... en Peter en de profeet werden sterk bepaald bij persoonlijke verandering, en het aanvaarden van het lijden ... Het zou een tijd worden van het dieper uitslaan van persoonlijke wortels ... Ook de beweging leek weer enigszins te slinken, maar het ging hen niet om getallen ... Het ging hen om persoonlijke groei door iedere situatie ... door welke omstandigheden dan ook De nadruk werd meer en meer gelegd op het persoonlijke en niet de phenomena eromheen ...

Hoofdstuk 6. Nieuwe Zekerheden

Peter begon te beseffen dat door hang naar materie de mens uit het paradijs viel ... Men moest leren via de binnenwereld met iets in contact te staan ... door tijd, geduld en voorzichtigheid ... Zo kon men door het geestelijke vele werelden betreden en met veel dingen in contact staan ... maar door het materiele zouden deze deuren gesloten worden ... Men at van de materiele appel ... en men werd materieel ... afgesloten van de geestelijke meerzijdige bronnen ... afgesloten van een veelzijdige, multi-dimensionale natuur ... de juweel van zoveel stralen ... Hij begon het materiele meer en meer als een gevangenis te zien ... en wist dat Hij Jezus de Nazoreeer wilde volgen in Zijn kruistocht, maar ook in Zijn Hemelvaart Hij vroeg zich af waarom mensen zo vaak tussen deze twee dingen blijven steken ... Jezus was niet op zoek naar materie materie was dood Jezus was op zoek naar de troon van God ... het Levende Hart van God

Hij begon meer en meer de verwoestende gevolgen van materiele communicatie in te zien ... Hij voelde de duistere krachten van licht en geluid ... die hem opgesloten wilden houden in deze aardse gevangenis ... Hij begon meer en meer te leren van de natuur, die hij zag als doorgangen naar het meer-dimensionale geestelijke ... Hij zag hoe bomen met elkaar communiceerden, planten en bloemen ... Hij zag hoe dieren communiceerden dat was niet materieel ... dat was geestelijkzoveel werelden met elkaar verbindende En ja, dit was de hemelvaart die Jezus maakte ... op een wolk dit was een fijnere materie ... met een diepere sensitieve inslag dit was ervaren ... dit was contact hebben ... dit was leven dit was eten van de boom des levens ... van gouden appels

Hij maakte zich niet meer zo druk hoe anderen dachten ... Vroeger deed het hem pijn als anderen materieel dachten ... maar nu wist hij dat zij de ketel vormden die hem weer omvormde tot datgeen wat hem gelukkig maakte ... En deze ketel kwam meer en meer op de achtergrond ... want hij begon meer en meer los te laten Hij had niet meer de behoefte om veel te spreken ... Het was alsof zijn hart nieuwe connecties had gevonden om zijn energie en bevindingen aan kwijt te kunnen En het was nu alsof het door bleef echo-en ... alsof hij nu zijn maatjes had gevonden die zijn hart weerkaatsten ...

Hij begon meer en meer de natuur op te zoeken .. vooral de bossen ... Op een dag tegen de avond, kwam tot zijn grote schrik de Levael op een tak dichtbij hem zitten ... Hij sprong achteruit Het leek wel alsof het gekraai tot diep in z'n hersenen doorprikte ... Toen Peter weer bijkwam merkte hij dat het beest alweer vertrokken was Maar toen hij thuis was gekomen voelde hij zich erg ziek ... Het werd een lange nacht met afschuwelijke nachtmerries waarin hij zichzelf zag vechten in een ijszee met allerlei vissen en draken ... aan het einde van de reeks nachtmerries krijgt hij een droom waarin hij de overkant van de ijszee bereikt ... Simson wacht

hem daar op om hem een paarse mantel aan te reiken Simson zegt daarbij : "Zoon, je hebt vele geheimen van vuur en ijs leren kennen. Je hebt geleerd hoe je deuren kunt openen en sluiten ... Je zult nu de gave ontvangen om ogen te openen en te sluiten ... om ogen te genezen en om ogen te creëren Het gouden zwaard wordt nu door de ogen van de Levael gestoken ... Je bent nu de geneesheer van de ogen der bedieningen" ... En Peter zag op zijn paarse kleed allerlei verschillende ogen verschijnen ... En toen kwam een andere enorme arend tot Peter ... het was een reusachtige engel genaamd Lelsar ... De achterkant van de engel was een uil En toen de engel sprak, gebeurde het in alle tonen ... Peter had nog nooit zo'n stem gehoord ... En hij zag alle slechte korachskinderen wegsmelten in een zwarte appel ... De engel brak de appel doormidden en gooide een helft in de zee van vuur en de andere helft in de zee van ijs Vele explosies vonden plaats ... en hij sprak : "Eet nooit meer van deze appel ..."

In Charismatische gemeentes kwamen nu vele lichtverschijnselen voor ... de lichtverschijnselen brachten de mensen in een diepere extase dan ooit tevoren ... De lichten begonnen van de gezichten van de mensen te stralen en grote gezangen vonden plaats ... Zelfs verschijningen van vuur begonnen plaats te vinden ... maar Peter wist dat het allemaal vals was ... Het was de Levael die vanuit de hemelse gewesten in de aardse gewesten aan het vallen was ... En als een woeste brullende leeuw verzamelde hij zijn schaapjes ... Hij deed zichzelf voor als Christus en de Heilige Geest ... Mensen begonnen tatoeages op hun huid te krijgen die ze toeschreven aan goddelijke interventie ... Maar Peter mocht zich er niet mee bemoeien ... Peter wist dat dit nog maar het begin was Hij wist dat er zelfs valse wederkomsten van Christus zouden plaatsvinden, en andere soorten van valse uitstortingen van de Heilige Geest ... Maar hij mocht zich er niet mee bemoeien ... Hij mocht deze appels zelfs niet aanraken ... Hij wilde niet nog een keer opgesloten raken in de materie ... Hij wist dat deze wederkomsten van buiten hem alleen maar af wilden leiden van de wederkomsten binnenin ...

Einde

De Alverzoening van Perlottia

Theologische Thriller

Hoofdstuk 1.

Evert van Laar is lid van een Pinkstergemeente. Het is koud buiten. Evert komt thuis van zijn werk. Wat was het weer een rare dag geweest. Evert voelde zich weer zweven tussen hemel en aarde. Hij had gewoon weer dat vreemde gevoel dat hij geen controle meer had over dingen. Vroeger voelde hij zich altijd zo machtig, alsof hem niets kon overkomen. Hij wist altijd alles bij anderen klaar te spelen. Maar nu ... hij voelde zich ontzettend machteloos. De dag erna is Evert ziek, en blijft op bed liggen. Zijn moeder brengt hem wat thee met rijstwafels, en wat honing, maar veel eet hij daar niet van. Evert wil rust. Zijn moeder gaat even naast hem zitten op het bed, en houdt zijn hand vast. 'Moet ik de dokter bellen ?' vraagt zijn moeder bezorgd. Maar Evert wil niks met dokters te maken hebben. Dokters maakten het in zijn ogen vaak erger dan het was. Maar de moeder van Evert begon zich steeds meer zorgen te maken. Evert voelde zo heet aan, en was zelfs een beetje aan het ijlen. 'Verlies me dan niet ...' ijlde hij '...Mijn moeder is dood ... mijn vader is dood ...' en toen sloot Evert half zijn ogen. 'Ik ben er nog hoor,' zei z'n moeder. 'Maak je maar geen zorgen, en je vader leeft ook nog.' Evert begon te rillen en te beven. Z'n moeder nam hem in haar armen. 'Wat is er dan toch, jongen, ik ben zo bezorgd. Als het zo door gaat dan moet ik de dokter bellen, Evert.' Maar Evert gaf geen antwoord en zakte weg.

'Evert van Laar ...' Een donkere stem maakte Evert op slag wakker. Het was de dokter. De dokter ging naast hem op het bed zitten, en pakte zijn arm. 'Ga ik dood, dokter ?' vroeg Evert. 'Ik voel me zo vreemd ...' De dokter begon met z'n onderzoek. Weer begon Evert te rillen en te beven. ...'Mijn vader en moeder zijn dood en ik ben ook dood ...' ijlde Evert even later. 'Hij heeft hoge koorts,' zei de dokter tegen zijn moeder.

Een paar dagen later is Evert weer beter, maar het ijlen is er alleen maar erger op geworden. Evert kon alles weer doen, maar hij zei telkens dat hij nu ergens anders

was. Weer wordt de dokter erbij gehaald, en de dokter vond het hoog tijd dat Evert in het ziekenhuis onderzocht zou worden. De dokter vreesde dat er iets met de hersenen van Evert was gebeurd. In het ziekenhuis ging Evert door de hersenscan, maar omdat ze daar niets konden vinden werd Evert doorverwezen naar een psychiater. 'Ik ben dood,' zei Evert tegen de psychiater. De psychiater gebood hem te gaan zitten. 'Vertel me eens, Evert, wat is er gebeurd?' Maar Evert kon geen volzinnen meer maken, en begon vreemd te ijlen. De psychiater vreesde dat Evert naar een psychiatrisch ziekenhuis moest, maar daar wilde de vader van Evert niets van weten. Evert's vader had de voorganger van de pinkstergemeente gebeld of ze misschien voor hem konden bidden.

Tegen de avond kwam de voorganger langs bij het gezin van Laar. Evert's zus was er ook bij, zijn broer, en natuurlijk zijn vader en moeder. De voorganger was alleen gekomen, en na even wat bijgepraat te hebben begon hij te bidden. De voorganger kreeg direkt een visioen van de hersenen van Evert. In dit visioen zag de voorganger dat er bepaalde stoffen in zijn hersenen haperden. Ook was er een storing in de bio-electrische signalen die de hersenen moesten regelen. In de geest zag de voorganger een rode prop zitten in de hersenen, en die rode prop begon uit te groeien tot een klein rood wezentje. De voorganger vertelde het verhaal met de woorden: 'Ik heb het al gezien, Evert, die scan van het ziekenhuis was ook niet alles. Wij zullen die kleine rode demoon wel even wegsturen, in de Naam van Jezus. Ineens begon Evert te grommen, en op de vloer te spugen: 'Mij krijg je er toch niet uit,' gromde Evert. Zijn gezicht was ineens helemaal verkrompen als de kop van een varken, en al snuivend rende hij naar de deur van de kamer. 'Ik gebied je te stoppen nu, in de Naam van Jezus Christus van Nazareth,' sprak de voorganger gebiedend. 'Ik heb je gezien, jij kleine rode demoon.' Evert stond ineens stokstijf stil, en de voorganger liep naar hem toe. 'Eruit jij,' beval de voorganger. En Evert begon direkt te kokhalzen. De voorganger vroeg om een emmer, en even later had Evert een roodachtige bal van slijm uitgespuwd. 'Huh, waar ben ik?' vroeg Evert.

De dagen erna verliepen goed. Evert was bevrijd. Zijn ouders, en ook zijn broer en zus, waren dolgelukkig. Maar het geluk was maar van korte duur, en ook de voorganger scheen niks te kunnen doen. 'Ik denk dat we hier te maken hebben met een zwaardere aanval,' zei de voorganger. Ik zal de gemeente opdragen om voor Evert te bidden en te vasten. Intussen moest Evert weer terug naar de psychiater. De psychiater zag nu geen andere oplossing dan Evert naar een psychiatrische afdeling van een ziekenhuis te sturen. 'Ik heb het gezien,' zei Evert telkens. 'Overall rode demonen. Ik heb ze gezien, ik heb ze gezien.' De begeleiders moesten hem telkens rustig zien te krijgen. 'Wat, wat, blijf van me af, man,' zei Evert telkens als een goedwillende hand hem wilde sussen. 'Ik ben een robot, een cyborg. Ik heb het licht gezien.' Evert dacht dat alle mensen om hem heen lagere wezens waren dan hem, want zij waren per slot van rekening geen cyborg. 'Wat heb ik nog met jullie te maken?' zei Evert vaak. 'Ik sta nu aangesloten op een electriciteitsbron, en ik heb een dashboard in m'n kop. Kun je het nog volgen?' De dokters zeiden dat hij

zwaar psychotisch was, en als dit te lang zou duren, dan zou hij zelfs de ziekte schizofrenie kunnen krijgen.

Evert voelde zich verder erg goed, en vond dat hij helemaal niet ziek was. 'Wat moet ik hier ?' zei hij telkens. 'Hey, ik moet naar buiten, ik heb een opdracht te vervullen. Ik ben hier niet voor niets op deze planeet.' Op een dag kwam de voorganger bij Evert op bezoek. Evert klampte hem vast en zei : 'Voorganger, haal me hieruit. Ze hebben me hier opgesloten. Jij en ik, we hebben een opdracht te doen, buiten.' De voorganger nam Evert liefdevol in zijn armen en fluisterde : 'Wij in de gemeente houden allemaal erg veel van je, en zullen niet rusten totdat je hieruit bent. Evert, je wordt door zwaardere demonen lastiggevallен.'

Evert raakt een beetje emotioneel, en zegt hardop : 'Maar wat willen ze dan van me ? Wij hebben toch een opdracht, jij en ik ? Buiten toch ?' Evert sprak als een klein kind, en de voorganger verzekerde hem dat het waar was : Ze hadden een opdracht, namelijk de wereld voor God te winnen. Opeens raakt Evert echt overstuur : 'God, wie is dat ? Jij en ik, wij zijn toch cyborgs ? Robotten zijn wij, machines, en wij moeten de aarde klaar maken voor de installatie.' De voorganger drukt Evert een boekje in de handen, en zegt : 'Evert, ik moet nu weg, maar ik kom terug, hoor, Evert, lieverd. Ik kom terug, en wel zo snel mogelijk.'

'Wanneer zie ik je weer ?' vraagt Evert ineens met een vaderlijke stem. 'Zo snel mogelijk,' zegt de voorganger, en na nog even wat omhelzingen vertrekt de voorganger. Evert raakt hysterisch, en ze moeten hem even in de sepereercel zetten.

Met de tijd wordt Evert steeds meer onhandelbaar, en op een gegeven moment is hij zelfs gevaarlijk, vooral voor bezoek. Niemand durft hem nog op te zoeken, en de sepereercel wordt zijn vaste plek. Vaak schreeuwt hij dat hij de duivel is, en dat hij gekomen is om de aarde te vernietigen. Maar andere dagen zegt hij dat hij God is, en dat hij de aarde moet klaarmaken voor de installatie. Hij benoemt de begeleiding vaak in vreemde namen, en soms noemt hij iedereen : Huub. Op een dag is de voorganger met een andere man gekomen. Het is een exorcist. De exorcist wil wel voor Evert bidden, maar de begeleiding mag niet meer zomaar mensen toelaten, omdat Evert veel te gevaarlijk is geworden. Hij gaat vaak tekeer als een woest dier. Vaak gilt hij, vloekt hij, en tiert hij, en slaat wild om zich heen. Soms gedraagt hij zich ook keurig netjes, maar kan dan van het één op het ander moment iemand aanvliegen. Hij is onberekenbaar geworden. Na lang aandringen mogen de voorganger en de exorcist even naar Evert. Als Evert ze door het raam van de deur ziet, rent hij direkt naar de deur toe, en roept door het raam tegen de exorcist : 'Ik ken jou wel, Beelzebul, wat kom je doen ?' Evert buldert met een stem zoals ze het nog nooit hadden gehoord, en zelfs de begeleidster die erbij stond schrok verschrikkelijk. 'Evert,' zegt de voorganger luid, 'we komen je helpen. Dit is John van Zalm, en hij wil graag voor je bidden.'

'Wie ben jij,' krijst Evert, 'ik ken je niet, en ik bid niet.' Maar weer probeert de voorganger : 'Jij hoeft zelf ook niet te bidden, maar John wil even voor je bidden.'

'Ik wil niet,' klaagt Evert als een klein kind, 'dan komt Beelzebul me halen.' En dan weer met een donkere stem : 'Beelzebul, wat kom je doen, wat moet je met je oude vader. Ik ben de duivel, Krishna, ik ben Conan en Elton John, ik ben alles, alles, alles, en jij bent niets. Je hebt me diep teleurgesteld, Beelzebul. We hadden een opdracht weet je wel ... jij en ik ... we zouden de wereld veranderen. Waarom heb je me hier opgesloten ?' En dan begint Evert verward te gillen. John stapt naar het raam toe, en zegt : 'Laten we eerlijk zijn, ik ben uw zoon niet, maar je gaat er nu wel uit.' John heeft zijn handen inmiddels op het raam gezet. Direct moet Evert flink overgeven, maar hij wordt woester en woester. Dan neemt hij een aanloop en met een enorme trap trapt hij de deur eruit, en begint te briesen. Snel komen er begeleiders aanrennen. De voorganger en de exorcist worden verzocht direkt het gebouw te verlaten. Ze zouden het alleen maar erger maken. 'Ik ben de Psychiatrische Inrichting,' schreeuwt Evert met een donkere stem, 'en ik sluit jullie allemaal op. De duivel gaat rond in het huis van David.' En met het grootste gemak smijt hij één voor één de aangerende begeleiders tegen de muur, en loopt stampvoetend naar de uitgang van het gebouw. 'Ik maal jullie allemaal tot moes,' brult Evert, 'ik ben de maalmolen van ...' maar verder komt Evert niet. Een schel alarm is afgegaan en door de intercom wordt iedereen in het ziekenhuis ingelicht en gewaarschuwt. 'Ja, waarschuw maar,' brult Evert, en snelt naar buiten. Niet lang daarna is Evert in het bos. 'Wat heb ik toch met al die malloten te maken,' broemt Evert in zichzelf. 'Ik wil niet langer deel zijn in die poppenkast ... Ik ben alles en niets ... Wat kan mij het schelen wie ik ben. Ik ben een cyborg, aangesloten op de energiebron van ... van Ja waar kom ik ook al weer vandaan ?' Evert begint te brullen, en rent dieper het bos in. 'Ik ga niet meer terug, ik ga niet meer terug ...' Na een tijdje valt Evert uitgeput tegen een boom in slaap. Als hij wakker wordt vraagt hij zich af waar hij is. Hij kan zich niets meer herinneren. Het laatste wat hij kan herinneren is dat hij van zijn werk terugkomt, alsof hij zweeft tussen hemel en aarde.

Nietsvermoedend loopt Evert naar zijn ouderlijk huis. Hij belt aan, en zijn moeder doet open. Als ze hem ziet slaakt ze een gil, en rent de kamer in. 'Mama ?' roept Evert stomverbaasd. 'Wat is er aan de hand ?'

Iedereen is snel op de hoogte van het grote nieuws. Evert is bevrijd. Hoe het is gebeurd weten ze niet, maar Evert is weer de goede oude Evert. Ze hadden daar in de pinkstergemeente zo lang voor gebeden en gevast. Ook de voorganger is erg blij. Er valt weer normaal met Evert te praten en ook om te gaan. Evert heeft natuurlijk een groot getuigenis, maar er is ook wat anders bijgekomen, namelijk een profetische gave. Evert heeft namelijk nu altijd een kader van rode lichtstrepen in zijn ogen, waarmee hij speciale dingen kan zien.

Hoofdstuk 2.

Evert heeft ineens zoveel succes in zijn manier van vertellen, en ziet de dingen zo helder, dat de voorganger hem eens in de zoveel tijd laat preken. De diensten zijn dan erg speciaal, niet alleen om de indringende en boeiende betogen, maar ook vanwege Evert's gevoeligheid. Evert heeft een diepe gave van genezing en van profetie, en weet zijn publiek op een bijzondere manier telkens diep te ontroeren. De rode lichten in zijn ogen geven hem bijzondere helderheid, bijna betoverend, en laten hem hele speciale dingen zien. De rode lichten zijn eigenlijk altijd in zijn ogen aanwezig, en de voorganger noemt het een eeuwig visioen. Op een dag stelt de voorganger voor dat Evert ook voor anderen bidt of zij die permanente visie mogen ontvangen. Evert vindt dat een goed idee, en doet aan het einde van zijn preek een oproep of degenen die dat willen naar voren willen komen. Een grote groep komt naar voren, maar dan voelt Evert ineens de droefheid van de Heilige Geest, en de Heilige Geest spreekt zacht tot hem dat de permanente visie alleen aan hen wordt gegeven die heilig leven. Evert merkt dat hij voor een paar mensen niet kan bidden, en stuurt ze terug naar hun stoelen, met de boodschap waar ze aan moeten werken. De anderen die naar voren zijn gekomen legt Evert de handen op, en bidt of ze de gave mogen ontvangen. Vrij snel valt het licht van de Heilige Geest op hen, en ontvangen ze de lichten in hun ogen, maar bij sommigen zijn het andere kleuren. Sommigen beginnen heel hard te lachen in de Geest, en zelfs te schaterlachen, terwijl anderen op hun knieën vallen. Sommigen beginnen te smeken tot God. Degenen die de gave hebben ontvangen kijken op een hele andere manier de zaal in. De anderen konden het in hun ogen zien dat ze wat hadden ontvangen van de Heere.

De voorganger is erg tevreden, en al gauw bereikt het nieuws ook andere pinkstergemeenten. Al snel is Evert een geliefd en veelgevraagd spreker. In een van de diensten die Evert hield riep iemand eens : 'Het is het licht van het bloed van Christus. Mijn ogen zijn gewassen. Verheerlijkt zij God.'

Maar op een dag gebeurt er iets vreselijks. Evert wordt aangereden door een dronken automobilist en verongelukt. De gemeente is in rep en roer. En omdat sommigen nog steeds denken dat Evert onaantastbaar is, geloven ze dat God hem zal opwekken. Maar er gebeurt niets. De teleurstelling is groot. Maar niet lang daarna ziet de gemeente het als een taak om door te gaan met het werk dat Evert heeft gedaan. Dat wat Evert leerde diende grootschaals doorverteld te worden. En niet lang daarna beginnen er ook uitwassen te ontstaan, omdat de voortgang van de leringen stopte toen Evert stierf. Evert kon hen niet meer in het rechte spoor houden, nu hij er niet meer was. Veel dwaalleer ontstond er rondom zijn leringen, en ook begonnen enkelen de gave te misbruiken.

De voorganger was ook erg verdrietig na het overlijden van Evert, die zo'n goede vriend van hem was. De voorganger begon zoveel mogelijk bandjes te verzamelen waar Evert op sprak, en wilde het samenvoegen tot een boek. Uiteindelijk waren

het zeven dikke boeken geworden als aandenken aan Evert en zijn werk, waar ze het mee moesten doen. Vele pinkstervoorgangers kregen de zevendelige serie in huis, en ook enkele fanatieke aanhangers. Ook werden er al snel vele boeken over Evert en zijn werk geschreven, en Evert werd bestempeld als een grote Profetische Hervormer.

In die boeken waren ook vaak plaatjes te zien van die zogenaamde dashboards die God je in je ogen kon geven. Het waren een soort profetische brillen met frames, kaders en tabellen. Zelfs het graf van Evert werd drukbezocht. Iedereen hoopte daar nog iets van zijn zalving te ontvangen. De voorganger en ook John, de exorcist, werden de hoofdvertegenwoordigers van deze nieuwe profetische hervorming. Evert besteedde altijd veel aandacht aan het beschrijven van de verschillende onderdelen van het Bloed van Christus, en hoe daar mee omgegaan moest worden, maar de voorganger en John richtten zich hoofdzakelijk op het profetische deel waarover Evert sprak. Die nieuwe gave bleek toch beter aan te slaan dan het betoog over het Bloed van Christus. De zus van Evert vond dat wel jammer, want zij vond de theorie van Evert over het Bloed van Christus minstens zo belangrijk, en fundamenteel. De gave kwam immers voort uit het Bloed van Christus. Sinds Evert eens voor haar had gebeden of ze het Bloed van Christus mocht ontvangen voelde ze zich zo anders, alsof haar bloed borrelde met een mystieke kracht. Evert zei haar altijd dat dat de weelderige armoe van Christus was. Het hield haar eenvoudig en dankbaar.

Suzette miste haar broer heel erg. Ze zou nog zo graag willen dat hij weer eens voor haar bad. Maar dat kon niet meer. Ze schreef veel over hem in haar dagboek. Evert had haar veel meer verteld dan wat hij ooit gepreekt had. En ze schreef altijd alles op in haar dagboek. Daarom waren die dagboeken zo bijzonder voor haar. Op een dag besloot ze eens alles wat ze had opgeschreven, en al haar andere herinneringen aan Evert op te schrijven tot een boek. Het werd een heel dik boek, en ze besloot het eens aan de voorganger te laten lezen. Een lange tijd ging er overheen.

Op een avond werd er gebeld bij huize van Laar. Het was de voorganger, en hij had tranen in zijn ogen. Suzette deed de deur open. 'Wat een wonderbaarlijk boek is dit. Dit kende ik allemaal nog niet,' zei de voorganger, 'het lijkt erop dat hij het beste deel aan jou heeft gegeven.' Suzette kreeg een kleur, en liet de voorganger binnen. Ze spraken erover hoe ze deze boodschappen aan de gemeente moesten doorgeven, en of het daar al de juiste tijd voor was. Het ging over de gaven van het Bloed van Christus.

Aan het einde van het gesprek vroeg de voorganger of hij samen met haar nog even naar Evert's kamer toemocht om daar te bidden. Suzette stemde toe, en samen liepen ze naar boven. Alles was nog precies hetzelfde als voor de dood van Evert. Ze hadden nog geen spullen weggehaald of de kamer veranderd. Suzette was sinds de dood van haar broer niet meer op zijn kamer geweest. Het zou bij haar veel te

sterke emoties oproepen. Toen de voorganger naar binnen wilde lopen bleef Suzette staan, en draaide zich weer om. 'Ik kan het niet,' zei ze vlug, maar gaat u maar naar binnen. De voorganger begreep het wel, en liep alleen naar binnen. Wat zou ze graag willen dat haar vader en moeder er op dat moment waren, maar die waren een tijdje voor hun rust op vakantie. Zo konden ze alles ook veel beter verwerken. Haar andere broer woonde niet meer thuis. Na een uurtje vertrok de voorganger weer. Nadat hij was vertrokken kreeg Suzette toch even sterk het gevoel en het verlangen om even naar haar broers kamer te gaan. Rustig liep ze de trap op naar boven, slikte even, en liep toen recht op de kamer van haar overleden broer af. Ze opende de deur, liep naar binnen, en keek in het rond. Ja, alles was nog precies hetzelfde. Buiten was alles al donker. Het was al laat. Stilletjes trok Suzette de gordijnen dicht. Ze keek naar Evert's bureau, waar wat pennen op lagen. Even ging ze achter het bureau zitten, en trok een la open. Hier lagen wat papieren in. Toen stond ze op en liep naar zijn klerenkast. Toen ze de kast opende zag ze op één van de planken een soort schrift liggen. Snel begon ze er in te bladeren. Het bleek een dagboek te zijn van Evert. Ze wist niet dat hij een dagboek bijhield. Ineens gleed er een los papier uit het schrift en viel op de grond. Suzette raapte het haastig op.

Hardop begon ze te lezen : De Tokon, een hemels boek. Leer van het Bloed van Christus. De eerste wet : Niets komt rechtstreeks. Alles komt met omwegen. De tweede wet : Je kunt alleen iets gemaskerd bereiken. De derde wet : De leugen bezit vaak meer waarheid dan de waarheid. De vierde wet : Een stad wordt gebouwd op vele raadselen. Ineens liet Suzette geschokt het papier uit haar handen glijden. Dit was privé-bezit van haar broer. Hier had hij haar nooit over verteld. Ineens begon Suzette bang te worden, heel bang. Wat zou ze allemaal wel niet gaan tegenkomen in zijn dagboek ? Evert had haar zo vaak gezegd dat het voor veel dingen de tijd nog niet was. En misschien zouden er wel dingen in zijn dagboek staan die ze gewoon niet wilde weten. Voorzichtig raapte ze het papier weer op, en wilde het samen met het dagboek terugleggen. Was ze wel gemachtigd om dit dagboek te lezen. Het waren misschien wel geheimen tussen Evert en God. Maar misschien stonden er wel dingen in die Suzette moest weten. Trillend en met kloppend hart probeerde ze toch vluchtig verder te lezen, maar ineens was het alsof iemand haar de keel probeerde dicht te knijpen. Was het God, of was het misschien de duivel of één van zijn demonen, of verbeelde ze zich het maar, en was het gewoon haar angst. Het was wel alsof er iets in haar schreeuwde : 'Niet verder lezen !'

Toch kon ze zichzelf moeilijk bedwingen. Misschien was het wel erg belangrijk dat ze verder las. En weer las ze hardop : De vijfde wet : Niets kan de sleutel beter dragen dan een goed en meesterlijk verhaal. De zesde wet : Zij die de vijf wetten beheersen kunnen de stad van het heilige bloed binnengaan, genaamd De Perlottia. De zevende wet : Zij die in Perlottia zijn leren de kunst van het verlokken, maar bedrog wordt gestraft. De achtste wet : De Alverzoening der dingen betekent dat uit alles het goede wordt bevrijd, en dat die geest dan alle dingen transformeert. Dit is de sleutel van vertaling, en de alverzoening van Perlottia.

Suzette begon steeds haastiger te lezen : De negende wet : Zij die de Alverzoening van Perlottia zijn binnengegaan, hebben het geheim van de schoonheid gevonden, en wassen zich in de rivier van vergetelheid. De tiende wet : Het tienvoudige Rad van Perlottia zal de rest van hun leven tot hen spreken, tot in alle eeuwigheden. Dit Rad zal hen uit het Rad van Reincarnatie leiden, en in het Rad van Excarnatie brengen en van Reexcarnatie. Dit is ook het Brandende Rad van Perlottia.

Wat was dit ? Het klonk allemaal heel oosters. Was dit van Evert ? Het was een los blad, maar het was wel zijn handschrift. Suzette besloot het dagboek mee te nemen naar haar eigen kamer. Misschien dat het dagboek meer helderheid zou geven. Als het niet van haar broer zou wezen, dan zou ze denken dat het een lijst met stellingen was van één of andere nieuwe secte. Of zou Evert ook in het geheim in zo'n secte binnengeleid zijn ? Suzette stond voor een raadsel. Het klonk allemaal zo mystiek en ver weg. Of zou het een openbaring van Evert zijn waarmee hij worstelde ?

Suzette besloot om te wachten met lezen tot de volgende ochtend. Ze was erg moe. Die nacht kreeg ze een droom over een grote rode leerachtige spin die haar greep met z'n harige poten. Badend in zweet werd ze wakker. In de ochtend werd er gebeld. Suzette greep naar haar telefoon, en nam op. Het was de voorganger. Hij zou een brief hebben ontvangen van de man die in een dronken bui Evert had aangereden. Even kreeg Suzette de rillingen. De man was alweer op vrije voeten, en had erge spijt. Hij wilde deze zondag graag naar de dienst komen, ook om met Suzette te praten. Suzette wist niet goed of ze daar al aan toe was, maar volgens de voorganger was het beter. Volgens hem zou ze zo ook veel beter de dood van haar broer kunnen verwerken.

Uiteindelijk gaat ze zelfs na de dienst met de man mee naar huis. Hij woont in een afgelegen boerderij aan de rand van het bos. Suzette vindt het heel eng, maar gaat toch mee voor de man, die erge spijt heeft. Bij de man thuisgekomen gaat Suzette op de bank zitten, en praat nog even een tijdje na met de man. Maar dan valt haar oog op een vreemd schilderij van een rode spin. Suzette schrikt. De man kijkt op en zegt : Ja, dat had ik ge-erfd van iemand. Dan gaat de man even de kamer uit om wat drinken uit de kelder te halen. De man blijft erg lang weg, en na een tijdje loopt Suzette de gang op. Dan valt haar oog op een schilderij met een bootje erop met de naam De Perlottia. Weer schrikt Suzette. Was dat niet zo'n naam van dat papier uit Evert's dagboek ? Suzette krijgt ditmaal een naar voor gevoel. Zou Evert die man al gekend hebben ? Zouden ze samen bij dezelfde secte hebben gezeten ? Suzette loopt door naar de kelder. 'Is daar iemand ?' Maar er wordt niet geantwoord.

Suzette loopt de kelder binnen, het trapje af. Plotseling valt de deur achter haar dicht. Als ze naar de deur toerent is die op slot. 'Ik dacht dat je nooit zou komen,' zei een stem van beneden. Een schaduw valt over Suzette heen, en ze wordt neergeslagen.

Later wordt ze wakker in een vreemd bed, vastgebonden. De man staat grijnzend voor haar. 'Wat heb je met mijn broer gedaan ?' vraagt Suzette ... 'Je kende hem al, hè ? er was opzet in het spel, geef maar toe.' Maar weer slaat de man haar, en weer verliest Suzette haar bewustzijn. Als ze later weer wakker wordt is er niemand anders in de kamer. Suzette probeert zichzelf los te maken, en na een hele lange tijd lukt dat eindelijk. De deur blijkt op slot te zijn, en vanuit het raam gaat alles heel steil naar beneden. Ze zou dood kunnen vallen. Gelukkig staat er een kast met wat kleren. Suzette bindt de kleren strak aan elkaar, en maakt een uiteinde goed vast aan de verwarming. Dan klimt ze voorzichtig naar beneden. Helemaal in paniek rent Suzette weg. Na een lange tijd komt ze thuis. Het is al nacht. Direkt belt ze de voorganger die zegt dat hij direkt zal komen. Als de voorganger na enige minuten aanbelt doet Suzette snel de deur open. Samen gaan ze naar Evert's kamer. Net als de voorganger voorstelt de politie te bellen, wordt er beneden hard op de deur geslagen. De voorganger rent naar beneden, en dan is het een hele lange tijd stil. Suzette durft niet naar beneden te gaan, want misschien is het die man wel. Dan hoort ze ineens voetstappen naar boven komen. Tot haar grote schrik is het de man die de dood van haar broer heeft veroorzaakt. Grijnzend gaat hij in de deuropening van de kamer staan. Waar is de voorganger nu gebleven ? Dan ineens hoort ze weer voetstappen. Zelfs van meerdere personen, en het lijkt wel alsof ze iets zwaars dragen. Gelukkig, het was de voorganger, met een andere man van de gemeente. Ze droegen een lange rode kist met vreemde weelderige versieringen van goud en andere edele stoffen. 'Ze weet teveel,' zei de voorganger nors. En ruw werd Suzette in de kist geduwd. Nog even ziet ze het grijnzende gezicht van de voorganger, en wat verder weg als in een schaduw het gezicht van dat andere gemeentelid. Suzette is te verlamd van schrik om nog hulp te roepen. Dan gaat de kist dicht, en wordt alles donker.

Suzette schrikt wakker. Ze had alles gedroomd. Ze had heel lang in coma gelegen. Niet haar broer was door een dronken automobilist geschept, maar zijzelf. En Evert was nooit uit het opvangscentrum weggekomen. Evert was haar gehandicapte broer. Wat een vreemde en lange droom had ze gehad tijdens haar coma, en zo levensecht. Suzette kon zich nog niet bewegen, maar was wel bij bewustzijn gekomen. Nu moest ze alleen nog wachten op iemand die dat zou ontdekken. Ze was in ieder geval in goede handen, in het ziekenhuis. Het was nacht. Ze kon zich herinneren dat ze vroeger eens eerder een droom had gehad over een rode spin. Die kroop toen bij haar moeder in bed. Een paar dagen na die droom hoorde ze dat haar moeder zwanger was, van Evert.

Hoofdstuk 3.

Suzette is blij haar familie weer te zien, vooral haar broertje Evert. Evert was veel jonger dan de Evert uit de droom. Het was altijd een lollig ventje, en Suzette kon met recht zeggen dat hij haar gelukkig had gemaakt. Ze zou geen andere broer

willen hebben. Er was een fruitpakket en een bloemstuk gekomen van de man die haar had aangereden, met een kaartje erbij : 'Ik zal het mezelf nooit vergeven, en ik verwacht dat ook niet van jou. Ik zal hier zwaar voor moeten boeten, en ik zal de rest van mijn leven ervoor zorgen dat je weer gelukkig wordt.' Suzette kreeg een flinke huilbui. Ze had natuurlijk heel veel gemengde gevoelens. Eigenlijk wilde Suzette helemaal niets meer met hem te maken hebben, zodat ze het zou kunnen verwerken en vergeten. Dat liet ze hem ook door een kaartje weten.

Suzette dacht nog veel na over de droom die ze in coma had. Telkens dacht ze weer na over de Alverzoening van Perlottia, die beschreven stond op dat papier in Evert's dagboek. In het echt had Evert geen dagboek. Hij kon niet eens schrijven. Ze sprak er ook met anderen over. Op een dag nam een verpleegster een boek mee vanuit de ziekenhuis-bibliotheek. Dat boek ging over de Alverzoening. Het ging over gevoelige en zachtmoedige mensen die geloofden dat de hel maar tijdelijk was, en dat uiteindelijk iedereen naar de hemel zou gaan. Het was een soort vagevuur waar alle zondaren in gereinigd werden, om dan alsnog naar de hemel te kunnen. Bij de één duurde dit kort, en bij de andere heel lang. Maar het boek was duidelijk tegen dit soort stellingen gekeerd, want de schrijver zag het als een soort slavenkwekerij. Uiteindelijk bestond er helemaal niet zoiets als een vrije wil. Vroeg of laat zou God je pakken, en dan moest je hem voor altijd dienen. De schrijver vond de alverzoening theologische onzin, maar wel begrijpelijk. Zou je kunnen leven met de gedachte dat er mensen of andere wezens voor altijd gepijnigd zouden worden ? Dan moest je wel erg wreed en ongevoelig zijn. De schrijver trok het bestaan van de hel in twijfel, en in ieder geval de altijddurende hel. Volgens hem zou wat er dan aan hel zou bestaan na een bepaalde tijd met zondaren en al vernietigd worden. Dit zou dan de vierde dood heten : Deze zielen zouden alles vergeten, totdat ze in het niets zouden zijn opgelost. Ook zichzelf zouden worden vergeten, anders zou de pijn van de hemelbewoners blijven bestaan. Suzette vond het wel een interessant boek, maar vond er niets over de Alverzoening van Perlottia. Zou het een secte wezen, of zou het misschien helemaal niet bestaan ?

Na een paar maanden was Suzette helemaal weer de oude. Toch had ze in haar genezingsproces medelijden gekregen met de man die haar dit alles had aangedaan. Deze zat nu in de gevangenis. Op een dag besloot Suzette hem op te zoeken. De man was er helemaal emotioneel van en behandelde haar alsof ze een godin was. De man zei dat hij in de gevangenis na het lezen van een boek tot bekering was gekomen. Hij liep op zijn boekenkast af, en haalde er een roodgekleurd boek uit. 'Hier,' zei hij, 'je mag het wel houden. Ik heb er heel veel aan gehad.' Suzette schrok even. Op het kaft stonden grote letters haar aan : Perlottia. 'Waar gaat het over ?' vroeg Suzette. 'Neem het maar mee,' zei de man, 'daar kom je vanzelf wel achter.' Toen Suzette thuiskwam begon ze direkt in het boek te lezen. Ze hoopte door het boek duidelijkheid te krijgen over de droom die ze in haar coma-tijd had gehad. Het boek ging over vogels, over allerlei verschillende vogels. En niet alleen dat, maar ook over vogels op andere planeten. Dat waren dan niet zo zeer vogels van vlees en bloed, maar van subtiele energieën. Ja, het

boek ging veel over subtiele energie. De energie was zo fijn dat het niet zichtbaar was, maar het kon wel allerlei dingen veroorzaken. Ze zouden gedachtes kunnen veroorzaken, beslissingen, en verschillende weersgesteldheden. Suzette had eigenlijk verwacht dat het een boek over het geloof was, omdat de man zei dat hij erdoor tot bekering was gekomen. Maar misschien bedoelde hij er wel iets anders mee. Maar verderop in het boek ging het ineens over Christus, en over de legendes van wat er met Hem gebeurde in het dodenrijk. Ineens ging het over het Bloed van Christus was als een betaalmiddel was waarmee hij zielen loskocht uit verschrikkelijke plaatsen na de dood. Het ging over de burcht Perlottia waaruit het Bloed van Christus zou stromen, en over de strijd tussen de vogels van Perlottia en de vogels van Aldebaran, een rode planeet. De vogels van Perlottia kochten zielen vrij uit de martelplaatsen van de vogels van Aldebaran. Het betaalmiddel was het Bloed van Christus. Daarom is heel veel Bloed van Christus, en heel veel eigenschappen en waarheden van het Bloed van Christus nog in handen van de vogels van Aldebaran, en zij misbruiken dit wonderlijke en levendmakende bloed. Zij bewaken dan ook de stenen tabletten waar de leer van het Bloed van Christus op beschreven staat. Die Leer heet de Tokon, en die tabletten zouden gelezen zijn door enkele profeten in geestesvervoering. Het is een deel van Gods Woord dat nog door een zegel wordt afgesloten. In de Bijbel zou staan in het boek Openbaring dat na het verwijderen van de zegels het Eeuwig Evangelie openbaar zou worden. Bij het verwijderen van de zegels zou er telkens veel bloed vloeien als teken dat de duivel het Bloed van Christus moest teruggeven. De zegels over het Bloed van Christus, die het nog tegenhielden, waren de kooplieden die dit bloed hadden aangenomen als losprijs. Zij waren de vogels van Aldebaran.

Door de Alverzoening van Perlottia zou al het Bloed van Christus weer terugkomen tot de burcht. Dan zouden de schalen met het Bloed van Christus over de aarde worden uitgesloten tot een oordeel, en tot een nieuwe schepping. Zij die dan overbleven zouden elkaar kunnen verstaan, ongeacht de taal. Het zou de Alverzoening der talen zijn.

Suzette probeert het allemaal weer te vergeten, en stuurt het terug aan de man in de gevangenis. Maar op een dag staan er twee mannen aan de deur. Ze dragen bruine roodachtige kleren, een beetje leerachtig met stukken fluweel ertussen. Ze vertellen Suzette dat ze christenen zijn die het Eeuwig Evangelie brengen. Suzette zegt direkt dat ze al bekeerd is, en wil de deur weer dichtdoen, maar één van de mannen vraagt haar of ze misschien weleens van Perlottia heeft gehoord. Suzette schrikt. Het blijft haar dus achtervolgen. Tenslotte besluit ze de twee mannen binnen te laten. Ze vertellen een soortgelijk verhaal als in het boek wat ze gelezen had, en zeggen dat niet alleen de tempel is vervuild, maar ook het Bloed van Christus, geïnfiltrerd door de vijand. Zo zou er diep in de burcht van Perlottia een verwilderde binnenplaats zijn, genaamd Radth, waar kipedemonen wonen. Zij zouden de Beker van Christus, de Heilige Talgamen, bewaken. In deze beker zou zich het verborgen en verzegelde Bloed van Christus zich bevinden. De eindtijd-christenen hadden niet alleen de taak om de zegels van de tempel, het Woord, te

verbreken om het Eeuwig Evangelie te kunnen ontvangen, maar ze hadden ook de taak om de zegels van de Beker te verbreken, door de demonische kippen van Radth te verslaan.

'Zijn jullie een nieuwe secte ofzo ?' vraagt Suzette ineens midden in het verhaal. Maar dan zegt één van de mannen : Het is nu de tijd dat het beestje eens bij de naam wordt genoemd. In dit verhaal is de gevestigde kerk de secte, want is het niet de kerk die van het Woord zoiets griezeligs heeft gemaakt door de Eeuwige Verdoemenis. Wij prediken het Eeuwige Evangelie, en de Alverzoening. En nog eens wat : De kerk heeft het Woord in de gevangenis gestopt, in de zogenaamde Canon. Daarna heeft de kerk het Woord verandert door iets wat ze de Onfeilbaarheid van de Heilige Vader, de Paus noemden. Hij had de macht het Woord van Christus te veranderen, toe te voegen en af te nemen. En dit soort dingen gebeurde ook al in het Oude Testament door de Joden. Is dat dan niet sectarisch ? Of is iets zodra het gevestigd is niet meer sectarisch ?

Maar dan zegt Suzette : De Alverzoening is de Leer van Eeuwige Slavernij, want je vrije wil wordt vroeg of laat door een soort Vagevuur weggehaald. Als jullie dan in Perlottia zeggen te geloven : De Alverzoening van Perlottia is een hele andere alverzoening, die te maken heeft met de Terugkeer van het Bloed van Christus. Dat had ik eens in een boek gelezen. Zeg, hebben jullie het Eeuwig Evangelie al in bezit als boek ? Maar de mannen schudden hun hoofd. Nee, want er waren alleen nog maar boeken uitgekomen over wat er in het Eeuwig Evangelie zou staan. Het boek zou pas ergens in de eindtijd verschijnen, zoals de Bijbel in Openbaring liet weten. Ook begonnen de mannen zich te verdedigen over hun uitspraken. Ze zeiden dat ze het zelf ook nog niet helemaal begrepen hoe de Alverzoening zou zijn in verband met Perlottia, en voorzichtig probeerden ze wat standpunten terug te halen. Ze hadden als excuus dat ze zelf vroeger in een Alverzoenings-gemeente zaten. Ieder mens, en ieder wezen zou uiteindelijk zalig worden, oftewel naar de hemel gaan. De hel was maar tijdelijk. Nou, de tijdelijkheid van de hel, daar kon Suzette wel inkomen. Weer begon ze uit te leggen dat de Alverzoenings-leer een leer is van slavernij, want uiteindelijk kiest iedereen voor God. Dat klopte volgens Suzette niet, en ze vond dat echte gevaarlijke demonen die zich voor altijd tegen God hadden gekeerd daarom door die leer beschermd werden. Zo zou de bediening van exorcisme niet goed kunnen werken. Misschien was niet alleen de leer van Eeuwige Verdoemenis een zegel dat verbroken moest worden, maar ook de tegenovergestelde leer van de Alverzoening. De mannen keken elkaar aan, en knikten bedenkelijk. Toen vertelde Suzette over haar coma-tijd en wat ze daarin had beleefd. Maar één van de mannen keek op zijn horloge. Het was voor hen tijd om te gaan. En na een snel en koel gebaar van afscheid vertrokken ze.

Wel hadden ze een foldertje achtergelaten met een adres waar diensten werden gehouden. Suzette besloot er eens een keer te gaan kijken. Ze kwam aan bij een klein zaaltje, half onder de grond. Het was een soort heuveltje, met een dalletje waarin een pad uitkwam bij een grote deur. Binnenin was het er een beetje donker.

Suzette zag een boekentafel, en door de hal kwam ze in een wat ruimere verlichte zaal. Er waren wat groene lampjes aan de muren. De dienst was al begonnen, en Suzette ging een beetje achterin zitten, dichtbij de deur. Suzette keek in het rond, maar zag de twee mannen die bij haar aan de deur gekomen waren niet. De spreker had het over de reis die iedere christen moest maken naar de Beker van Christus, de Heilige Talgamen. Hier zou het Eeuwige Bloed zich bevinden, dat levendmaakte en wonderlijk was. Hiervoor moest iedere christen de zegels van de Beker overwinnen, de boze geesten van Radth. Talgamen was zowel enkelvoud als meervoud. In het meervoud waren het de verborgen hemelse wezens van de Beker. Die zouden dan de christen verder vergezellen op zijn reis naar de sieraden van het kruis, de Lokogamen. Deze felbegeerde hemelse bezittingen werden bewaakt door stierachtige demonen, in een nog diepere binnenplaats van Perlottia, genaamd Acha. De leider van die stierachtige demonen was een skelet, genaamd Canon. Dit skelet brandde vaak, en was de verpersoonlijking van de Canon. Even gingen de rillingen door Suzette heen. Dit skelet hield de christenen gevangen, en gebruikte hen als slaven. Ook hield dit skelet hen af van de Lokogamen. Aan één van de muren naast één van de groene lampen hing een schilderij met zo'n skelet. Dit skelet zat op een zwart paard, en droeg een rood kleed. Het leek wel een beetje op een tafereeltje uit het boek Openbaring. Vervolgens zette de spreker zijn preek voort over Openbaring tien, over een geopend boek. De man vergeleek de sprekende donderslagen die verzegeld werden met de Lokogamen. Het geopende boek waarmee een engel neerdaalde vergeleek hij met het Eeuwige Evangelie wat zou komen. De sieraden van het lijden waren volgens hem verzegeld met de Canon en zijn boze machten, en deze moesten eerst verslagen worden. De Lokogamen zouden volgens hem het Bloed van de Gaven dragen, zoals het Bloed van Profetie, het Bloed van Geloof, het Bloed van Genezing, het Bloed van Onderscheiding, en ook het Bloed van de Bedieningen, zoals het Profetische Bloed, het Apostolische Bloed, het Richterlijke Bloed, het Anfitaatse Bloed. En toen begon de man de gaven en de bedieningen uitvoerig te bespreken. Hij zei dat hij eens een open visioen had gehad over de Lokogamen, waarin zij als grote flessen rondom een enorm veld stonden. Plotseling kwamen er stieren rennen uit de enorme flessen, en kwamen op hem af. Hij kreeg toen een degen van de Heer, maar zei toen : 'Maar Heer, ik ben toch geen stierenvechter ?' Waarop de Heer sprak : 'Nee, maar je bent wel een demoonvechter.' Toen veranderden de grote flessen in sieraden en kwamen op zijn degen terecht.

Toen hij alle stierdemonen had verslagen verschenen er grote lichtende letters voor hem : De Aflaat van Perlottia. Dit was een hemelse winkel, een hemelse bar, waar niet met materieel geld betaald moest worden, maar met geestelijk geld. Hier moest hij leren een Schenker van de Heer te worden. Hij moest er hier op toezien dat er betaald werd voor elke gave en elke zegen van God. Zij die hierin volleerd waren, kregen toegang tot de Alverzoening van Perlottia, de Heilige Ringen van het Bloed van Christus, de Eeuwige en Algehele Verzoening van het Bloed van Christus. Maar ook deze Alverzoening was verzegeld. Hier zou de gelovige een laatste gevecht tegen Canon moeten leveren, en kennis maken met zijn verborgen legers.

Ineens krijgt Suzette weer rillingen, en een vreemde angst overvalt haar. Het lijkt wel alsof ze er niet meer is, alsof ze zweeft tussen hemel en aarde, misschien wel tussen de aarde en de hel. Er klopt iets niet, het lijkt wel alsof ze niet wakker is. Ze staat op, en wil door de deur naar buiten rennen, maar ineens lijkt het wel alsof de tijd stilstaat. Bij de deur staat een skelet, en Suzette kan zich nauwelijks bewegen van de schrik. Alles gaat zo traag ineens, alsof elke seconde honderden jaren duurt. Suzette probeert te gillen. Het is een zwart skelet die een beetje krom staat. Kijkt hij nou naar haar, kijkt hij dwars door haar heen, of kijkt hij ergens anders naar ? Ineens zegt hij met een ijzeren schelle stem die door de zaal lijkt te bulderen : 'Suzette van Laar, je moet voor Christus verschijnen.' Dan wordt Suzette voorgeleid in een immens grote zaal. De poorten in die zaal zijn zo hoog en breed dat wel miljoenen zielen in elke deuropening kunnen staan. De toppen lijken te verdwijnen in de mist. Overal is mist, en in de verte staat een brandheldere troon. Hoog op de troon zit Canon, als een zwart gebogen skelet, en soms is hij grijs. 'Maar dat is Christus toch niet ?' gilt Suzette. Maar het zwarte licht gebogen skelet naast haar zegt dat Canon Christus is. 'Dat meen je toch niet ?' gilt Suzette. Maar er is zoveel geruis, dat niemand haar lijkt te verstaan, en niemand geeft antwoord. Elke seconde lijkt jaren te duren. Canon opent een immens grote Bijbel met een leerachtig donkerbruin soepel koft waarin zilverachtige bladen met mist zijn omgeven. Ook opent hij een ander boek waarin Suzette's daden beschreven staan. Langzaam wordt Suzette voorgeleid. Weer gaat alles trager en trager, totdat het lijkt alsof de tijd helemaal stilstaat. Dan leest Canon heel snel haar zonden voor, vanaf haar geboortedag tot nu. Het gaat in een razendsnel tempo, en Suzette krijgt er buikpijn van. Radeloos van angst wordt ze. 'Jullie hebben mij uitgekozen als Christus,' buldert Canon. 'Nu zullen jullie dan ook door mij veroordeeld worden, en ik straf voor eeuwig.' Weer begint Suzette te gillen, en schreeuwt : 'De Ware Christus zal mij hier ook uit loskopen, door Zijn Eeuwig Bloed, door Zijn Eeuwig Evangelie.'

'Dat evangelie is er niet. Niemand heeft dat boek,' buldert Canon. 'Je zult hier voor eeuwig moeten sterven, en je ziel zal voor eeuwig als slaaf in mijn koninkrijk arbeiden. Jullie hebben je zelf door mij laten ketenen, en dat is eens en voor altijd. Aan de canon verandert niks, want die is eeuwig. Ik ben de Eeuwige.'

Maar dan schreeuwt Suzette : 'God heeft in Zijn Woord beloofd, dat dat boek zou gaan komen, in Openbaring.' Maar dan schreeuwt Canon, terwijl er lava uit zijn mond stroomt dat hem helemaal omhuld : 'Dat boek is verzegeld, en niemand kan die zegels verbreken.' De lava begint te stomen, en begint als een zee richting Suzette te stromen. Het is alsof haar oren knappen, en ze bijt op haar tong van de pijn. Wezens in kappen komen door poorten naast de troon binnen, en zetten zich naast Canon. 'Laat het oordeel beginnen,' krijgt één van de wezens. Suzette zinkt weg in wanhoop. Weer worden er allerlei boeken geopend, en als de wezens het vonnis beginnen uit te spreken wordt Suzette hysterisch. Maar dan ineens gaat er een poort open aan de zijkant van de zaal. Een klein jongetje komt op Suzette aflopen. Het is een gehandicapt jongetje, Evert, haar broertje. Het jongetje begint

gekke bekken te trekken om zijn door angst verlamde zus op te vrolijken. Wat moet hij nu hier, en is hij wel tegen Canon opgewassen. 'Grijpt dat joch,' krijgt Canon. Direct verschijnen er wachters van alle kanten met speren, en lopen op het ventje af. Het jongetje haalt een klein boekje uit zijn zak en gooit het naar zijn zus. Het boekje wordt groter en groter, en komt in de armen van Suzette terecht.

'Haha,' buldert Canon, 'je dacht altijd dat je uit je coma was verlost, maar dit bewijst wel weer dat je nooit meer wakker bent geworden. Je bent in mijn handen. Dankzij de kerk ben je van mij, en dankzij het feit dat het Eeuwig Evangelie verzegeld is.'

'Maar hier heb ik het Eeuwig Evangelie,' schreeuwt Suzette, en tilt het boek hoog op. Maar dan ontdekt ze dat er sloten op het boek zitten ... de zegels. 'De deuren zijn dicht, Suzette,' buldert Canon. 'Je kunt nergens heen.' En toen stond Canon op van zijn troon en liep regelrecht af op Suzette. 'De ringen, Suzette, je zult de ringen van de canon krijgen, om je te slaan en brandmerken tot eeuwige slaaf,' brult Canon. Een enorme stank komt van het skelet af, en hij begint nog feller te branden.

'Oh Heer, open Uw Woord,' bidt Suzette trillend. 'Verlos me van de Canon.'

Dan schrikt Suzette ineens wakker. Ze zit nog steeds in de dienst, en iedereen staart haar met grote ogen aan. Naast haar op een lege stoel ligt een klein boekje. 'Is dit voor mij ?' vraagt ze. De aanwezigen knikken. Snel grijpt ze naar het boekje, biedt ongemakkelijk haar excuses aan, en rent snel de zaal uit. Ze stapt in haar auto en rijdt direct naar de plaats waar haar broertje woont. Daar aangekomen staat haar broertje al voor het raam, en is blij haar te zien. Binnengekomen rent hij op haar af, en ze omhelzen elkaar. Hij doet dat heel stevig, zoals altijd. Dan lijkt het altijd alsof een volwassene haar beetpakt. 'Ik heb vannacht over je gedroomd,' zei hij. 'Ik moest je uit een gevangenis redden.' Geemotioneerd legt ze haar hoofd tegen hem aan, en samen lopen ze verder naar binnen.

Einde

De Wond en het Litteken

Theologische Roman

Een bezoeker van een pinkstergemeente krijgt nadat een profeet uit Amerika voor hem gebeden heeft openbaringen over een mogelijke rol van Egypte in Gods plannen voor de eindtijd. Het verhaal gaat over de strijd die deze man daarover heeft, de verwarring en de twijfel. Hij raakt verwilderd van de kerk, en hangt nu tussen wal en schip, tussen kerk en secte.

Hoofdstuk 1. Het principe

Hoofdstuk 2. De verwarring

Hoofdstuk 3. Het verbond

Hoofdstuk 4. De rode pijl

Hoofdstuk 5. Kinderen van Egypte

Hoofdstuk 1. Het Principe

Jan van Zaalen zit in een pinkstergemeente. Hij is al een tijdje belangstellend lid. Vroeger zat hij in een reformatorisch kerkgenootschap, maar daar is hij weggegaan, omdat hij zich er toch niet meer zo op zijn gemak voelde. In de pinkstergemeente voelt hij zich wat meer thuis. Hier heeft hij in ieder geval het gevoel dat hij meetelt, en dat God persoonlijke omgang met hem wil. Er gebeuren hier soms echt wonderen en tekenen. Vandaag is het zondag, en ze hebben een gastspreker uitgenodigd uit Amerika, genaamd Peter Satelli, een bekende gebedsgenezers. Jan is erg benieuwd. Hij heeft al veel over deze man gehoord. Ook heeft hij enkele boeken over hem gelezen. Er schijnen grote wonderen en tekenen in

zijn diensten te gebeuren. De man schijnt een bijzondere relatie met God te hebben. Jan zou dat ook wel graag willen. Hij heeft nog nooit een beeld of visioen gehad, en voelt altijd een vorm van jaloezie als anderen hiervan getuigen. Hoe profetie werkt is Jan al helemaal een raadsel.

Tijdens de dienst staat de man ineens op. 'Er is hier iemand ...' en dan is ineens iedereen stil. ...'die heel graag zou willen profeteren, maar niet weet hoe dat moet ... Wil deze persoon naar voren komen ?' Maar Jan durft niet naar voren te komen. Een paar anderen staan op, en lopen naar voren. De man begint voor hen te bidden, en legt hen de handen op. Een paar mensen vallen om. De voorganger had eens gezegd dat de kracht van God mensen soms slap in de benen laat worden. Jan vindt het wel interessant, maar vind het ook een beetje eng. Dan ineens stapt de man naar Jan toe, die een beetje achter in de zaal zit. 'De Heer wil dat ik ook voor jou bidt,' zegt de man. Jan voelt niks, maar is wel blij. De man stapt snel weer terug naar voren, en bidt verder voor de zaal. 'Er zijn mensen waarmee God een groot plan heeft,' zegt de man. Plotseling voelt Jan zich een beetje weg dromen. Hij kijkt uit het raam, en ziet een vogel lopen op het gras, dichtbij het mos. De dienst verloopt verder erg rustig. Er worden een paar mensen genezen, en een paar mensen van demonen bevrijd, en de man weet van enkelen bijzondere dingen te vertellen. Jan is moe. Hij had eigenlijk gehoopt dat de man wat persoonlijker en dieper met hem aan de gang zou gaan. Jan vond het allemaal erg wazig en oppervlakkig. En nog steeds had Jan geen stem van God gehoord, en nog steeds wist Jan niet hoe hij moest profeteren. Wat werd daar toch altijd wazig over gedaan. De man zou 's avonds nog een dienst houden in een dorpje vlakbij het dorpje waar Jan woonde. Jan besloot er naartoe te gaan, maar weer gebeurde er niets bijzonders naar Jan toe. Oh ja, anderen werden genezen, en anderen werden bevrijd, en over hen werden wonderbaarlijke dingen geprofeteerd, maar Jan ving bot. Na de dienst probeerde hij in de buurt te komen van de man, maar die was snel weer weg. Wat was er een drukte om die man heen. Jan rende naar buiten, en zag de man met iemand anders in de auto stappen. 'Mijnheer,' riep Jan, 'wacht even.' De man keek verbaasd op. 'Kan ik alstublieft een keer met u praten,' vroeg Jan, 'ik zou zo graag leren hoe te profeteren.'

'Maar natuurlijk,' zei de Amerikaan, en gaf Jan een kaartje met een telefoonnummer erop. Nadat Jan even later had gebeld was er een afspraak komen te staan waarvoor Jan naar de andere kant van het land moest reizen, omdat de man daar verdere diensten zou houden. De man had een kamer bij een voorgangers-echtpaar in huis, en op een avond kon Jan langskomen. Het was al donker buiten. Jan had er lange tijd voor in de trein gezeten. De man was erg blij hem te zien. 'Ga zitten,' zei hij. 'Zo, dus jij wil leren profeteren, hè. Nou, laten we de Heere vragen wat hij wil gaan doen.' De man schonk eerst even wat koffie in, en legde toen zijn hand op Jan's schouder, en begon te bidden. De man ging heel diep in gebed, en Jan vond het erg spannend. 'Jan,' zei de man, 'de Heer wil dat ik eerst ergens met jou doorheen ga bidden, want er zijn nogal veel blokkades ...' Even was het een tijdje stil, en toen sprak de man verder : 'De Heere wil heel graag tot jou

spreken ... zoals je misschien wel weet zijn er veel profeten in Amerika, waartoe de Heere op een machtige manier spreekt, maar hier waar jij woont, daar hangt een bedekking, en eerst moeten wij daar doorheen bidden.' Even was Jan opgelucht, want hij dacht eerst even dat de blokkades door hemzelf kwamen. De man zei dat Jan erg open stond voor God, en dat in de bijbel staat dat profeten hun gaves soms moeten overdragen. Wat zou er nu gebeuren ? Zou de man een gave in Jan gaan planten ? De man had het over voorgeslachtelijke linies, over de reformatie vanuit Europa, die afrekende met de bemiddelende functie van de ten hemel gegane heiligen. Deze zijn toen hoofdzakelijk naar Amerika gegaan. De man sprak over de zegen van de reformatie die door Luther kwam, maar ook over de vloek. De pinksterbeweging kwam opzetten vanuit Amerika en Engeland. Met name Wales en Los Angeles waren grote namen in dit kader. Het weelderige Katholieke heiligen-geloof dat plaats moest maken voor het genade-geloof in Jezus Christus kon op een andere manier weer ingang krijgen door de pinksterbeweging. Nu sprak God niet door overleden heiligen, maar door levende heiligen, in de vorm van gebedsgenezers, profeten, en andere soorten geestvervulden. Dit was voor de man ook een reden om te geloven dat de communicatie-techniek in Amerika veel verder was dan in Europa. Er moest volgens de man weer een balans komen tussen het Katholieke goede werken-geloof, en het Reformatorische genade-geloof, en die balans kwam door de pinksterbeweging. Jezus de Middelaar werkte door een andere laag van middelaars, namelijk zijn lichaam, zowel boven als beneden. Daar waar het reformatorische geloof een laag wegkapte, en dat gebeurde in Duitsland, daar riep het ook direkt een ander soort racisme op, namelijk het Nazisme. En die lagen moest die man dus allemaal wegbidden, zodat Jan op de lagen van Christus en Zijn lichaam ge-ent kon worden. De man begon allerlei soorten reformatorische en lutherse geesten te bestraffen, en zaagde de voorgeslachtelijke bindingen die Jan tegenhielden door. Wat was dat een karwei, zeg.

Daarna was het weer even stil. Jan voelde niks, maar was wel onder de indruk van het verhaal. Hij voelde zich toch wel een beetje anders, en het was alsof de man hem op sleeptouw had genomen. 'Okay, Jan,' zei de man. 'Nu ga ik je leren profeteren, en dat is direkt een opstartertje. Leg je hand op je hart, en daarna op je buik, en luister dan. De gedachten die je krijgt moet je uitspreken, hoe vreemd die ook zijn. Dit is nog niet het echte profeteren, maar eerst wil ik je leren hoe te toetsen en hoe in een zuivere stroom van de Geest te komen.' Jan begon te luisteren. 'Drama, is de gedachte die ik krijg,' zegt Jan, 'en dan erbij dat God het een drama vindt dat de Reformatie en het Nazisme de woorden van God tegenhouden.' De Amerikaan knikt. 'En daarom moet jij hierover gaan vertellen, en de mensen vrijzetten.'

'Luister nu verder,' zegt de Amerikaan. Jan luistert aandachtig. Jan zegt dat hij de gedachte krijgt dat de man over hem moet profeteren. Opeens glijdt er een warmte over Jan heen. De man zegt dat dat de gave is. Die warmte zal hem tonen of iets waar is of niet. Het is het vuur van God. Dan begint de man over Jan te profeteren. De man krijgt ook een beeld dat de geest van Duitsland Jan niet wil laten gaan. 'Ik

denk dat we een probleem hebben, Jan,' zegt de man, 'ik krijg een beeld van nazi's die lopen te commanderen. Ze willen je niet laten gaan. Maar in de Naam van Christus, en door Zijn bloed zullen ze los moeten laten. Laten we nog even verder bidden voor aanwijzingen. God kan jou nu ook beelden en visioenen geven.'

Beiden zijn ze stil. Jan voelt een diepe liefde voor de man, omdat hij tijd voor hem heeft genomen hier over te vertellen, en Jan te leren profeteren. Het lijkt wel alsof er een van heerlijkheid brandend oog in Jan zit, een oog dat hem van alles laat zien, hem raadgeeft. Jan begint de warmte door zijn hele lichaam te voelen. Dit is niet de doop in de Heilige Geest, want die had Jan al gehad. Dit is de verlichting in de Heilige Geest. Plotseling begint de Amerikaan vurig in tongen te bidden. Het is een vreemde taal, zo vreemd, dat Jan hem nog niet eerder heeft gehoord. Hij heeft wel vaker mensen in tongen horen bidden. Soms probeerde hij het zelf ook, maar dat was iets heel anders. 'Spreek me na,' zei de Amerikaan. 'Het zijn de tongen van verlichting,' zei de Amerikaan. Het vuur wordt heter en heter in Jan, en op een gegeven moment gaat het vanzelf. Jan voelt diepe innerlijke genezing, en raakt ook diep ontroert. Tranen rollen uit zijn ogen. De man omhelsd hem. Weer begint de man de reformatorische en nazistische geesten aan te spreken, maar nog steeds voelt de man veel blokkade. Plotseling krijgt de man een beeld

In het beeld begint de boze geest tot de man te spreken. De geest is boos dat de man de waarheden aan Jan heeft overgedragen, maar zegt dat hij niet kan vertrekken, omdat de profeet een laag over het hoofd heeft gezien. De geest wordt door die laag tegengehouden. De man zegt : 'Grote geesten zijn aangesteld om dit werk van God tegen te houden. Ik zal in territoriale oorlogsvoering moeten gaan om dit juk te verbreken.' Jan krijgt een visioen waarin allerlei tijgers om hem heenlopen. De man verbreekt de vloek van de canon, waar helaas ook de pinksterbeweging nog zo vaak aan vasthoudt. Ook verbreekt de man de communicatieve canon, waar de pinksterbeweging Gods stem vastmaakt aan bepaalde personen, regels, en wetjes, en even later moet de man van de Heilige Geest de culturele canon verbreken, waar de pinksterbeweging andere culturen geheel als heidens en goddeloos afsluit. Elke cultuur heeft wel bepaalde elementen van Gods Geest, en die moeten opgespeurd worden. Culturen moeten gezijfd worden, en niet in de ban gedaan, algeheel en per definitie. De Bijbel zegt dat alle volkeren hun heerlijkheden tot God zullen brengen. De man vertelt dat het algehele stelsel van canons, om de gemeente gebonden te houden, een soort demonische boom is, een soort zeekattenboom met scherpe dorens, genaamd Ingridtel of Ingrid. Daar komen ook die tijgerdemonen vandaan. De man bestraft de boom, en gebiedt de boom om uit Jan te komen.

Dan krijgt de man weer een beeld, waarin geesten tot hem schreeuwen : 'Wie ben jij dan nou, man, jij rare van de pinkstergemeente. Weet jij waaruit de pinkstergemeente voorkomt dan ? Nou ? Jij rare ...' En dan gaan de geesten verder : 'Waar is het hedendaagse Amerika op gebouwd ? Wat hebben de Engelsen en andere Europeanen gedaan ? Hoe zou dat toch komen dat enkele grondleggers van de Pinksterbeweging de Klu Klux Clan ondersteunden ? Niet zo vreemd, hè, het

huidige Amerika is gebouwd op het bloed van de Indianen, de oerbezoekers van Amerika ... rare, rare man ... Kom jij eens even kijken ?'

'Jan, Jan,' zegt de Amerikaan, 'ik word door geesten flink aangesproken, heb het flink met ze aan de stok. Blijf meebidden, er is iets aan de hand.' En beiden gaan ze verder in gebed. Dan zeggen de geesten de Amerikaan na, en gaan verder met hun betoog : 'Bloed van de indianen blllloed bbbbbb....lllll.....oed bbbbbb....lllll..... oed Stelletje kolonisten en slavendrijvers maak het eerst maar eens goed met de wilden en de armen jullie welvaarts protsers Vandaar dat Gods Geest niet doorbreekt en wij de touwtjes nog in de handen hebben het is ons werk Dit moeten wij van de Heilige Geest belijden rare man ...' En toen werd er even flink gevloekt door die geesten en toen gingen ze weer verder met hun betoog : 'Jullie denken dat slavernij en kolonisme achter de rug is, nu de volkerenmoorden achter de rug zijn maar het bloed schreit nog steeds ten hemel, jullie gebeden tegenhoudende Jullie rijkdom is een blokkade voor de armen en wilden die jullie negeren daarom is ook blokkade jullie deel dat zijn wij jullie hebben ons zelf opgeroepen'

'En dan nog eens wat Geestelijk koloniseren jullie Amerikanen jullie voorouders, de Europeanen jullie zijn naar Amerika gegaan om geestelijk en materieel rijk te worden, en de Europeanen moeten in geestelijke armoede leven Ha ha, jullie spreken met God, en de anderen kunnen buiten staan Jullie hebben de Heilige Geest in jullie tempel opgesloten Europa moet bedelen om Amerikaanse profeten en gebedsgenezers Jullie hebben de Heilige Geest in de fles opgesloten Amerika is niet alleen gebouwd op het bloed van de indianen, maar ook op het bloed van de Europeanen jullie Amerikaanse profeten zijn zelf die blokkade ... Dit gaat over de zegen en de vloek van de Pinksterbeweging Jullie zijn christelijke kolonisten ...'

De man begon weer de geesten te bestraffen, maar hij wist dat er inderdaad een blokkade was. Zou het inderdaad zo wezen dat de Pinkstergemeente er beter aan deed Franciscaans te zijn, om de principes van armoede te doorleven, als een middel van medeleven en mededelen ? Was het niet belangrijker om uit te zien naar een uitstorting van Gods Bloed, meer nog als een uitstorting van Gods Geest ? Dan zou het pas echt Pasen zijn. Zou een Paasgemeente niet toepasselijker zijn ? Allerlei dingen spookten door het hoofd van de Amerikaan. Jan bad nog steeds mee. De Amerikaan koos ervoor om niet teveel aan Jan te vertellen, maar hij moest toch wat doen aan die blokkade. Dit ging niet om de Reformatorische beweging of het Nazisme ... Nee, dit ging over de Pinkstergemeente zelf ...

De man besloot gewoon vanuit een uit het hoofd geleerde lijst wat geesten te bestraffen ... misschien dat dat zou helpen. Maar de man kon in zijn gedachten er niet echt bij zijn. Hij moest steeds denken aan de beelden waarin geesten hem aanspraken. Even leek het alsof zijn theologie omver werd geworpen. Hij dacht na over Geest en Bloed. De Geest bracht wedergeboorte, en daarna de Doop in de

Geest. Maar het Bloed ? Het Bloed bracht reiniging, en misschien ook wel wedergeboorte en verder ? Waren ze wel gedoopt in het Bloed, als een vervulling Hadden ze daar als gemeente wel genoeg aandacht aan besteed ? Allerlei dingen spookten er door het hoofd van de man Ondertussen besloot de man alles uit de kast te halen wat betreft het klassieke exorcisme. Daarna ging hij over in territoriaal exorcisme, en zorgde dat hij geen van de tradities oversloeg. Hij moest tijd rekken. Het mocht niet te lang stil blijven. Jan moest de indruk krijgen dat de man niet met de mond vol tanden stond. De man had immers de gave van profetie op zo'n machtige manier. De man hikte ergens tegenaan. Jan had verder niets in de gaten, en bad door. Hij vond het geweldig hoe de man voor hem in de bediening stond, en Jan had echt het idee, dat het werkte.

'Doopt hem in Bloed,' zei de Heilige Geest tegen de man ... 'Maar Heer,' sprak de man in zichzelf, 'hoort dat bij de traditie ?'

'Kan me niet schelen,' zei de Heer, 'Je doet het nu.' En toen ging de man staan, legde voorzichtig zijn hand op het hoofd van Jan en sprak : 'Jan, ik ga je nu in de Naam van Jezus Christus, dopen in Zijn Bloed, wat ook voor jou heeft gevloeid. Opdat je zult leven : Weest gedoopt in Bloed en Vuur.' Jan kreeg hoge tuutjes in zijn oren, die steeds hoger werden. Wat gebeurde er nu ? Jan wist niet wat hem overkwam. Nou ja, het zou wel goed wezen. De man wist het niet meer, maar liet niks merken. 'Oh ja,' zei de Heilige Geest, 'zeg er ook even bij dat het Bloed is genaamd Thoth.'

'Maar Heer,' protesteerde de man, 'dat is Egyptische mythologie.'

'Niets mee te maken,' brulde de Heer, 'door het vlees mag je dat niet aanroeren, maar wel door de Geest, als je weet hoe je die delen moet gebruiken. Begrijp je nu nog de paradox van de Bijbel niet ?' De man boog zijn hoofd, en deed wat hem gezegd werd. Ook Jan keek op, en begon vragen te stellen. 'Was Thoth niet de god van het archief, een Egyptische god toch ? Wat heeft dat met christendom te maken ?'

'Okay, en wat moet ik nu doen, Heer, want Jan begint al in paniek te raken ... Mijn reputatie staat op het spel ...' zegt de man in zichzelf ...

'Gaaf het je dan om reputatie ? Elke god is een verwilderd deel van Mijn Geest, een verkeerde interpretatie ... Ik openbaar door Mijn Geest de Ware interpretatie ... Mag Ik ?' Maar in hemzelf begon de profeet al de oorlog te verklaren aan de stem. 'Oh, wat nu ... ik ben afgeweken, en wordt door demonen geleid ... En hoe moet het nu met Jan ?'

'Excuses, Jan,' zegt de man, 'ik vraag me af waarom ik dat zei, maar misschien zijn er meerdere Thoths. Ik moest het van de Heilige Geest zo zeggen.' Jan nam er genoegen mee. De man hield zich strak en stelde zich in één lijn op naar Jan. Na

een tijdje, toen Jan weg was, ging de man door met zijn innerlijke strijd. Wat was er die avond allemaal gebeurd ? Had iets hem overgenomen ? Jan zou volgende week terugkomen voor een vervolg.

Jan zelf was erg tevreden over de avond, en was enthousiast over zijn nieuwe gave. Hij vertelde het hele verhaal in zijn gemeente, en iedereen scheen enthousiast te zijn. De Amerikaan was zeer gerespecteerd, en niemand twijfelde aan zijn autoriteit. Jan vertelde nog wel over de laatste onbekende blokkade, en dat hij daarvoor nog een keer bij de profeet moest terugkomen. Ook vertelde hij dat de Amerikaan het Bloed van Christus over hem aanriep, en het Thoth noemde. Iemand in de zaal zei dat Thot de god van het schrijven was in Egypte, vaak voorgesteld als een baviaan of een ibis. Iemand anders zei dat elk dier naar Gods aard was geschapen, en dat niet elk dier zo in de Bijbel wordt beschreven, maar dat dat niet wilde zeggen dat zo'n dier dan niet naar God heenwees. Genesis zei dat alle dieren naar Gods aard geschapen waren. Ze droegen een betekenis.

In ieder geval had Jan nu veel visioenen. Dat was waar het Jan om ging. Tijdens de dienst erna had de voorganger het over het Bloed van Christus, dat net als het andere bloed een vervoersmiddel is. Het Bloed van Christus draagt het Woord, en verdeelt het Woord. Daarom is dit Bloed zo belangrijk. Daar waar dit bloed ontbreekt kan geestelijk kolonisme ontstaan.

Toen Jan weer naar de profeet toeging kreeg hij daar wel een hele bizarre voorstelling. Nu begon Jan in te zien dat de profeet echt het spoor aan het verliezen was. De man las uit het Egyptische Dodenboek voor, en zei tegen Jan dat hij maar beter hier in kon lezen dan in de Bijbel. Jan snapte niet wat er gebeurd was, maar na een lang gesprek met de man begon het Jan duidelijk te worden : De man was van zijn geloof afgevallen. Hij zou weer terugkeren naar zijn land, Amerika, en zou de kerk verlaten. Hij had de leugen van de Pinksterbeweging ingezien, en zou eerst alles eens grondig onderzoeken voordat hij nog één stap in de pinkstergemeente zou zetten. 'Maar je had het over de zegen en de vloek van de pinksterbeweging de vorige keer,' probeerde Jan. Maar de man hield voet bij stuk. Hij had de diensten in dit land erop zitten, zijn taak zat erop, en hij zou het Egyptische geloofsgoed onderzoeken en vergelijken met dat wat hij in de kerk geleerd had. Jan wist niet hoe hij het had. Teleurgesteld ging Jan terug naar huis. In de gemeente vroeg iedereen hoe het was geweest, maar Jan deed er erg vaag over. Sommigen merkten dat er iets mis was, en namen Jan na de dienst even apart. Jan barste in snikken uit, en vertelde het verhaal. 'Ach, laat die man toch. Het christelijk geloof of liever gezegd wat ze er van gemaakt hebben is ook niet om over naar huis te schrijven. Het is een heel begrijpbare stap, vooral als je met zo'n grote verantwoordelijkheid rondloopt als Peter Satelli. Het is bijna logisch dat hij zich terugtrekt voor een tijdje.' Ja, en later begon Jan ook in te zien dat dat zo was, en hij snapte ook niet waar hij zich eigenlijk om druk maakte. Was het christelijk geloof wel wat het wezen moest ?

Die nacht had Jan een droom over een wilde kat. Ze hing aan een rots boven een enorme wildernis. Ze had zich wel stevig vastgehaakt aan de rots, zodat ze niet kon vallen, en de rotsen waren ook goed begroeit met stronken en takken. 'Ik ben Bastet,' zei de wilde kat, 'het vlees van Christus.' Jan wist niet wat hij hoorde. 'Ik ga het christelijk geloof vernietigen,' zei de wildharige kat. 'Het komt voort uit verkeerde bronnen. Ik haal de goede delen eruit en transformeer deze, en de rest zal vergaan. Sebek zal hiertoe de nieuwe ark zijn, het gebeente van Christus.'

'Wie is Sebek ?' vroeg Jan. Maar Bastet zei niets dan shhh... en vertrok toen. Zou de Amerikaanse profeet ook door dit soort dromen of visioenen de kerk zijn uitgejaagd ? Wel indrukwekkend allemaal. Of deze kat is de duivel zelf, of ze is de Ware God. Toen hoorde Jan geblaf. Een hond kwam aanrennen in een droom, maar kwam niet dichterbij. Plotseling hoorde Jan gegil, en stemmen riepen : 'Sekhmet, Sekhmet ... oe, ik kan het niet stoppen. Het is te sterk ...' Waren dit demonische invasies, of waren het invasies van Gods Geesten ? De lucht rook naar brand ... Plotseling stond er een leeuw voor Jan in zijn droom, met een lange nek, en ook een tijger met een lange nek kwam er rustig aanwandelen. 'Zeg, dit hebben wij lang gevreesd,' zeiden de leeuw en de tijger. 'Wij waren op aarde geplaatst om dit tegen te houden, maar we kunnen het niet meer.' Plotseling begonnen de leeuw en de tijger te branden. Hard begonnen ze te schreeuwen. Jan kreeg de rillingen. In die droom zag Jan ook de Amerikaanse profeet die brandde, en zelfs heel Amerika brandde, terwijl er een sfinxachtige gestalte opsteeg. Weer werd er geroepen : 'Sekhmet, Sekhmet,' en toen werd het heel langzaam en zacht gefluisterd : 'Sekhmet, Sekhmet.' Maar de dromen begonnen langzaam weg te vagen, en Jan schrok wakker. Een vreemd vuur begon over Jan te komen. Het voelde niet vervelend aan. Het was een zeer krachtig vuur. Kon Jan het hedendaagse christendom nog wel vertrouwen, of moest het herleid worden tot haar wortels ?

Een paar dagen later bladerde Jan in de bibliotheek door het Egyptische Dodenboek. Hier kwam hij die namen weer tegen. Plotseling werd er van achteren een hand op zijn schouder gelegd. Het was een oude vriend van Jan. Ze hadden samen op school gezeten bij elkaar in de klas. 'Hey, Remco,' zei Jan.

'Wat ben je nu aan het lezen ?' zei Remco. 'Wel interessant. Ik heb een tijd geschiedenis gestudeerd, en moest dit boek ook lezen. Het is een geloof dat heel veel lijkt op het christendom, maar op sommige punten veel dieper gaat. Kom je mee naar mijn huis ? Dan kunnen we wat bijpraten.' Jan ging met Remco mee. Remco had het Egyptische Dodenboek ook thuisliggen, en Jan mocht het wel van hem lenen. Ze hadden veel te bespreken. Ze waren goede vrienden vroeger, maar elkaar helaas uit het oog verloren door alle druktes.

Remco had ook een groot beeld van Sekhmet, de leeuwinnevrouw, in de gang naast zijn slaapkamer staan. Remco vertelde veel over Sekhmet. Remco was geen christen. Hij vond christenen maar arrogant en stijfkoppig. Hij vond hen ook racistisch als een soort geestelijke Klu Klux Klan. Jan kon dat wel begrijpen. Hij

was er niet trots op dat hij een christen was. Remco vertelde Jan dat hij ingewijd was in een Sekhmet-tempel. Jan voelde zijn handen. Ze voelden heel warm aan.

Hoofdstuk 2. De Verwarring

Jan kon wel begrijpen waarom sommige mensen die nare ervaringen met het christendom hadden satanist werden. Wellicht was Satan de naam of een samenvoeging van de namen die ze vroeger voor het christendom op sommige plaatsen aanbaden als oppergod. Dat gebeurde vaak als een nieuwe generatie met tradities van de oudere generaties wilde afrekenen. Dan werden de oude goden als slecht bestempeld, als boze geesten. Dat gebeurde ook bij de Egyptenaren. Heel vroeger werd Seth door hun voorouders als God aanbeden, maar later werd hij de god van het kwaad. In de Ramses-dynastie werd hij weer als een god aanbeden. Het kwaad is een heel betrekkelijk iets. Zo zou Satan een samenvoeging zijn van de Egyptische dodengod Anubis, en Satis, de watergietende vrouw van de scheppende god Khnum. Anderen zeggen dat het een samenvoeging is van Seth en Anubis. Jan las er interessante boeken over, en de geschiedenis maakte korte metten met zijn oppervlakkige geloof, vooral met zijn geloof in de kerk.

Seth zou de broer zijn van Osiris, en wilde Ra opvolgen, en omdat hij vond dat hij de enige was die Ra goed zou kunnen beschermen tegen de aanvallen van de slang Apep en andere demonische machten. Seth zou de goedkeuring dragen van vele goden, maar Isis, zowel zuster van Seth als Osiris zou de meerderheid van de goden hebben overgehaald om dit niet te doen. Seth ruimde Osiris uit de weg, een daad die hem maakte tot de god van het kwaad. Nu zou Geb Ra opvolgen, maar die vestigde zich in de grond omdat hij teveel door Apep werd lastiggevallen. Uiteindelijk volgde Horus, de zoon van Osiris, Ra op. In een ander boek las Jan dat het Shu was, de vader van Geb, die Ra zou opvolgen, maar zich in de hemel vestigde omdat hij teveel door Apep en zijn volgelingen werd lastiggevallen. Horus rekende af met Seth, de moordenaar van zijn vader, zoals Christus met satan afrekende. Seth zou nu voor altijd Osiris, de zee, moeten dragen, en in een andere variant : Osiris, de zon, of Osiris, de woestijn. In weer een andere variant neemt Neith het voor Seth op, en schenkt hem naast Nephtys zijn vrouw, twee andere vrouwen : Anat, en Astarte. In Joodse en Mid-oostelijke legende en mythologie komen Anat en Astarte voor als de vrouwen van Jahweh, die oorspronkelijk waarschijnlijk een berggod was naast de oude goden zoals El, Anu, en Enlil. Sommigen gaan er vanuit dat Yahweh Seth is, die wraak neemt op zijn onderdrukkers. Weer anderen zeggen dat Seth strijd voert tegen Yahweh en zijn volk, in de gedaante van de farao Ramses. Hebben de goden zoveel gezichten ?

En Remco dan ? Die had zich laten inwijden in de tempel van Sekhmet ... Wat zou je daar mee opschieten ? Hoe ging dat dan ... en wie voerden dat uit ?

Op een dag was Remco bij Jan thuis, en vertelde er iets meer over. Ze lazen daar voor uit een boek, de Sorsol, dat was de Heilige Leer van Sekhmet ... Remco was daarvoor speciaal naar Egypte gegaan ... Remco zou daar speciale gaven hebben ontvangen ...

Door de verhalen van Remco raakte Jan steeds dieper geïnteresseerd. Remco besloot Jan eens mee te nemen op zijn jaarlijkse reis naar die Sekhmet-tempel. Die tempel was ondergronds. Er stonden groengouden beelden langs de begintunnel van de tempel. Aan de muur hingen wat fakkels. Een dikke priester kwam op hen aflopen. 'Ha, Remco,' zei de priester, 'welkom, welkom.' De priester liep voor hen uit naar binnen in een ondergronds zaaltje. De zaal was prachtig verlicht. Achter een doorzichtig gordijn lag een Sekhmetbeeld op een sarcofaag. De priester haalde uit de sarcofaag een dik boek. Dit was de Sorsol, het Heilige Boek van Sekhmet. Maar hoe moest Jan dit nu zien in relatie tot het christendom? Jan en Remco gingen op een van de bankjes aan de zijkant van de zaal zitten, en de priester begon voor te lezen uit de Sorsol. Het ging over het lijden van Christus. En al gauw kwam Jan erachter dat Sekhmet alles met Christus te maken had. De priester las over het pad van de armoede, het aanvaarden van het lijden, en ook over het streven naar het dubbele kruis, het grootste kruis, en het eeuwige kruis. Dit was de leer van de vruchtbaarheid door het kruis. Ook in het zaaltje stonden wat groengouden beelden aan de zijkanten. Het waren de sorsolpala's, de beschermers van de leer van Sekhmet. Het was de leer van de nieuwe schepping. Sekhmet was een deel van Christus, een diep verborgen deel, waarover in Openbaring, de apocalypse, wordt gesproken. Sekhmet was allereerst de toorn van Christus, Zijn woeste deel. Sekhmet was ook zijn littekenen, en Zijn litteken diep binnenin. Sekhmet was de kracht van Pasen, het zaad van binnen, waarvanuit Thoth, het Bloed, stroomde. Het was dat deel van Christus dat nog dieper reikte dan Zijn geest. Jan luisterde aandachtig met open oren. Deze leer over Christus ging zo diep. 'Daar waar de kerk gestopt is,' sprak de priester. Remco knikte. Een heleboel mensen willen niets van de kerk weten, omdat het niet diep genoeg gaat. De vloek van de canon.

Ook las de priester over een deel in de mens, dieper dan de geest en de ziel. Dit deel was de sekhet. Hiermee kon de mens terug naar de bron, terug naar de oerinstincten om terug te gaan naar huis. Het bracht de mens in aanraking met een nieuwe materie, een heilige materie. De priester zei dat door het horen van het Woord van Sekhmet ze je aan kon raken, en zelfs vervullen. Verder deed de priester er nogal geheimzinnig over. Jan vroeg aan de priester of ook hij ingewijd kon worden in de mysterieën van Sekhmet. 'Je moet er klaar voor wezen,' zei de priester. Het gaat om een diepere bekering dan de christelijke bekering. Het is voor eens en altijd, en het gaat over de gebondenheid in Christus, zoals de gebondenheid in de Heilige Geest. De Sorsol helpt je daarbij. Remco knikte. Ook Jan knikte, en zei: 'Maar dit is alles wat ik wil. Ik wil juist dieper met Christus, en als Sekhmet die geheime deur daartoe is, dan wil ik daar graag door naar binnen gaan.' De priester liep op Jan af, en legde hem de handen op. 'Ontvang dan nu Sekhmet, en we willen aan haar vragen om jouw innerlijke sekhet zowel te

reinigen als te openen.' De handen van de priester brandden, en Jan voelde zich erg rustig worden. Toen sprak de priester wat woorden van de Sorsol over Jan uit. Jan werd er erg door bemoedigd. Remco was erg blij, en omhelsde Jan, en gaf hem zelfs een kus, een heilige kus. In de Sorsol stonden ook gebeden tot Sekhmet, ook gebeden die vroegen om een uitstorting van haar, en de priester begon ze hardop voor te lezen. Jan werd rustiger en rustiger. Had hij hier altijd al op gewacht ?

Jan begon op de grond te rollen, en met gevouwen handen smeekte hij tot Sekhmet en begon haar aan te roepen. 'Meer Heer, meer Heer,' riep Jan. Jan voelde heel diep van binnen een vuur in hem branden. Zou zijn sekhmet nu echt geopend worden ? Het was alsof er een hele gevoelige plek diep van binnen werd aangeraakt. Jan voelde zich heel emotioneel worden. 'Bloed van Sekhmet, reinig mij,' riep Jan. 'Gij bent de staf en het litteken van Christus.' Jan had nog nooit zulk vuur gevoeld. En het maakte hem van binnenuit schoon. Was dit het vuur van de legendarische gebedsgenezers Smith Wigglesworth ? Jan stond in brand. Jan herinnerde zich wat foto's van Smith Wigglesworth die er uitzag als een leeuw in mensengedaante. Ja, Christus was de leeuw, de leeuw van Juda, en zoals de Bijbel zegt : Uit Egypte geroepen, waar hij een schuilplaats had, een vluchtplaats, tegen de moordlusten van koning Herodus. De priester begon in tongen te bidden, en ook Jan en Remco. Er was heel veel te bidden waar ze niet van afwisten. Sekhmet bad door hen in geheimenissen. Het leek wel alsof Jan een nieuw harnas kreeg. De priester sprak een woord van Sekhmet uit over Jan : 'Ik heb je geroepen. Maak je klaar voor de grote uitstorting van Mijn Kracht. Ik ga je uitzenden, en jou machtig gebruiken. Je zult de hedendaagse blokkades die de kerk heeft opgelegd verbrijzelen door Mijn Kracht. Wonderen en tekenen leg ik in jouw hand. Zie, een Nieuwe Schepping maak ik.'

'Oh, ik zie rook en vuur,' sprak de priester, 'God heeft verbazing voor jou. Grote wonderen en tekenen zie ik door jou geschieden. God heeft verbazing voor jou.' De priester zei dat God nieuwe bronnen van Zijn Bloed, diepe, verborgen bronnen, zou openen, en deze zijn opgeborgen in de sekhmet, in haar dieptes.

Die nacht had Jan een droom. New York werd het land tussen Australië en de rest van de wereld, en er werd een rode pijl in Australië geschoten. Het was de pijl der roofdieren, en die kwam uit het sekhmet-deel. God zei dat de roofdieren het sekhmet-deel wijd open hadden, nog wijder dan de mensen, en daarmee bakenden ze hun territorium af. Jan schrok wakker. Wat een vreemde droom. Jan begon na te denken over New York. Wat was dat ineens een uitgestrekt land, zeg. Stond er niet in sommige geschiedenisboeken dat eeuwen geleden Nederland Suriname had gekregen in ruil voor Nieuw Amsterdam, of Nieuw Nederland, dat toen New York ging heten, als zijnde in handen van de Engelsen ? De Zeeuwen hadden toch Suriname op het oog ? Allerlei gedachten vlogen door Jan heen. Hij probeerde de droom te begrijpen. Suriname was een plaats waar vele natuervolken zich vestigden, als een soort centrum. Wat wilde die droom toch zeggen ? Australië was een Engelse kolonie, en zelfs deels een strafkolonie, na de ontdekking door ene

mijnheer Cook. Dat wist Jan nog wel van de geschiedenislessen. Hè, wat moest hij toch met al die kolonisten. Werd Australië niet vroeger als ban-eiland gebruikt? Deels stond het christendom misschien wel in z'n recht door de wegen tot al die goden te versperren, want wat konden die goden soms gevaarlijk zijn, net als de doden. Het waren verwilderde krachten vol oer-instincten, vol moordzucht en andere dingen. De kerk heeft toen het zogenaamde Rode Gordijn opgetrokken, maar hen die de moed en de volwassenheid hebben bereikt, die Gods Paradox hebben gezien, krijgen toegang in en door dit gordijn. Zij kijken achter de schermen, en zien de poppenkast. Is het niet weer allemaal als het verhaal van de tovenaars van Oz?

Sekhmet brult in zijn gedachten, als een wilde leeuw. Kan iemand dit nog stoppen? Geen Naam van Jezus Christus is hier tegenop gewassen, geen reiniging door Bloed, geen ... niks ..., omdat dit het verborgen deel van Christus is, het door de kerk verbannen deel, dat zijn heil vond in Egypte ... dat kwam uit ... Australië ... Wat een wildernissen zijn hier. Een wilde leeuwinnevrouw in de wildernissen van het verleden. Jan krijgt de rillingen. Het lijkt wel alsof hij in worsteling is met deze leeuw. Is dit de leeuw van Openbaring? Is dit de nieuwe naam die aan overwinnaars geschonken wordt? Jan kan het nog steeds niet geloven ...

Op een dag krijgt Jan een brief van Peter Satelli. In die brief krijgt Jan te horen dat het volgens Peter Satelli allemaal waar is. Maar wat waar is staat er niet in. Was Peter Satelli gek geworden? Het was de wazigste brief die Jan ooit had gehad. Jan besluit alles maar even laten te rusten. Hij besloot om Peter Satelli niet terug te schrijven.

Hoofdstuk 3. Het verbond

De dromen over Sekhmet volgden elkaar snel op, maar ook Jan begon zich erg vreemd te voelen. Zelfs wazig. Hij kon het normale leven niet meer volgen. Mensen dachten dat hij gek aan het worden was. Jan voelde zich meer en meer als een roofdier worden. Hij kreeg een dierlijke blik in zijn ogen, en had veel last van verwilderde gevoelens en allerlei soorten emotionele uitbarstingen. Hij begon erg paranoïde te worden, zag overal demonen, en wilde soms zelfs een eind aan zijn leven maken. Remco vertelde hem dat deze dingen heel normaal waren in het inwijdingsproces van Sekhmet. Zou de Amerikaanse profeet ook door Sekhmet hierin getrokken worden? Jan wist het niet, en had niet de moed om te schrijven. Misschien zou de profeet hem wel meesleuren in één of ander sectarisch iets. Wel schreef Jan al zijn dromen op, en besloot in het heetst van de strijd met Remco terug te gaan naar die ondergronds tempel van Sekhmet. Jan was in paniek. Was hij echt gek aan het worden. De priester glimlachte, en bevestigde wat Remco al had uitgelegd. 'Het is tijd dat je sterk gaat worden in de Sorsol, het Woord van Sekhmet,' zei de priester. Remco knikte. Het werkte eigenlijk gewoon heel

christelijk : Sterk worden in het Woord, memoriseren en het gebruiken als een soort wapenrusting. De verzen van de Sorsol waren volgens de priester het harnas voor de volgelingen en discipelen van Sekhmet. Jan wist er eigenlijk te weinig vanaf. Ze zouden naar een andere tempel van Sekhmet gaan, dieper in Egypte. Er was een geheime deur in de ondergrondse tempel, en samen met de priester gingen ze erdoorheen. Het werd een lange tocht door een tunnel onder de grond. Ditmaal zouden ze naar een tempel gaan in een verborgen ondergrondse piramide. Die piramide lag heel diep onder de grond. Maar toen ze er aankwamen was het meer een ruïne. Jan had last van hyperventilatie. Zouden ze hem hier kunnen helpen ? Maar er was niemand, en de priester begon wat vreemde gebeden op te prevelen. Jan liet steeds meer en meer de moed zakken. Toen begon Remco te vertellen waar hij allemaal doorheen moest in de tijd dat hij ingewijd werd. Dat was ook allemaal niet misselijk, en Jan begon een sprankje hoop te krijgen. Remco was een tijd zwaar depressief geweest. Jan kon zich dat moeilijk voorstellen, omdat in de tijd dat ze klasgenoten waren, en ook daarna, Remco de vrolijkheid zelve was. Remco was altijd zo enthousiast over veel dingen.

Maar naarmate de tijd verstreek ging het slechter en slechter met Jan. Hij kreeg ademhalingsproblemen, maar wilde absoluut niet naar de dokter, omdat hij wist dat het om een geestelijke strijd ging. Waar was Christus nu ? Als Christus zo sterk was, waarom werd Jan dan niet van Sekhmet verlost ? Maar zoals men al zei : Wat als Sekhmet een deel van Christus is en wat als Christus meerdere delen heeft die in de kerkgeschiedenis verloren zijn gegaan, en in de geschiedenis van het hele christendom. Oh ja, het christendom heeft veel goeds gebracht, maar minstens zoveel ellende de zegen en de vloek van het christendom Hij kon zich goed voorstellen waarom Sekhmet het huidige christendom wilde vernietigen. Ook Jan voelde die vernietigingsdrang, en kon het met geen mogelijkheid stoppen. Inmiddels waren enkele mede-gemeente-leden van Jan goed op de hoogte van zijn situatie, en berispten hem om zijn afvalligheid. 'Gij zult geen andere goden volgen ...'

Jan kon er niet zoveel mee. Hij begon steeds meer te geloven dat Christus meerdere delen had, over de gehele aardbodem verspreid, afgehakt door een koppig volk ... Zo koppig dat ze het volk van Christus geografisch en biologisch bepaalden. En dit terwijl Abraham een Babylonier was Yahweh was in de religies aldaar een berggod, naast goden zoals El, Anu, Enlil en Enki. Ook het paradijs lag volgens sommige geleerden in Babylon. Weer anderen zeiden dat het in Egypte lag. Volgens een legende zou het paradijs na de zondeval door de Rode Zee zijn opgeslokt. Elohim was een meervoudig woord dat goden betekende. De oorspronkelijke Bijbel in de grondtekst was minder monotheïstisch dan de kerk liet doorschemeren. Laat 'Ons' mensen maken ... Allerlei gedachten spookten door Jans hoofd. De geschiedenis zou per definitie korte metten maken met het huidige christelijke geloof. De geschiedenis zou daar de satanskerk niet voor nodig hebben, maar Jan begon wel steeds meer in te zien dat niet elke satanskerk satanisch was. Sommige satanisten hadden goede redenen, en hadden gewoon geschiedenis

gestudeerd. Dit soort niet-satanische satanisten zouden de Ware Christus aanbidden. Jan ging de kerk steeds meer zien als satanisch christelijk, de duivel die zich middels dit instituut als god neerzette, een gekapt christusbeeld.

Van de priester kreeg Jan een exemplaar van de Sorsol mee, en zei tegen Jan dat dit zijn medicijn was. Jan begon intens te lezen en te bestuderen. Remco zou Jan Sorsollessen gaan geven, en ze zouden eens in de zoveel tijd teruggaan naar de priester voor diepere inwijdingen en diepere Sorsollessen. Was Sekhmet echt, of was ze een valse misleidster? Bij de douane aangekomen werd er een grootscheeps onderzoek gedaan. De douaniers begonnen de tassen van Remco en Jan door te zoeken, en vonden het boek. 'Wat is dit nou weer?' vroeg een douanier. Jan gaf uitleg, maar de man begon te lachen. Gelukkig was het boek niet illegaal, en konden ze door. Toen Jan thuisgekomen was plonste hij op de bank. Waar was hij toch in terechtgekomen, en was er nog een weg terug? Terug naar het oude christendom wilde hij niet, maar wat was dit? In de nacht had hij een droom ... weer over een wilde kat. De kat miauwde fel naar hem, en begon toen te spreken: 'Ik ben Bastet, Ik ben Bastet, het vlees van Christus ...' Jan had hier al eerder over gedroomd. Toen zei de kat: 'Ik ben wild, Ik ben wild, woest en buiten mijn zinnen. Ook Ik ben een afgekapt deel van Christus. De kerk gaat eraan.' Dat was wel intimiderende taal, maar de vorige keer zou de kat iets soortgelijks. Ja, de kerk moest inderdaad veranderen, maar 'eraan gaan'? Misschien bedoelde ze wel dat er gewoon een nieuwe kerk moest komen ... De kat was woest en blies ... Plotseling raakte Jan met de kat in gevecht, en hoe hij ook het bloed van Christus aanriep, en de Naam van Christus ... niets hielp ... Toen herinnerde Jan zich: sommige demonen gaan niet weg dan door vasten Maar ja, zo kon Jan wel aan de gang blijven. Er was altijd wel een excuus. Misschien had hij wel dingen in huis die er niet hoorden ... boeken.

'Kom, kom,' zei de kat ... 'Wat verwacht je van me. Het lichaam van Christus is verscheurd en half afgerukt ... Ik ben een deel van Christus, en zonder mij kom je niet tot Christus.' Nu, dat begreep Jan wel, maar wie zei hem dat deze kat, Bastet, een deel van Christus was. Toen begon de kat te gillen en te krijsen ... zo hoog, dat Jan er naar van werd. Hij moest iets doen om dit beest te helpen ... Hij kon het niet over zijn hart verkrijgen verder tegen haar te strijden. Jan hield overigens veel te veel van katten ... 'Zuiver het exorcisme met hun domme demonenpraatjes. Niet iedere geest is een boze geest. Niet iedere cultuur is een boze cultuur, zelfs niet iedere god is een valse god. Het gaat erom hoe je het benaderd, hoe je het zift. Het is als een puzzel.' Jan voelde de woede van het beestje. Weer begon het beestje te gillen, ditmaal nog hoger en scheller als de eerste keer. Jan viel op de grond, en een licht viel over hem heen.

Een ander licht werd op Jan geschinen, en een andere kat stond voor Jan met een lange stok. Achter de kat stond een groot geopend boek tegen de muur waarop het licht viel. De bladeren waren van goud, lichtgoud, en de letters waren van donker goud en deels van heel lichtgoud. De kat begon er doorheen te bladeren met zijn

stok. 'Dit is het Eeuwig Evangelie,' sprak de kat. Openbaring had al voorzeggd dat dit Evangelie al komen. Het bespreekt de delen van Christus. De Sorsol was een boek van dit Evangelie, maar de kat bladerde naar het deel van Bastet, een boek genaamd Inaput. De kat zelf was een Inapala, een beschermer van de leer van Bastet. Jan voelde vuur door zijn ogen stromen. De kat begon te vertellen over Eeuwige Waarheden, dat alles tijdelijk was, dat alles slechts interpretatie was, en dat men vastheid kon vinden in de juiste verhoudingen der dingen, in de wetenschap dat alles puzzelmateriaal is. Ook sprak hij over het Pad van Verzachting, dat tot Sebek zou leiden, de Eeuwige Ark, en het gebeente van Christus. De kat had laarzen aan, en leek wel een beetje op de Gelaarsde Kat. Jan kwam een beetje tot rust. De kat zei ook dat dieper dan de ziel en de geest een ruimte bestaat die de bastet heet. Jan moest even hoesten, en voelde een zachtheid in zijn keel. Hij slikte een paar keer, en luisterde toen aandachtig verder. De kat begon te lachen. De kat sprak over het vlees van Christus, Bastet, en sprak dat dit heel bijzonder vlees was. Het was een wond. Even leek Jan te schrikken. 'Het is heel normaal, en gezond, de twijfels waar je doorheen ging. Dat hoorde bij de inwijding en de voorbereiding,' zei de kat. Jan voelde een hele zachte plek van binnen. De kat liep op Jan af, en raakte de gevoelige plek aan. Jan barste in snikken uit.

Jan stelde een vraag aan de kat : 'Uit hoeveel boeken of geschriften bestaat het Eeuwig Evangelie ?' Maar de kat antwoorde niet. Wel begon de kat te praten over de traan van Christus, en over de schreeuw van Christus. Vuur begon te stromen uit Jan's ogen. Jan begon nog veel meer vragen te stellen, maar de kat antwoorde niet. Wel sprak de kat verder over Christus. Hij sprak dat de traan en de schreeuw waren opgesteld in de wond, de bastet. Jan slikte even. Een vreemde reuk maakte zich meester over hem. Vanuit de traan en de schreeuw had Bastet, de wond, alles geschapen, en door de verzachting zou alles herschapen worden. De wond is het geheim van de vruchtbaarheid, en de verzachting. In de wond groeit het litteken. Zou dit de Eeuwige Tempel zijn ? De kat wees ook met zijn stok naar een wereldkaart, en richtte de stok op India. 'Hier komt ze vandaan,' zei de kat. De kerk wilde de Wond van Christus niet. Aan de muur hing een vreemdsoortig kruis, dat op een Sebek leek. Het kruis was bijna gemaakt van botten. De kat zei niks, maar staarde er een tijdje na, evenals Jan. Daarna stond de kat op. Jan stond ook op, en samen liepen ze een zaal in. 'In de wond is onthechting,' zei de kat. 'De wond kon tot nieuwe wonden leiden, maar ook het litteken kon dat, en ook andersom.' Jan keek naar zijn handen. In zijn ene hand had hij een wond, en in zijn andere een litteken. Toen werd Jan wakker in het zweet. Hij voelde zich heel anders. Even had hij de neiging om dit alles met Remco te bespreken, maar later dacht hij dat het beter was eerst alles even te laten bezinken. Veel tijd had hij daarvoor niet. Remco stond aan de deur, en vroeg hoe het met hem was. Alhoewel Jan probeerde niets los te laten, kon hij zich later niet meer bedwingen, en vertelde het hele verhaal. Remco glimlachte.

Op aanraden van Remco tekende Jan de droom uit, en het werd als een plattegrond van de Nieuwe Tempel, een Eeuwige Tempel. Vanuit de wond stroomde het Eeuwige Bloed van Christus, de Eeuwige Thoth. Remco en Jan besloten de openbaringen in de kerken en gemeenten te verspreiden. Ze hadden foldertjes gemaakt, en begonnen al gauw met de verspreiding. Sommigen wilden weten hoe ze aan die openbaringen kwamen, en hoe ze wisten dat die openbaringen de waarheid waren. Maar Remco en Jan vroegen telkens aan de mensen hoe zij wisten dat hun geloof het ware zou zijn. En dan kregen ze altijd wolkerige en wazige verhalen te horen die ze door de geschiedenisboeken konden weerleggen. Remco zei tegen Jan : 'Het gaat er nu om, of de mensen de delen van Christus en Zijn lijden dieper willen kennen, of niet.' Jan knikte. De sekhmet en de bastet waren beiden hele gevoelige delen die geopend moesten worden. Hierdoor zou er een dieper contact met Christus mogelijk zijn. Maar Remco en Jan kregen natuurlijk veel kritiek. Het zou dwaalleer wezen. Anderen waren heel enthousiast, en vaak alleen al door de diepere leringen over het lijden van Christus, over het grootste kruis, het eeuwige kruis en het dubbele kruis. Hun ging het er niet zo om hoe het genoemd werd, maar waarover het ging. Ook sommige leiders namen hun leringen over, alhoewel enkelen nog niet de namen sekhmet en bastet er aan durfden te verbinden. Voor hen was het gewoon diepere openbaring over het Kruis van Christus.

Op een dag kreeg Jan een telefoontje van een dominee. De dominee vond het allemaal fantastisch spul, maar vroeg aan Jan of hij de folders wilde herschrijven. 'Waarom noem je het niet gewoon de wond en het litteken ?' vroeg de dominee, 'in plaats van bastet en sekhmet. Sommige kerkleden zijn veel te huiverig voor Egyptische dingen.'

'Is dat niet racistisch ?' vroeg Jan. Maar de dominee vond van niet, want ook God had het vaak niet zo op dat Egyptisch gedoe. 'Hoe weet je dat ?' vroeg Jan. En toen begon de dominee een hele preek te houden over Egypte in het Licht van de Bijbel. Toen de dominee klaar was begon Jan met zijn preek over Egypte in het Licht van de Bijbel. De dominee vond het erg interessant, maar was niet echt overtuigd. De dominee vond het echt beter als de lering van Jan werd losgekoppeld van het Egyptische, en zo zouden ze in de kerk misschien ook wat meer succes hebben. Maar Jan was al veel te veel van Bastet en Sekhmet gaan houden. Voor hem waren het de verloren delen van Christus, en hij wilde ze in ere herstellen. De dominee wenste hem veel geluk.

Het was een goed en lang gesprek geweest. Jan had de dominee beloofd in ieder geval er nog over na te denken, en misschien wel naast de ene folder een andere folder te schrijven voor de dominee.

Jan kreeg door hoe de kerk Egypte haatte, maar al met al waren er toch belangstellenden. Jan liet in ieder geval de moed niet zakken. Op een nacht kreeg hij een droom van een enorm grote tepel die brandde als een zon. Jan wist niet zo goed wat hij hiervan moest denken. Snel probeerde hij de droom te vergeten, maar de nacht erna droomde hij er weer over. Er kwam zachte melk uit de tepel, en begon in de zee te stromen. Het water werd er kristalhelder door. Het was een mooie droom, dat wel, maar wat moest Jan ermee ? Weer probeerde Jan de droom te vergeten. De volgende ochtend was er een brief van Jan, weer van een dominee. Deze dominee vroeg of Jan een boek wilde uitbrengen met deze folders, als een soort gids bij het Eeuwig Evangelie. Ook vroeg de dominee naar meer informatie over het Eeuwig Evangelie. Ook had er iemand op het antwoord-apparaat ingesproken : Sekhmet leeft, Sekhmet leeft, Sekhmet leeft. Jan begon te bidden : 'Hoe nu verder ?' Hij voelde zich een pionier.

Op een avond verscheen Christus aan Jan. Jan zat rechtop in bed, en een lichtende gestalte stond voor hem, steeds dichterbij komende. De gestalte toonde zijn handen, en op beide handpalmen was een lichtende, gloeiende tepel te zien. Uit beide handen stroomde lichtende melk, en Christus goot de melk uit over het hoofd van Jan. Jan proefde van de melk, die een beetje zoet was. Ook smaakte de melk naar honing, en een soort drop of siroop. Opeens verschenen er lichtende, gloeiende lippen rondom de centrum in de handpalmen van Christus, en langzaam werden de handpalmen van Christus erg rood. En Christus sprak : In het paradijs zijn de mond en de voedingsbron één. Door het Rode Gordijn werden zij van elkaar gescheiden. Door Mijn Bloed worden ze weer met elkaar verzoend. Op de handpalmen van Christus verscheen een vreemd soort leer, wat bijna op een schubachtige vissenhuid leek. 'Ik ga je tot de melk van verzadiging brengen,' zegt Christus. 'Er is alleen verzadiging op het pad van armoede en honger.' Nou, dat Pad kende Jan wel, want dat stond uitvoerig beschreven in de Sorsol, de leer van Sekhmet. Nog steeds stroomde er melk uit de handen van Christus, en weer proefde Jan ervan. Het was als room zo verzadigend. Het scheen op te komen vanuit de diepste putten en krochten van de honger. Het leek wel alsof de melk schuimde en bruiste.

Ineens begon de melk ook uit de handen van Jan te stromen. En ook voelde Jan de melk uit zijn kaken vloeien. En Christus begon voor te lezen vanuit de Inaput, de leer van Bastet. Toen klapte Christus het boek dicht, keek Jan strak aan, en sprak : de materiele wereld is ook een canon. Doorbreek die canon door Mijn delen, en kom tot Mijn materiele wereld. Ineens was Christus omringd met katten. Het waren de Inapala's, de beschermers van de leer van Bastet. Toen sprak Christus over de Weg tot Verzadiging. En er vielen woorden zoals Verlichting, Verzachting en Vastheid. Het leek wel alsof er een lichtende krans om het hoofd van Christus kwam, en het begon te duizelen voor de ogen van Jan. Weer sloeg Christus het boek open, en begon weer voor te lezen vanuit de Inaput. Langzaam gleed Jan in slaap. 'Heer, hoeveel delen of boeken heeft het Eeuwig Evangelie,' mompelde Jan half in

slaap. Jezus kwam op zijn bed zitten, en hield zijn hand vast. 'Er is geen aantals-canon,' zegt Jezus, en vredig zakt Jan dieper in slaap.

Jan kreeg een droom over een geit staande in een struikenbos, roerende in een grote ketel. In die ketel zwemmen vissen, en zodra het in de ketel begint te koken vloeit het over. De vissen vormen een harnas voor Jan, en dan moet Jan over een haag klimmen met dorens als hondenkoppen. Die haag wordt de hondenhaag genoemd. De vissen van het harnas worden gestoken door de hondendorens, en ook Jan. Bebloed komt hij uiteindelijk toch over de haag heen, maar wordt daar aangevallen door een woeste stier. Snel springt Jan weer in de hondenhaag, en de stier duikt Jan achterna, maar wordt door de dorens gestoken, en raakt vast. Nu kan Jan weer uit de hondenhaag komen, en is veilig voor nu. Stapje voor stapje gaat hij verder, maar het wordt heter en heter onder zijn voeten, en hij merkt dat z'n harnas nu ook begint te branden. Weer rent Jan terug naar de hondenhaag voor veiligheid. Maar het vuur komt ook de hondenhaag binnen, en de hondenhaag begint te branden. Jan moet weer helemaal terug, totdat hij bij de geitenketel komt. De stier is inmiddels door de brandende hondenhaag losgekomen, en komt tezamen met het vuur in rap tempo op Jan af. Snel klimt Jan in de ketel, maar ook de stier komt in de ketel. Jan brandt in de ketel, maar ook de stier brandt, en het leer van de stier vermengd zich met het vissenharnas. Dan koelt Jan weer af, en klimt weer uit de ketel. De hondenhaag is verdwenen, en ook het vuur. Jan heeft een nieuw harnas, als het vreemdsoortig schubbig leer wat Jezus in zijn handpalmen had. Er vloeit melk door Jan heen, en hij voelt zich verzadigd.

Dan wordt Jan vredig wakker. Jezus zit nog steeds op zijn bed, en houdt Jan's hand vast. 'Je had de kattenboom al overwonnen,' zei Christus, 'maar nu heb je de hondenhaag overwonnen. Ik zal je vertellen wat de betekenis is. De kattenboom was de canon in al zijn vormen, zoals je al wist, en de hondenhaag was de uitverkiezing in al zijn vormen, voortvloeiende en heendraaiende rondom het calvinisme. Deze werkten met elkaar samen, stelden elkaar veilig, want de canon stelde de woorden, daden en personen op door de uitverkiezing, en zei toen : zo blijft het. Beiden waren ze onderdeel van het Rode Gordijn.'

Was dit wat ze noemden het Egyptische Kruis, waarvan Openbaring zei dat Jezus hier geestelijk aan stierf, en wat ze ook wel het Sebek-kruis noemden, een kruis met dorens dat ook naar binnen groeide, tot in het diepste van ziel en geest, en zelfs tot in de sekhmet en de bastet, om deze delen gesloten te houden, verborgen en afgescheiden ? Jan wilde de ware betekenis van het Rode Gordijn weten. Was dit het Geestelijk Kruis met al z'n konkelende naalden op de ware gelovigen afgestuurd ? Eén ding was zeker : het was een verschrikking, en deze verschrikking zou tot heerlijkheid leiden, volgens het Eeuwig Evangelie. Zou het Eeuwig Evangelie er meer over zeggen ? Jan wilde er alles van weten. Was dit de rode pijl die Australië doorboorde in Jan's droom ? Eén ding was zeker. Er was geen doorgang mogelijk in dit Rode Gordijn. Het Rode Gordijn moest eerst geheel als een pad doorlopen

worden, als het Pad van Armoede. Het was een pad van scheuring en verzoening. Een pad van ijs en vuur. Hoe ver was Jan nu ?

Jezus sprak verder over de haaienmuur, die de leer van de eeuwige verdoemenis was. Deze ontstond simpelweg door verloochening van het Eeuwige Kruis. Omdat men zelf dat Eeuwige Reinigingsvuur niet wilde dragen, omdat dat veel te diep ging, werden daarvoor slachtoffers gemaakt : hen die anders geloofden of niet geloofden, en aan het vuur werd een andere draai gegeven, zodat het het vuur van verdoemenis werd ... eeuwige verdoemenis. Eén van de grootste boosdoeners in het omdraaien van het kruis, de kruisverloochening en de daarop volgende eeuwige verdoemenisleer was het welvaarts-evangelie gebracht door de kerkelijke tollenaars. Zij verloochenden het Franciscaanse pad van armoede. Deze haaienmuur maakte scheiding tussen sekhet en bastet.

Jan wilde het Franciscaanse pad graag bewandelen. Hij wilde graag geheel afrekenen met het Rode Gordijn, om dieper tot de delen van Christus te komen, en om die delen te verzoenen, want Christus was door dit Rode Gordijn verscheurt. In zekere zin hing Christus nog steeds aan dit kruis. Jan besluit een brief te schrijven aan Peter Satelli, de Amerikaanse profeet, maar al snel krijgt Jan een brief terug. Daarin vertelt Peter Satelli bijna alleen maar over zichzelf, hoe goed het met hem gaat, en dat hij al weer volop in de bediening staat. Aan het einde van de brief staat hoe de Amerikaanse profeet over Jan's openbaringen denkt. Hij kon er niet veel mee, kortom : het was onzin. De man raadde hem aan bevrijding te zoeken. Jan was razend. Hij voelde zich bijna opgelicht. Had deze man hem niet in dit avontuur gestort ? Maar al gauw probeerde Jan zichzelf te sussen. De man had veel volgelingen, verdiende er z'n brood mee, en ... tja, Jan begreep het wel een beetje. Was de vriendschap nu voorbij ? Het was verder wel een vriendelijke en open brief. Er werd geen woord gerept over de tijdelijke terugval van de man. Misschien wilde hij het zo snel mogelijk vergeten. Jan voelde zich een beetje verloren. Hoe wonderlijk sommige van de openbaringen waren, hij voelde zich nu diep alleen, en zelfs bedrogen. Kon hij niet gewoon beter teruggaan naar de kerk, om een normaal, algemeen aanvaard leven te leiden ?

Hoofdstuk 5. Kinderen van Egypte

Als Jan terug zou gaan, dan naar een Franciscaanse kerk, hen die de leer van armoede, oftewel soberheid, omhelsden. Franciscus van Assisi was een monnik die met een hemels principe genaamd 'Vrouw Armoede' was getrouwd. Hij stond bekend als een groot hervormer. De gemeente waar Jan naartoe ging was nogal Katholiek. Jan vertelde over zijn openbaringen, en daar zeiden ze lachend dat als hij het voor elkaar kon krijgen dat de paus Sekhet en Bastet heilig zou verklaren, dan was het binnen de kortste keren een wereldreligie. Jan moest wel even lachen. De paus stond volgens hem goed open voor andere religies, en scheen ook soms samen met

hen te bidden, maar of het nu allemaal zuivere koffie was ? Bij sommige katholieken had Jan snel aansluiting, omdat ze toch al in heiligen geloofden, en er zelfs toe baden. Jan wilde graag een soort samensmelting zien tussen het katholicisme en het protestantisme. Het calvinisme en luther-gebeuren in de Reformatie was te definitief in zijn ogen. Het kind werd met badwater en al weggeworpen, maar het katholicisme was vroeger erg gevaarlijk met al dat bloedvergiet en straffe op ketterij. Misschien was Jan wel op de brandstapel terecht gekomen met al z'n openbaringen als hij in die tijd geleefd had. De Katholieke Kerk had veel macht, en was gewoon zelfs een soort wettige Rechtbank. De Reformatie was voortgekomen vanuit een grote angst, maar nu moest alles zich nog nuanceren. Net zoals de Exodus voortkwam uit grote angst en onderdrukking, en zich later moest nuanceren. Later verzwagerde Salomo zich met de latere farao, en trouwde met zijn dochter. In die dagen leefde Salomo nog steeds onder Gods goedkeuring, en bad hij zelfs zijn wereldgenoemde gebed om wijsheid. In het vlees en onder de oude bedeling mochten de Joden geen contact zoeken met de doden. De katholieke kerk leerde dat dit alleen door de Geest kon geschieden. De heiligen waren middelaars tussen hen en Christus. De Reformatorische Kerk kapte veelal uit weerzin tegen het Katholicisme deze telefoondraden weg, en zelfs de Stem van God werd verloochend. Die was alleen nog te vinden in oude boeken, door de canon samengesteld. Terwijl Luther, de oprichter van de Reformatie volgens Jan niet zo was. Volgens Jan geloofde Luther wel in genezing en profetie. Maar de gevestigde kerken hadden veel macht, en deden met Luther wat ze wilden, vooral na zijn dood, toen echt de meest duistere vormen van de Reformatie begonnen op te treden, zoals de Gereformeerde Gemeente, en de verschillende Gereformeerde Bonden, en de Bond binnen de Hervormde Kerk, en nog wat duistere afsplitsingen. Jan probeerde zich de lessen geschiedenis en kerkgeschiedenis te herinneren.

Jan maakte veel vrienden bij de Katholieken. Ze waren charismatischer dan hij dacht, maar misschien was hij wel gewoon in de juiste hoek terechtgekomen. Het pad van armoe brengt ware rijkdom. Ook bezocht hij weleens wat kerken in België. Hier maakte Jan ook wat vrienden. De dagen verschilden. Soms had Jan nog veel last van twijfels en verwarringen, en andere dagen ging het goed. Egypte begon meer en meer op de achtergrond te raken. Het ging Jan niet meer zozeer om namen, maar om de beschrijvingen van de dieptes van het geloof. Ook het Katholicisme was nog bijzaak. Jan hield zich vast aan het pad van armoe, en de rest kon hem wat. Jan maakte alles zo eenvoudig mogelijk, behalve op het pad van armoe. Dat kon hem niet weelderig genoeg zijn. Jan verlustigde zich in de leer.

Op een dag zong een vrouw een lied in de kerk. De vrouw deed Jan denken aan Sekhmet. Na de dienst liep Jan op de vrouw af, en vertelde haar hoe mooi ze dat lied had gezongen. Het was een oud Franciscaans lied over de kracht en de zaligheid van armoede. De vrouw was erg eenvoudig gekleed en had een soort spreij om. Ze had gezongen als een vogel. Het was even alsof Jan alles was vergeten : al zijn theologieën, al zijn ideeën, en al zijn strijd. Hij wilde als het ware alles wel verkopen om deze parel te bezitten : dit prachtige lied. De vrouw gaf Jan een blad

mee met de tekst erop, en ook een bandje wat hij thuis kon afspelen. Toen Jan weer was thuisgekomen draaide hij direct het bandje. Hij kon van dit lied geen genoeg krijgen. Het was alsof al de spanning wegzonk, weg ... verdwenen ... Ook was het alsof het Jan allemaal niet meer kon schelen, al het theologische geharrewar ... want de waarheid lag toch altijd weer ergens in het midden 'Een beetje van dit, en een beetje van dat ...' Jan wilde zich vrij voelen, een vrij mens. Na een tijdje ging de telefoon. Het was de vrouw die het lied had gezongen. Jan vertelde haar hoe geweldig hij het bandje vond, en de andere liederen die erop stonden waren ook net zo prachtig, en misschien zelfs prachtiger. 'Jan,' zei de vrouw, 'ik ga een reis maken. Ik ga naar Afrika, om daar te getuigen van het Franciscaanse pad van armoede, en daarna ga ik naar Egypte, de parel van de armoede.' Jan kreeg even een kleur toen hij het woord Egypte hoorde ... Diep in zijn hart hield hij nog heel veel van Egypte.

Enkele maanden later kwam er een pakje aan voor Jan. Het waren twee Egyptische beelden, één van Sekhmet, de leeuwinnenvrouw, en één van Bastet, de kattenvrouw. Jan glimlachte, en dacht bij zichzelf: 'Ze blijven me opzoeken ze blijven me ... opzoeken.' Ook was er een lange brief bij van de vrouw van het lied, hoe ze het daar had. Ze was inmiddels dus al in Egypte, en aan het eind van de brief schreef ze dat ze had besloten te blijven. Ze was daar in aanraking gekomen met Franciscaans-Koptische christenen, christenen van Egypte, en die hadden haar gevraagd bij hen te blijven. Ze gaven zulk goed onderwijs, en alles ging hier zoveel dieper. Ze hadden daar een heilige genaamd Sint Antonius, die in de woestijn leefde om de begeertes en slavernijen van het leven te overwinnen. De Egyptische woestijn had hem die zuiverende kracht gegeven. Jan vond de brief erg interessant ... Had hij maar ooit de moed om haar op te zoeken ... maar het leek alsof Jan die moed niet had ... Wilde hij eigenlijk nog wel terug naar Egypte? Sint Antonius werd ook geplaagd door verschrikkelijke visioenen. Jan wilde eigenlijk het risico niet lopen om weer door zoiets heen te gaan. Het was allemaal zo dubbel ... Jan dacht nog weleens na over Remco ... daar had hij weer geen contact mee sinds een tijdje en Jan durfde de drempel niet over, want in welk avontuur zou hij dan weer terecht komen? Ja, het geloof was Jan een blok aan zijn been. Hij kon niet met, en hij kon niet zonder ... Soms werd er nog weleens in die Franciscaanse kerk gepreekt over hoe zwaar de profeten het hadden. Ze trokken zich vaak terug, en hun leven werd er niet makkelijker op maar ... wel rijker weelderiger in geest Maar Jan had de moed verloren als hij nadacht over profetenvervolgingen, het juk van de profeet, en dergelijken, dan kwam het allemaal heel ernstig op hem over. Jan werd er bang van. Wat wilde hij eigenlijk? En wat kon hij ... wat was zijn draagkracht, zijn vermogen? Eigenlijk was het geloof in zijn ogen een groot mysterie ... Zou het een mysterie blijven?

Einde

Het Sebek-Mysterie

Theologische Thriller

1. De scheuring

2. Gemengde gevoelens

3. De gastspreker

4. De verschijning

5. De exorcist

6. De strijd

7. De Inodus

8. De muur

9. De Sebek-profeet

10. De gebeds-avond

11. Het Sebek-kruis

12. De arrestatie

13. Het eiland van Bastet

Hoofdstuk 1. De scheuring

Ewald zit in een charismatische gemeente. Vroeger was het een pinkstergemeente, maar het begon meer en meer uit te bloeien tot een charismatische gemeente. Ewald weet niet zo goed wat hij er allemaal van moet denken. Hij voelde zich er veel beter bij toen de gemeente nog als een conservatieve pinkstergemeente functioneerde. Ewald mocht ook wel eens preken, vanwege zijn diepe bijbelkennis en ervaring. Ewald had het niet zo op al dat geprofeteer. Ewald had dat nog nooit gedaan, en zou dat ook niet zo snel doen. Profetie was voor hem meer een zaak van noodgevallen, en niet van dagelijks of wekelijks brood. Ook de oudste voorganger had het niet zo op met de nieuwe veranderingen.

Er waren drie voorgangers in de gemeente. Alhoewel Ewald wel eens had gepredikt was hij geen voorganger. Ewald was diep bevriend met de oudste voorganger. De oudste voorganger was degene die de gemeente heel vroeger had opgericht. Vaak vroeg hij raad aan Ewald.

Op een dag kwam de oudste voorganger bij Ewald op bezoek. 'Ewald, ik moet je even spreken. Het gaat om de gemeente. Ik ben helemaal niet blij met de nieuwe ontwikkelingen. Er wordt nauwelijks nog in de Bijbel gelezen, en alles draait om zogenaamde nieuwe profetieën. Ik heb er een hard hoofd in. Ik vind dat ik moet ingrijpen.' Ewald was het helemaal met de oudste voorganger eens.

Alles ging nogal snel, en al gauw was er een scheuring. De fanatieke charismatici konden vertrekken, en zij zouden een nieuwe gemeente bouwen. De oudste voorganger zou zijn gemeente weer maken tot de gemeente die het was, gewoon een oude conservatieve pinkstergemeente. Ewald was opgelucht. Nu zou er gelukkig weer wat meer uit het Woord gelezen worden. Het vastgelegde Woord was voor Ewald namelijk een rustbaken. In de nieuwe dienst werd alles nog eens grondig uitgelegd. De oudste voorganger wees met zijn vinger in de lucht en zei dat fanatieke profeten en andere fantasten in zijn kerk niet welkom waren. Hij sprak uit dat hij had gehoopt dat ze konden samenwerken. Hij had het lange tijd met hen geprobeerd, maar er kwam volgens hem steeds meer onrust in zijn gemeente. Ewald knikte.

Na de toespraak die ruim een half uur duurde stond er een bebaarde man achter in de zaal op en begon luid te klappen. Niemand kende de man. Ewald had hem ook hier nog nooit gezien. Toen er ruimte was voor getuigenissen kwam de man naar voren. 'Wat een geweldige gemeente is dit. Ik kom uit Egypte, en ik heb in mijn

groep soortgelijke dingen meegemaakt. Er is niks verkeerd met profetie, maar zodra het ons van het pad afbrengt, dan kunnen we er beter mee stoppen.'

Toen kwam de oudste voorganger weer naar voren, en sprak : 'Nou ja, stoppen hoeft natuurlijk niet, maar met mate, en heenwijzend naar de oude paden.' Verder verwelkomde hij de man in de gemeente. Zijn vader was een Egyptenaar, en hij had nooit de kans gehad om hem te spreken. Dit vond hij dus allemaal erg interessant. 'Zeg, vertel ons eens iets over Egypte, en die groep waartoe u behoort of behoorde ?' vroeg de oudste voorganger.

De man met de baard sprak urenlang over Egypte, en over de band tussen het Woord en Egypte, en de aanwezigen luisterden vaak met open mond. Ook de voorgangers vonden het erg interessant. Maar zij hadden niet in de gaten waar de toespraak hen naartoe zou leiden. Toen de dienst na uren was afgelopen wilden velen de man met de baard spreken. Maar deze was snel vertrokken, om nooit meer terug te komen. Een jaar later kwam de oudste voorganger er toevallig achter wat er met hem was gebeurd ... geschept door een auto ... door een dronken automobilist.

Hoofdstuk 2. Gemengde gevoelens

De oudste voorganger was erg verdrietig. Hij besloot speciaal een dienst te wijden aan deze treurig omgekomen vriend. Sindsdien was er altijd een groot respect voor Egypte. De gemeente had wat nare ervaringen met profetie, maar na enige tijd werd er in de diensten toch weer wat kleine ruimte gemaakt voor hen die wilden profeteren. Alle profetieën moesten natuurlijk door de voorgangers en door de gemeente-leden goed getoetst worden, maar de oudste voorganger vond het erg belangrijk dat de gemeente zich zou openstellen naar wat God hen te zeggen had. Tijdens de daartoe ingelaste 'profetische tijd' stond er een man op achter in de zaal, en begon te profeteren. Het waren wat vage en wazige woorden, en men wist niet zo goed wat men er mee aan moest. Dienst na dienst stond de man op om zijn profetische gaven te vertonen. Wat kon die man praten, zeg, maar hij begon wel steeds meer het Woord erbij te betrekken, en daarom lieten de voorgangers het altijd weer toe. De man was altijd een wat stille persoonlijkheid geweest, die zich vaak op de achtergrond begaf, maar wel goed meehielp met de organisatie van het kerk zijn, zoals de afwas, de schoonmaak, het ordenen. Hij was al geruime tijd een helper van de koster. De man bleek ook een Egyptische vader te hebben, net als de oudste voorganger, met het verschil dat de man een erg goed en diep contact had met z'n vader. Z'n ouders waren gescheiden, maar hij zocht hen beiden nog vaak op. Het viel iedereen op dat hij het in zijn profetieën vaak over Egypte had. Dit tot groot genoegen van de oudste voorganger. Ewald was minder onder de indruk. Ewald was bang geworden dat Egypte de plaats zou innemen van het Joodse Volk.

Na een zekere dienst waarin Egypte weer duidelijk op de voorgrond stond wilde Ewald met de oudste voorganger spreken. 'In alle respect,' zei Ewald toen ze even later in het kamertje van de oudste voorganger zaten : 'Ik heb het niet zo op al die Egyptische profetieën. Ze wijken mij teveel af van de kern. Hebben we niet voor niets een exodus gehad om ons hiervan los te maken ? Niet alleen het hele Egypte-concept stoort mij, maar ook het feit dat alles weer zo profetisch wordt. Kunnen we niet gewoon bij de Bijbel blijven ?' De oudste voorganger knikte direkt. 'Ik denk dat je gelijk hebt, Ewald. Bedankt dat je me daar even op wees. Ik had het zelf niet echt in de gaten, vanwege mijn grote betrokkenheid rondom het verlies van onze Egyptische broeder.'

'Ja, maar wat gaat er nu gebeuren dan ?' vroeg Ewald. 'Ik zal er direkt werk van maken,' zei de oudste voorganger. De diensten daarop werden gehouden zonder de profetische tijd. Niet iedereen voelde zich bij deze verandering op hun gemak, en al snel begonnen er een aantal te morren en te fluisteren. De oudste voorganger wilde eigenlijk een soort compromis sluiten, omdat zijn pinkstergemeente niet per definitie tegen profetie was. Maar Ewald vond : 'Waarom water bij de wijn doen ?' Ewald vond dat profetie, en ook dingen zoals genezing en andere gaven van de Geest behoorden tot het rijtje 'bij uitzondering'. Ewald was lid van de gedachte dat de geestes-uitingen bedoeld waren om de basis van het geloof te leggen. Het behoorde tot het gebied : evangelisatie, om omstanders te overtuigen van het bestaan van God. De daaruit voortvloeiende gemeentes zouden de geestes-uitingen niet meer zo nodig hebben, maar moesten sterk worden in het Woord. Ewald hield niet van al dat zweverig gedoe. 'Met beide benen op de grond blijven,' dat was zijn motto.

Hoofdstuk 3. De gastspreker

Op een dag was er een gastspreker in de gemeente. Deze gastspreker kwam uit een andere pinkstergemeente, en stond bekend als een groot prediker. De preek ging over Genesis, waar er zo lovend over Egypte werd gesproken, waar Jozef onderkoning werd, en waardoor het volk Israel van de hongerdood werd gered. Dit was omdat de farao raadgevende dromen van God had gehad die door Jozef werden uitgelegd. Vanuit die band tussen Israel en Egypte werd ook het zonnelied tot de Egyptische god Aton in de Joodse Heilige Geschriften opgenomen, omdat de God van Israel en Egypte 'Eén' was in veelvuldigheid. Jozef trouwde met een dochter van de priester van de Egyptische god Osiris of zoals hij vaak genoemd werd : On.

In het boek Exodus zien we een heel andere verhouding tussen Israel en Egypte. Er was in die tijd een andere farao aan de macht, waarvan velen denken dat het Ramses was, die de god van het kwaad, Seth, aanbad. Deze farao was bang voor de

militaire macht en consequenties van het Volk Israel. Het leidde tot een breuk tussen deze twee volken.

De preek zette de aanwezigen aan het denken, want wat moest hun verhouding nu zijn tot Egypte ? Moesten ze terug gaan naar Genesis, of moesten ze blijven bij Exodus ? Na afloop mochten er vragen gesteld worden, en de prediker kreeg ook deze vraag te horen. Zijn mening was dat Egypte was gevallen, en dat de band tussen Israel en Egypte, ook op het gebied van godsdienst en regering, maar tijdelijk was. De Exodus was een uittocht uit de slavernij en de macht van het gevallen Egypte, dat het vlees voorstelde. Maar toen stond de man op die helper van de koster was, en die ook Egyptisch bloed had, en vroeg : 'Denkt u dat er in de toekomst behoudenis is voor Egypte, en dat Egypte misschien weer in ere hersteld zou kunnen worden ? Van mijn vader, die Egyptenaar is, hoorde ik dat de Egyptische god Sebek, die voorgesteld wordt als een krokodil, mee zou helpen in de vernietiging van Seth, het kwaad.' Even was het stil. De prediker scheen na te denken. 'Natuurlijk is er behoudenis voor hen die als Egyptenaar tot Christus komen, en daardoor ge-ent worden op de Joodse tak, en dan zal er een nieuw Egypte zijn. Maar wanneer dat zal gebeuren weten wij niet,' sprak de prediker. Maar toen stond Ewald op, en beschuldigde de prediker dat hij probeerde de goden van Egypte op één lijn te zetten met de God van Israel. 'Mijnheer, u maakt uzelf schuldig aan afgoderij. Dat vroeger tijdelijk even de God van Israel ingreep in Egypte had te maken met het feit dat Jozef daar opgesloten zat, maar geenszins was God dezelve als de Egyptische goden. Het was pure noodzaak dat Jozef zich verbond aan het Egyptische huis,' sprak Ewald. 'Voorganger, kunt u dit soort verleiding niet aan de kaak stellen ? Het is bijna gewoon infiltratie.' Maar Ewald werd gesust, en de voorganger maakte een gebaar met z'n handen dat Ewald weer moest gaan zitten. Later hoorde Ewald dat de prediker in de begintijd veel voor de gemeente had betekend, en dat hij een goede naam had in de conservatieve beweging binnen de pinkstergemeentes, zodat ze hem niet zomaar in het openbaar konden aanklagen als zijnde een verleider. En nogmaals werd Ewald erop gewezen dat de man keurig netjes had vermeld dat het tijdelijk was, zoals de band tussen Israel en Egypte in Genesis werd beschreven, en dat men als gemeente moest leven vanuit de beschikkingen van de Exodus, waaruit de rest van Gods Woord was voortgevloeid.

Maar Ewald liet het er niet bij zitten. Juist omdat de gemeente al zo Egyptisch gestemd was, zag hij dit als een extra bedreiging. En wat zou hieruit voortvloeien ? Ewald was er bang voor dat de volgende stap afgoderij zou betekenen, en dat de Egyptische goden in ere zouden worden hersteld, als de delen Gods. Maar zover was het nog niet. De dienst erna was Ewald er niet. Schriftelijk had hij laten weten niet meer deel te willen zijn van deze Egyptische secte, in zijn ogen. Ook wilde hij niet meer op de hoogte gehouden worden van de activiteiten binnen de gemeente.

Hoofdstuk 4. De verschijning

Op een nacht verscheen Jezus aan Ewald. 'Ewald, Ewald, waarom vervolgt gij Mij,' sprak Jezus, en liet hem Zijn bebloedde handen zien. Ewald voelde zich erg ongemakkelijk. 'Waarom vervolgt gij het volk Egypte,' sprak Jezus. 'Maar Heer,' zei Ewald, 'ik doe alleen wat Uw Woord mij opdraagt. Alleen in Genesis zie ik die band met Egypte, maar U heeft altijd al gewaarschuwd tegen afgoderij.' Toen kwam de Heer dichterbij, en liet tussen het bloed de beenderen van Zijn Handen zien. 'Zie je, Ewald, Mijn botten zijn niet gebroken. Kent gij de hemelse namen en hemelse talen ? Ziet dan, Mijn gebeente is Sebek.'

'Maar Heer ?' sprak Ewald, en begon toen luid te roepen, en te smeken tot Jezus Christus van Nazareth, zijn Heer. 'Ik ben het,' sprak Jezus, 'Ik ben het die gij vervolgt.' En Ewald viel op zijn knieën, en begon de duivel te bestraffen. 'Wat is afgoderij, Ewald ?' sprak Jezus luid.

'Ik ben er niet van overtuigd dat jij de Jezus Christus ben die ik ken,' sprak Ewald giftig. 'Als je een duivel ben, bestraf ik je nu.' Maar weer vroeg de verschijning : 'Wat is afgoderij, Ewald.'

'Afgoderij is je te bezoedelen met andere goden,' sprak Ewald. 'Ik heb niks tegen Egyptenaren, maar ik zal nooit buigen voor hun goden !' riep Ewald.

'Afgoderij is je eigen natie of een bepaalde natie als superieur te beschouwen. Afgoderij is een god van andere goden te onderscheiden om daarmee te zondigen,' sprak de verschijning.

'O ja ?' zei Ewald spottend, 'Mijn God is de Enige, en ik zal niet buigen voor anderen. Ik heb Eén God, als in zuiver monotheïsme. Voor mij is afgoderij meergodendom. Alleen door Jezus Christus hebben wij de Ware God leren kennen.'

En weer kwam de verschijning dichterbij. 'Waarom noem je het 'meergodig' ? Waarom niet meerdelig ? Je weet dat God meer delen heeft, en dat kunnen meerdere namen zijn. Is het verkeerd als iemand tot een ander deel van God snelt ? Wat weet jij van de namen van God ?'

'Tja,' zegt Ewald, 'als die Egyptische goden delen zijn van God, leuk verhaal, maar wie zegt mij dat het waar is ? Genesis is verleden tijd. Wij leven in en na Exodus. Wij worden uit Egypte weggeleid. De Egyptenaren hebben geen Jezus Christus in hun godenstelsel, dus daarom vertrouw ik het hele zaakje al niet. Een Evangelie buiten Jezus Christus bestaat er niet, en een kruis hebben ze al helemaal niet.'

'Wie zegt dat ?' vraagt de verschijning. 'Ze spreken een andere taal, maar kunnen die onderdelen dus best hebben. Taal maakt niet zalig, maar het hart, zogezegd : de vertaling. Het hele Christusverhaal is voortgekomen uit de verhalen van Horus, de zonnegod, die al veel ouder is. Ook hij stierf en stond na drie dagen weer op.'

Waarom zou God Zich maar aan één volk hebben gegeven ? Als je taal afscheidt van vertaling ga je dat denken, en daarom houdt je ook niet zo van profetie, want dat is de vertaling van het Woord van God, en het getuigenis van Christus.'

'Boze geest, ga terug naar de hel,' begint Ewald te roepen. Dag na dag komen de verschijningen terug, en Ewald begint dromen te krijgen over Horus. 'Waar gaat dit naartoe ?' begint Ewald te denken. 'Dit is nog erger dan wat ze in de pinkstergemeente verkondigen. Laat ik maar terug gaan.' En zo gebeurde het. Makkend maakte Ewald weer voorzichtig contact met zijn oude gemeente, en de dromen en verschijningen worden minder.

Hoofdstuk 5. De exorcist

In de gemeente wordt Ewald een beetje met de nek aangekeken, maar dat doet hem niet zoveel. Als hij maar van die rare verschijningen en dromen zou afkomen. Gelukkig werden de dromen en verschijningen minder, maar Ewald blijft last hebben. Daarom besluit hij op zoek te gaan naar een goede exorcist. Ewald gelooft niet dat een boze geest in een christen kan binnenkomen, maar hij gelooft wel dat een christen door een boze geest onderdrukt kan worden. Diep in zijn hart geeft hij de gemeente de schuld, omdat ze het altijd zo vaak over Egypte moesten hebben. Ewald ziet het als een lichte graad afgoderij, en beseft dat de gemeente op het randje van een grote afgrond staat. Omgang met afgodendienaars kan de deur openen voor boze geesten, maar moet Ewald hen nu echt beschouwen als afgodendienaars ? Hij kan niet weg, ook omdat hij van binnen aangeklaagd wordt dat die boze verschijningen veroorzaakt werden doordat hij z'n gemeente had verlaten. Is hij een prooi van wolven geworden ? Hij vindt eigenlijk dat hij de voorganger trouw moet blijven, want dan wordt hij zelf ook beschermd. Maar wat als de voorganger nu echt op het afgodische vlak terecht zou komen ? Ewald voert innerlijke strijd. Op een dag heeft hij een afspraak met een bekende exorcist binnen het samenwerkingsverband van pinkergemeenten.

Ewald vertelt van zijn ervaringen, en de exorcist luistert aandachtig. Ewald kent de man nog wel een beetje van een conferentie. De exorcist is één en al oor, en vindt het erg interessant. 'Ewald, wat we nu gaan doen is bidden dat de boze geest zich openbaar zal maken, zodat we hem uit kunnen drijven. Als er dan nog wonden zijn, dan kan de Heilige Geest die genezen,' zegt de exorcist.

'U denkt toch niet dat ik een boze geest heb ?' vraagt Ewald een beetje beledigd. 'Nee,' sust de exorcist, 'het is gewoon een testje om te zien waar en hoe een eventuele boze geest je onderdrukt.' Dit stelt Ewald een beetje gerust. Dan begint het gebed. De exorcist bidt heel lang, en spreekt vervolgens de eventuele boze geest aan. De exorcist spreekt in tongen, en wacht af. Dan begint Ewald wild te bewegen. 'Tarrabarredorre,' schreeuwt Ewald. Ewald is zichtbaar in paniek. Dat had hij

niet verwacht dat hij gebonden zou zijn door een boze geest. Dit was iets dat charismatici soms 'inwoning' noemden, of in zware gevallen zelfs bezetenheid. Ewald had hier nooit in geloofd. Dat kon alleen maar bij ongelovigen. Was hij wel echt zoals ze dat zeiden 'wederomgeboren' ? Even twijfelde Ewald aan alles, nu zoiets vreemds zich in hem had gemanifesteerd, maar lang nadenken kon Ewald niet, omdat de exorcist de geest begon te ondervragen. 'Kitket, ik ben een geest van ongeloof,' sprak de geest door Ewald heen. 'Waar kom je vandaan ?' vroeg de exorcist. 'Ik laat hen van pinksteren denken dat ze superieur zijn, en dat ze een waterdicht superieur geloof hebben. Ik laat hen Mozes volgen uit het slavenhuis van Egypte, om hen kennis te laten maken met een nieuwe slavernij : de pinkstergemeente. Ik ben Egypte-haat, en om hen tegen Egypte te beveiligen heb ik hun taal tot de superieure laten maken, en hen de vertaling der vertaling laten haten. Ik ben profetie-haat, dat is mijn maat. Wij werken in een groep. Wachtwoorden hebben wij gemaakt, voor onze elite, hen van pinksteren.'

'Ja, stop maar,' zegt de exorcist nors en luid, en begint de geest te bestraffen. 'Je bent een religieuze leugengeest, een wargeest, en je komt er nu uit, in de Naam van Christus die wij dienen.' Maar dan begint de geest te lachen. 'Ik kom er toch niet uit, ik heb namelijk recht, omdat hij zich niet wil bekeren van zijn Egypte-haat, zijn profetie-haat en de daarbij horende superioriteit.' En hoe de exorcist ook bestrafte, bad en ondervroeg, de geest hield voet bij stuk, en ging er niet uit. Ewald voelde zich ellendig. Hij moest er niet aan denken de nacht door te moeten brengen met dit beest in of op z'n lichaam. 'We moeten God bidden om wijsheid,' zei de exorcist. 'Ik ben niet van plan deze geest te geloven. Het zijn leugenaars, en ons geloof is ons wapen. Ewald, je zult in geloof moeten staan. Je moet belijden dat je niks met die geest te maken wilt hebben, en dan in geloof aanvaarden dat je vrij bent.' Ewald kreeg wat boekjes mee over geloof en belijdenis, over het zogenaamde 'claimen', en werd vervolgens naar huis gezonden. Ewald voelde zich gebroken, maar was niet van plan de strijd op te geven.

Hoofdstuk 6. De strijd

Ewald begon gretig de boekjes te lezen, en probeerde door bepaalde geloofs-uitspraken zijn schuddende lichaam tot rust te brengen. Ewald had het niet zo met al dat geloofs-gedoe, alsof je moest werken voor een genezing of bevrijding. Hij geloofde in het conservatieve volbrachte werk van Christus, door genade. Wel geloofde Ewald in het gebed, en het lezen van het Woord. Vooral dat laatste.

Na een tijdje was Ewald zo wanhopig, dat hij besloot het verhaal te vertellen aan de charismatici die indertijd de gemeente waren uitgestuurd. Ze hadden inmiddels hun eigen gemeente opgezet. Ewald kende hen wel. Hij was er nooit zo van onder de indruk, maar nu was het zijn laatste kans. Met lood in zijn schoenen ging hij naar het huis van die charismatische voorganger die vroeger voorganger was bij

Ewald in de gemeente. De charismatische voorganger was blij hem te zien. Hij gaf hem een omhelzing. Ewald voelde zich direkt op zijn gemak, misschien ook omdat het een oude kennis van vroeger was. Ewald's lichaam schudde nog steeds een beetje, en begon het verhaal te vertellen. 'Ach, Ewald,' zei de charismatische voorganger, 'ik heb iemand in de gemeente die naast mij ook weleens preekt, en die heeft dit soort varkentjes wel eens eerder gewassen. Laten we hem erbij halen.' Niet lang daarna stopte er een auto voor het huis van de charismatische voorganger. De charismatische voorganger had hem gebeld of hij direkt wilde komen voor een spoedgeval. De man kwam binnen en ging zitten. men zei dat hij een krachtige gave van profetie had. De man begon in zichzelf te bidden, en zachtjes in tongen te spreken. Een tijdje was het stil. Toen begon de man te spreken : 'Ja, Ewald, ik heb een beeld van de Heer. Ik zie jou lopen in Egypte met vraagtekens boven jouw hoofd. Dan stap je een soort boerderij binnen waar een kar staat. In die kar zie je een heleboel dieren die je niet kent. Je begint op die dieren in te hakken, omdat je bang bent dat ze je iets aan zullen doen. Maar de Heer zegt : 'Laat af, en weet dat Ik God ben.'

Ewald was geschokt. Hoe wist die man dat het om Egypte ging ? De charismatische voorganger had alleen verteld dat het om een spoedgeval ging. Ewald voelde zijn geloof instorten, maar was aan de andere kant diep onder de indruk. Vooral toen de man profeteerde : 'Dit zegt de Heer : die vreemde dieren zijn delen van Mij.' Was dit een zuiver Woord van de Heer ? Ewald wist het niet, maar voelde zich erg rustig worden. 'Ja, Mijn Zoon,' sprak de profeet verder, 'Ik heb jouw worstelingen gezien. Je geloof staat op de kop, omdat jouw geloof gezuiverd moet worden. Ik wil jouw de fundamente laten zien van een kerk die Mijn Aangezicht heeft bespuwd. Ik heb in Mijn kerk geen welgevallen, omdat ze Egypte eenzijdig hebben benaderd. Iets kan voor meerdere dingen symbool staan, en zoals het kruis symbool staat voor dood en overwinning, zo staat Egypte symbool voor slavernij en bevrijding. Het kruis werd door de tegenstander als wapen opgesteld, maar heb ook Ik niet datzelfde kruis als wapen gebruikt ? Zo is dan ook Egypte als het kruis, gebruikt door de tegenstander om te knechten, en door Mij om te bevrijden. En zo is dan ook het Ankh-teken, het Egyptische kruis met het rondje erop als de zon, nog steeds het kruis van de Koptische Christenen, de christenen van Egypte.' Even was het stil. Maar toen ineens manifesteerde de geest zich weer in Ewald, en vloog de profeet aan. 'Kalm,' zei de charismatische voorganger luid, en begon de geest te bestraffen. Maar Ewald rolde al met de profeet over de grond. 'Ik ga je vernietigen !' schreeuwde de geest door Ewald heen. Toen ineens was Ewald in een diepe slaap. De profeet stond op, en ging weer zitten. Ook de charismatische voorganger ging weer zitten. 'God heeft hem in de rust gelegd,' zei de profeet. 'Laten we hem hier maar even liggen.' De charismatische voorganger knikte bezorgd. Samen gingen ze verder met bidden. Ook de charismatische voorganger was diep geschokt. Was nu dan echt de tijd gekomen dat het Egyptische kruis waaraan de gemeente zo'n lange tijd gehangen had nu ten goede zou worden gebruikt ? Zou na de exodus, de uittocht uit Egypte, nu een intocht komen in het Nieuwe Egypte ? 'Dit waren echt de

woorden die ik van God kreeg,' zei de profeet, 'ik heb hier nooit echt over nagedacht.'

'Het klinkt wel logisch,' zei de voorganger, 'en zeer profetisch, en ik ben voor vijvennegentig procent overtuigd, maar ik wil en moet dit profetisch woord gaan toetsen aan de Bijbel. Ik wil meer Bijbelse fundering hebben, en natuurlijk wil ik het bovenal toetsen aan de Geest.' De profeet knikte. 'Ja,' zei de profeet, 'ook ikzelf zal dit voor de zekerheid nog enkele dagen moeten toetsen. Laten we er ook over vasten, ook opdat Ewald geheel vrij zal komen.'

Hoofdstuk 7. De Inodus

De dag erop wordt Ewald wakker in zijn bed. Hij kan zich van het gebeuren niet veel meer herinneren. Wel voelt hij zich anders, en weet hij dat het over Egypte ging. Op straat ziet hij Egyptische kruizen op hoofden van mensen verschijnen. Hij vraagt zich af wat dat betekent. Als hij de profeet opbelt, vertelt deze hem dat mensen om hem heen als het kruis van Egypte zijn, die hem in een bepaalde slavernij en traditie houden, maar dit kruis zal tot zegen worden.

Ewald besluit zich te verdiepen in het Egyptische gedachtengoed, puur als cultuur-interesse. Hij verbaasd zich over de overeenkomsten tussen Israel en Egypte, maar ziet ook dat ze verschillen hebben en elkaar aanvullen. Ewald voelt rust. Deze oude vijand begint meer en meer als vriend te zijn. Op godsdienstig gebied heeft Ewald nog veel tegenzin en bedenkingen en besluit om gewoon onderzoek te doen om de kennis te verrijken, opdat geen enkel vooroordeel hem kan misleiden. Hij herinnert zich Jezus die voor hem stond en hem Zijn beenderen toonde, zeggende : het is Sebek, het gebeente van God. Liggen er in Egypte de schatten van Gods diepere wezen ? Uiteindelijk was de Egyptische wortel zeer duidelijk, en dat begon al bij Abraham, bij Jozef en uiteindelijk bij Mozes, de grondlegger, die een Egyptische prins werd. Het duizelde allemaal voor zijn ogen. De fundamenten liggen in Egypte, en Ewald herinnerde de theologen die zeiden dat het paradijs in Egypte lag. Hadden ze vaker met Egypte te maken gehad dan ze dachten ?

Ewald besloot naar Egypte te gaan. Hij wilde nu echt confronteren datgene wat zijn gedachtenleven en geloofsleven zo overhoop had gegooid. Hij besloot naar de tempel van Horus te gaan, die als een Egyptische heenwijzing naar Jezus Christus was, om daar de nacht door te brengen. Er stonden grote beelden van de god om de tempel heen. Het waren beelden als van een valk. Ewald had van de autoriteiten toestemming gekregen om in een tentje daar de nacht door te brengen. Ewald vertelde hen dat hij een christelijke journalist was. Midden in de nacht hoorde hij gekrijs, en liep uit zijn tent. Een reusachtige valk stond voor hem. Maar deze valk had handen, en deze handen bloedden. 'Sebek is mijn gebeente,' zei de verschijning.

'Mijn Christus bloedt niet meer,' sprak Ewald rustig, 'want alles is volbracht.' Toen sprak de valk : 'Ik heb meerdere delen. Mijn kruis heeft meerdere delen.' Toen vertrok de valk heel rustig. De valk was reusachtig, en verdween door de muren. Ewald wist nog steeds niet goed wat hij hier nu van moest denken, maar hij wilde het allemaal meemaken voor zijn onderzoek. Hij wilde zelf onderzoeken en ervaren welke plaats Egypte zou hebben in Gods Heilsplan, en misschien zelfs in Gods Identiteit.

De dag erna ging Ewald naar de tempel van Sebek. Weer kwam het gevoel over hem heen alsof hij een afgodendienaar was, of een afgodenzoeker, maar steeds weer prentte hij zich in dat hij een onderzoeker was. Hij hield zich vast aan de tekst : 'Onderzoekt alle dingen, en behoudt het goede.' Daar was hij nu mee bezig, onderzoeken, om het goede te behouden. Maar de aanklachten waren nog niet voorbij. Hij werd aangeklaagd door de tekst : 'Waarmee gij omgaat wordt gij besmet.' Ja, en dan helpt bidden niet zoveel. Toen hij bij de tempel van Sebek was aangekomen omhulde hem een diepe rust. Het was alsof hij hier het paradijs voelde. Of was Sebek de slang van het paradijs ? Nee, Sebek was een krokodil, of een man met een krokodillenkop. Maar de slang in het paradijs had toch eerst benen, voordat hij vervloekt werd en op zijn buik moest gaan om stof te eten ?

Ook hier waren veel beelden. Van God mochten geen beeltenissen gemaakt worden, maar goed, dit was een deel van God, Zijn gebeente. Wat een geheimenis, en wat prachtig, als het allemaal waar zou zijn. Ook hier mocht hij de nacht doorbrengen. Midden in de nacht werd hij wakker, en keek naar het hoge plafond waar grote openingen inzaten. Hij zag de zwartblauwe lucht, en wat raven die daar vlogen. Of waren het geen raven ? Er gebeurde niets, en eigenlijk was Ewald een beetje teleurgesteld. Ook ging hij naar de tempels van andere Egyptische goden voor onderzoek, en hij schreef veel op. Inmiddels was het een dik boekwerk geworden. In sommige tempels of piramides mocht hij niet de nacht doorbrengen. Toen hij thuis was gekomen, na een lange reis terug, zat hij erover te denken om zijn reportage als boek te laten drukken. Natuurlijk werd het een boek met veel vraagtekens, maar het gaf hem uiteindelijk weer wat rust. Hij was niet bang te twijfelen. Het geloof was toch in ieder geval zo iets ongrijpbaars.

In zijn boek beschreef hij ook zijn ervaringen, en dat wat eraan vooraf ging. Hij noemde het boek 'De Inodus,' wat zoiets als de intocht betekende. Het boek sloeg erg aan in de charismatische wereld en pinksterwereld, en was niet alleen bedoeld om Israel en Egypte weer bij elkaar te brengen, maar ook de pinksterwereld en de charismatische wereld. Het boek had dan ook een duidelijke brugfunctie, maar was nog steeds erg neutraal geschreven, en dat was misschien ook wel de reden dat het zo aansloeg. Ook Egyptische christenen vonden in het boek veel van henzelf terug, dat wat ze ooit eens hadden achtergelaten. Veel christenen waren benieuwd over hun Egyptische wortels. Egypte werd in hun beleving steeds meer een belangrijk fundament van hun geloofs-achtergrond, een belangrijke bron waar het allemaal in begon. En ze begonnen te ervaren hoe lief God Egypte had, nog steeds.

Hoofdstuk 8. De muur

Op een nacht werd Ewald wakker. Voor hem stond de geest die hem vroeger vaak lastig viel. 'Ha, ik ben Kitket, ken je me nog ?' Ewald voelde heel duidelijk een muur tussen hem en de geest. Nee, Egypte haatte hij niet meer. Ook achtte hij Egypte niet meer als 'minder' dan Israel, maar besepte, ervoer en geloofde nu dat Egypte een geheime bron van Gods onderdelen was, als een geestelijk kruis, een dieper en rijker kruis dan alleen maar het materiele kruis. Dit was het kruis wat ook al in het Oude Testament bestond, waaraan Jozef was genageld, en wat hem tot heerlijkheid bracht. Zou Egypte dan weer de voedselschuur zijn voor Israel ? Zou Genesis weer wederkeren als de Inodus ? Het waren dingen waar Ewald veel over nadacht, maar waarop hij maar geen duidelijk antwoord kreeg. Hij hoorde de stem van Kitket niet eens meer, maar was onhuld door de rijkdommen die hij had ontdekt. Plotseling greep hij naar zijn bijbel, die op het nachtkastje lag, en de letters THOTH verschenen erop. Was Thoth niet de god van het archief ? Ewald knipperde met zijn ogen.

Mozes groeide op aan het Egyptisch hof waar hij werd onderwezen. Als hij niet was gered door een Egyptische prinses, dan was er nooit een Mozes geweest, en misschien ook nooit een Bijbel. De invloed van Egypte was dus duidelijk. Mozes had zijn leven aan Egypte te danken. En deze geredde Egyptische prins, de prins van Egypte, had zo'n groot deel van het Woord geschreven, en het huis van God gebouwd, de tabernakel. Ewald had ook wat Egyptische boeken op zijn nachtkastje liggen. Ze begonnen te glimmen. Plotseling stond er een gestalte voor hem. Het was Thoth. 'Ik ben het bloed van Christus, het Woord,' sprak de gestalte. Ewald beefde in zijn bed. Het was alsof zijn bed trilde. 'Wij zijn allen delen van Christus,' sprak de gestalte. 'In Egypte ligt het geheime Woord van God, de vertaling. Daarom : profeteer, profeteer, want dit is het getuigenis van Christus, voor hen die Hem liefhebben.' En toen vaagde de gestalte weg. Ewald wist niet of hij nu net de duivel of God had gezien, maar dat het indrukwekkend was, dat was duidelijk. 'We zien wel,' dacht Ewald, toch wat nuchterder wordend over deze dingen. Hij voelde en wist dat hij beschermd werd.

Hoofdstuk 9. De Sebek-profeet

Er was een groep rondom het boek van Ewald die het allemaal begon uit te werken en tot radicale conclusies kwam, maar Ewald wilde daar niet zoveel van weten. Het boek behoorde volgens hem een vraagteken te zijn, en geen antwoord. Spoedig was er een nieuwe beweging gekomen binnen de pinkstergemeente en de charismatische gemeente, en die groep ging samen. Ze noemden zichzelf Inodus gemeente, Egyptische gemeente, of gewoon Koptische gemeente. Ook kwamen er Bijbelscholen uit die koker, genaamd Egyptische Bijbelschool, Inodus Bijbelschool,

Koptische Bijbelschool en nog wat andere namen. Ewald vond hen veel te radicaal, en zelfs de charismatische voorganger en de profeet vonden het te ver gaan. Maar wel ontstonden er enkele lichtere stromingen in die hoek, en daar kon Ewald zich wel in vinden, evenals de charismatische voorganger en de profeet. Veel weerstand was er in ieder geval toch nog wel tegen dit soort groeperingen. Veel voorgangers en dominees spraken over een nieuwe secte, en nog gevaarlijk ook. Ewald vond dit verschrikkelijk overdreven.

Ewald zat samen met de charismatische voorganger en de profeet in een zogenaamde tussengemeente, die zich nog wat neutraler opstelde. Op een dag kwam er een profeet binnen van een streng charismatische gemeente. De man had een baard en begon direkt te profeteren : 'Als jullie niet met deze onzin stoppen, dan zal God Zijn Geest weghalen, en Zijn kandelaar.' Ewald keek de man een beetje vragend aan. 'Hoe weet je dat ?' riep iemand anders naar de man. Maar al snel was de man vertrokken.

In de wat minder neutrale gemeentes van het Egyptische Verband binnen de pinkstergemeente en de charismatische gemeente begonnen ook strenge profeten op te staan, die zich al snel als oordeelsprofeten ontpopten. Zij zagen de Inodus als noodzakelijk voor de gemeente, en bestempelden hen die zich niet daartoe voegden als 'afvallig'. Ewald zat een beetje tussen twee vuren in.

Nu al de delen van Christus bekend begonnen te worden en ieder weer een andere prioriteit of stokpaardje had, begonnen ook in de Egyptische Verbandsgemeentes steeds meer stromingen te komen, die zich op hun boord ook weer vertakten. Zo waren er Sebeks-gemeentes, en Bastets-gemeentes en zo verder. Ewald hield zich een beetje buiten de boot, maar de streng profetische stromingen binnen die gemeentes begonnen hem wel een beetje te beangstigen. Hij vond hen fanatiekelingen, en zelfs in sommige extreme gevallen sectarisch. Zij stonden in zijn ogen echt in het gevaar om misleid te worden. Sommige groepen waren zo fanatiek dat ze geweld niet schuwden. Ja, het was een tijd waarin het gevaarlijk werd om nog neutraal te zijn, zelfs binnen het Egyptische Verband.

Op een dag kwam er weer een profeet binnen in Ewalds neutrale gemeente. Ditmaal was het een profeet die pro-Egypte was, eentje van de oordeelsprofetische gemeente binnen de zeer grote Sebek-beweging. Al snel begon de Sebek-profeet stoelen en tafels om te gooien, en liep naar voren. Bij de microfoon aangekomen duwde hij de voorganger opzij. Even was het stil, en iedereen luisterde naar hem : 'Geen tijd meer voor neutraliteit, want dat is afgoderij,' bulderde hij. 'Weten jullie dan niet dat het gebeente Gods hard moet zijn om te kunnen blijven staan ? Sebek is koning, het gebeente van Christus, dat aan het kruis niet verbroken werd. Hij dan heeft Seth, het kwaad, verslagen. Maar jullie zijn allemaal volgelingen van Seth. Weten jullie dan niet dat Sebek de lauwen zal uitspuwen ?' Plotseling begon er een vuur te stromen uit zijn hand. Ewald schrok. Had deze man gelijk ? Waren ze te lauw ? Ze waren toch goed op weg ?

Iemand riep : 'Ach, wat, luister niet naar hem, die anti-christ. Het is allemaal nog niet bewezen.' Maar het vuur vloei­de op diegene af, en verslond de persoon die deze woorden sprak. Iemand anders zei dat die persoon niet tot de gemeente behoorde, maar tot een behoudende pinkstergemeente, afkerig van het Egyptische Verband. 'Heb ik daar iets mee te maken ?' vroeg de profeet nors. 'Alsof jullie gemeente van het Verband is. Jullie zijn neutralen, en die kan God in Zijn koninkrijk niet gebruiken.' Maar toen stond Ewald op, en zei luid : 'Wij hier zijn mensen open voor Egypte, open voor Sebek, open voor Gods heilsplannen met Egypte en Zijn eventuele Egyptische Identiteit, maar wij willen deze dingen graag onderzoeken. Wij hebben nog twijfels en vraagtekens. Velen onder ons zijn verward, en weten niet wat ze precies moeten doen. Is daar ook ruimte voor ?'

'Oh ja, zeker wel,' zegt de Sebek-profeet, 'daarom zal ik zeer voorzichtig zijn. Maar hen die spelletjes spelen met God zullen het weten.' Toen stapte de Sebek-profeet van de microfoon weg, en was al snel vertrokken.

Hoofdstuk 10. De gebeds-avond

Velen zaten verslagen op hun stoelen. Als het zo moest, dan hoefde het voor hen niet meer. Bang waren ze, voor een nieuw bezoek van een Sebek-profeet. 'Laten we hen gewoon de ruimte geven om te spreken,' stelde iemand voor.

Ewald had diep van binnen een hekel aan zulke arrogante profeten. Ze dachten dat zij altijd gelijk hadden, en dat zij over anderen mochten beslissen, alsof ze God Zelf waren. Ewald had er flink de pest in. Maar wat kon hij tegen zulken doen ? Ze hadden vuur-gaven, of die nu echt waren of van de duivel : vuur is vuur.

Ook hadden ze ijs-gaven. Ze konden anderen met gemak laten bevriezen, tot aan de dood toe. Er werden veel boeken geschreven over zulke gevaarlijke profeten. Velen sloten zich bij zulke profeten aan, alleen uit angst. Ewald besloot om eens te praten met de profeet waarmee hij bevriend was. Maar deze liet weten niets tegen zulke profeten te kunnen doen. Die profeten waren in zijn ogen te sterk. Dat bevreesde en bevreesde Ewald zeer. Als die profetische vriend door God zou worden geleid, dan was er toch geen probleem ? Maar de profeet liet hem weten zelf ook in een geloofsstrijd te zitten, en dat profeten nooit te licht moesten denken over de krachten, machten, en mogelijkheden van andere profeten. De profeet was er nog niet over uit. De profeet besloot zich te vernederen voor God, en te vasten voor een antwoord.

De profeet stelde voor een gebeds-avond te houden bij hem thuis, voor antwoord. De charismatische voorganger zou ook komen. Toen ze met z'n drieën in gebed waren, sprak de profeet : 'En dit zegt de Heer : Ik ben een werk aan het doen. Er moeten vele zuiveringen zijn, opdat Mijn Geheimenissen geopenbaard zullen worden.' Later kreeg de profeet het woord dat ze geen diensten mochten houden,

want dat zou de wespen aantrekken. Profeten zouden aangetrokken worden tot de gevestigde ordes om daar de boel overhoop te halen. De drie moesten zich gewoon terugtrekken.

Weer zouden ze deze woorden de komende dagen gaan toetsen, maar al snel zagen ze er wat in. Het zou te gevaarlijk zijn om nog in gemeentes te komen met al die profeten-invasies. Ze besloten om een tijdje in dit huis te blijven om samen te bidden.

Op een nacht verscheen Sebek aan Ewald. Dit was dus het gebeente van Christus, het ongebroken bot. Voor Ewald was het als het dal van de dorre doodsbeenderen. Ineens was het alsof Ewald te drinken kreeg, en de beenderen begonnen recht overeind te komen. 'Bastet !' werd er geroepen. Die kende Ewald wel, dat was de kattengod, ook de god van vruchtbaarheid en kunst ... en ... 'Ik ben het vlees van Christus,' sprak een stem. Een vreemde, wazige gestalte kwam tot Ewald en bedekte de beenderen. Weer was het alsof Ewald te drinken kreeg. 'Verzoen Sebek met Bastet,' fluisterde de stem. Toen kwam Thoth naar voren, en het bloed begon te stromen. Het wezen van vlees en botten begon te bewegen, en ogen begonnen rond te kijken. 'Nu nog Anubis,' sprak een stem. Uit de hemel kwam licht, en kwam over het vlees heen. Nu had het wezen van vlees en botten een stem. Anubis was een zwarte hond of jakhals, of een man met een hondkop, en hij zorgde voor de doden. Hij bracht ze voor de tronen van recht. Weer kwam er licht uit de hemel, en buiten begon het te donderen. Ewald schrok. Wat was dit allemaal ? 'Verzoen hen allemaal,' sprak de stem.

De volgende ochtend vertelde Ewald zijn droom. De profeet knikte, en zei : 'Het kruis is zo diep gegaan dat het de delen van God heeft gescheiden. Nu zullen die delen met elkaar verbonden moeten worden. Dat is een heilige en diepe opdracht. Ook de charismatische voorganger knikte. 'Ik weet het niet,' sprak Ewald. Ewald had zoveel twijfels. Hij voelde zich verscheurd. De charismatische voorganger maakte hem duidelijk dat hij de verscheurdheid van God voelde.

Hoe zouden ze God moeten verzoenen ? Dat was de vraag. De Sebek-profeten wilden veelal niet van verzoening weten. Zij staarden zich bijna blind op Sebek.

Hoofdstuk 11. Het Sebek-kruis

Eén van de nachten daarna had Ewald een andere droom. Een vrouw in de verte zong hem toe. Ze was de was aan het ophangen, maar het voelde aan alsof ze geheel voor hem zong. Ewald kwam dichterbij, maar toen de vrouw hem zag, rende ze van hem weg. 'Zij is de Geest,' sprak een stem. 'De wat ? ...' vroeg Ewald. Ewald begon haar achterna te rennen, maar alles werd zo zacht, dat Ewald op een gegeven moment niet meer vooruit kwam. Hij was als in een moeras gekomen. Daar kwam Sebek, klaar om hem te verwoesten. Waarom wilde Sebek hem

verslinden ? 'Hij is de toorn van God, de rechter, maar ook de beschermer, de zachtmoedige, de advocaat, de doorgronder. Het is een heilige verslinding.' Het deed Ewald geen pijn, en hij voelde zich goed, bij dit wezen. Weer zag hij de vrouw, en ging voorzichtig op haar af. Ditmaal bleef ze staan, en nodigde ze hem uit in haar huis. 'Het Sebek-kruis verscheurt en verzoent,' sprak een stem. 'Sebek-kruis ?' dacht Ewald ...

Weer vertelde hij de volgende dag wat hij gedroomd had. Zijn vrienden vonden het een sprekende droom. Met z'n drieën besloten ze op zoek te gaan naar het geheim van die verzoening. Ze zouden hiertoe naar Egypte gaan.

Na een lange reis kwamen ze aan bij de Sebek-tempel. Ze wilden meer weten over het Sebek-kruis, en besloten onderzoek te doen in de tempel, en alles te lezen wat er maar over hem te lezen was. Buiten waren wat priesters een exorcisme aan het doen. Ze droegen een vreemd kruis in de vorm van een Sebek-krokodil. Er stonden ook een aantal tekens op. De drie kwamen dichterbij, en vroegen aan de priesters over het kruis. Eén van de priesters wilde wel even met hen praten. Na een kort gesprek nodigde hij hen uit om mee te komen naar zijn huis. In zijn huis stonden een heleboel Sebek-beelden, groot en klein, en aan de muren hingen enkele Sebek-kruizen. De man was van een conservatief Sebek-priesterschap, en vertelde dat hij ook geruime tijd in een conservatief Sebek-klooster had geleefd. Van hem hadden ze dus niets te vrezen. De man vertelde hen duizenduit over het Sebek-kruis en zijn betekenis. De drie waren één en al oor. Aan het einde van de dag kregen ze een kamer toegewezen op de hogere verdieping, en hier konden ze voorlopig logeren voor het onderzoek. De Sebek-priester was erg gastvrij, en bijna het tegendeel van de Sebek-profeet die ze hadden ontmoet. Ewald had ook een Sebek-beeld op zijn kamer. Het maakte hem rustig. Als materiaal een goddelijk doel had, dan was het gezegend. Ewald was zich bewust van de genezende krachten die uit het beeld kwamen. Ewald kende de tabernakel vanuit de exodus, maar vroeg zich af hoe de tabernakel van de inodus zou zijn. Daar zou dit beeld zeker instaan, omdat het beeld het gebeente van Christus vertegenwoordigde.

Toen ze gingen slapen kreeg Ewald een verschrikkelijke nachtmerrie. Hij moest voor Christus verschijnen. Ewald werd door een norse engel binnengeleid in een reusachtige hal met een reusachtige troon. Ewald voelde zich bijna verdrinken in de atmosfeer. Overal waren grote gevaarlijke vissen hoog rondom de troon die eruit zagen alsof ze hem elk moment konden aanvallen. Wat moest hij tegen zulke vissen beginnen. In de verte zag hij een grote wazige gestalte als een lichtende wolk. Dit was Christus. Langzaam werd hij door de reusachtige engel naar voren geleid. Christus opende lange stoffige witte boeken, zeer dik, met goudkleurig lichtende bladzijden. Toen opende Christus zijn mond en zijn stem was als teisterend. 'Alles wat gij hebt gedaan is opgetekend,' sprak Christus bijna krijsend. Het was alsof alle boten in Ewald afbrokkelden. 'Ik zal het vonnis optekenen,' vervolgde Christus. Toen kwam in de verte tussen de vissen door een reusachtig lichtende gestalte. Het was Sebek, en hij dreef naar voren. Ewald was opgelucht.

Sebek begon voor Ewald te pleiten, en opende boeken met de goede daden van Ewald. Ewald werd hoe langer hoe rustiger. 'Ik zal het vonnis optekenen,' sprak Christus. 'Gij zijt mijn gebeente.' Toen leek het alsof alles zwart werd voor Ewalds ogen, en hij schrok wakker. Het Sebek-beeld maakte hem rustig. 'Alles is in orde,' zei hij tegen zichzelf. Hij zag nu in wat er zou gebeuren als hij Sebek niet zou betrekken in het oordeel over zijn leven. Het eerste gedeelte zonder Sebek was namelijk verschrikkelijk. Ewald begon te roepen tot Sebek en tot het Sebek-kruis, zo hard, dat even later de priester in zijn kamer stond. De priester stelde hem gerust, en zei dat hij hem wel kon helpen. De priester vertelde na het verhaal gehoord te hebben dat hij als koptisch sebek-priester Ewald wel de handen op kon leggen, zodat hij Sebek zou ontvangen, en zijn gaven. De priester begon te bidden. Zijn handen voelden aan als vuur en ijs. 'Sebek, kom met uw vuur in ijs gemengd,' riep de priester, terwijl hij zijn hand op Ewald's hoofd had gelegd. Ewald was als door de bliksem getroffen en kon inademen, zo diep, zoals nooit tevoren. 'Sebek, het is goed,' zei de priester, 'Gij die het gebeente van Christus zijt.'

Rustig ging Ewald weer slapen. Maar na een tijdje ging Ewald rechtop zitten. Er kwam wat bloed uit zijn mond. Hij riep de priester, en die vertelde hem dat dat heel normaal was. Ewald werd namelijk bevrijd en gezuiverd.

Hoofdstuk 12. De arrestatie

De volgende dag waren de vrienden van Ewald een beetje sceptisch. Moest het allemaal zo ver gaan ? En dat bloed uit z'n mond ? Kwamen ze niet gewoon om onderzoek te doen. Maar toen de priester hen vroeg of ze Sebek wilden aanvaarden en ontvangen als het gebeente van Christus twijfelden ze geen moment. De priester legde hen de handen op, en zij begonnen te bidden. Op dat moment kwam er een vrouw binnenrennen, en schreeuwde : 'brand, brand.' Bij de burens was brand uitgebroken. De priester snelde er naartoe, en genas hen van brandwonden, nadat hij de brand had geblust.

Toen de drie weer terug waren in eigen land wilden ze zich aansluiten bij een conservatieve Sebek-gemeente om nog meer te weten te komen, en om misschien wat uit te wisselen. Ze wisten dat het gevaarlijk kon zien met invallen van profeten, die zich steeds meer als de politie begonnen te gedragen, maar ze hadden meer zelfvertrouwen nu ze zelf door Sebek waren aangeraakt. Ze voelden zich nu zelf ook een beetje als advocaat, omdat de extreme Sebek-profeten in hun ogen te wild, roekeloos en radicaal waren. Ze voelden zich duidelijk meer op hun gemak in de conservatieve Sebek-groep.

Al snel werden ze op het podium geroepen om hun ervaringen te vertellen. Tijdens hun getuigenis stond er één van de aanwezigen op. Het was een extreme Sebek-profete die zich zo ook ontpopte. Hij begon hen uit te schelden, en een vuur begon

uit zijn handen te komen. Ewald begon richting het vuur te blazen en bemerkte dat er vuur en ijs uit zijn eigen mond kwam. De Sebek-profeet schrok, omdat het vuur van Ewald zijn vuur begon te verslinden. 'Het vuur moet vermengd zijn met ijs,' sprak Ewald. 'Zo kun je een ware Sebek-profeet herkennen, en daarmee zul je macht hebben over de valse Sebek-profeten.' De drie begonnen de gemeente te onderwijzen, en daarna riepen ze hen naar voren die Sebek wilden aanvaarden en ontvangen. Een grote stoet kwam naar voren, ook de extreme Sebek-profeet, en zij werden allemaal vervuld door Sebek als het gebeente van Christus.

En zo reisden Ewald en zijn vrienden gemeente na gemeente af om over Sebek en het Sebek-kruis te vertellen, en om de gaven door te geven. Ook werd Ewald uitgenodigd tot de wat extremere Sebek-gemeenten. Maar er waren een aantal Sebek-profeten die geheel niet onder de indruk waren van Ewald's vertoningen, en op een dag zochten ze Ewald op in de gemeente waar hij sprak. Ze kwamen in een busje en schuwden geen geweld. Ze werden weleens Sebek-militairen genoemd, en zij wilden niets liever dan het hele land, en zelfs de hele wereld, onderwerpen aan hun gezag. Ze hadden legerpakken aan en zonnebrillen op, en al snel stonden ze binnen. Er werden schoten gelost, en enkele gemeenteleden vielen op de grond. Uit Ewald's ogen stroomde groen vuurijs, als brandend ijs, om de Sebek-militairen te slaan. Maar een paar militairen waren al bijna bij Ewald aangekomen en grepen hem vast. Het was als bijtend vuur, en een worsteling volgde. 'Verrader,' riepen ze, 'we zullen je vernietigen.' Maar ineens kwam er zoveel kracht in Ewald's handen dat hij ze met één ruk tegen de muur aan slingerde. 'Bij het kruis van Sebek bezweer ik jullie !' riep Ewald. Ze konden zich niet meer bewegen. Inmiddels was er politie binnengekomen, en ook Ewald werd gearresteerd. Ewald werd kwaad, omdat hij in zijn ogen niets had gedaan, maar enkele omstanders vertelden dat hij militairen tegen de muur had geslingerd. 'Zelfverdediging,' zei Ewald. Maar toch moest hij mee. Aangekomen op het politie-bureau werden de agenten zich gewaar van het Sebek-evangelie. Maar de agenten namen Ewald mee naar een cel. Hij moest zich maar voor de rechter verantwoorden.

De rechter begreep heel goed dat het zelfverdediging was, en gunde Ewald recht. De rechter kende de militairistische beweging in de Sebek-orde, en vond hen gevaarlijk genoeg. Hij vroeg zelfs aan Ewald of hij nog bescherming nodig had.

Ewald kon gaan, en zette zijn werk voort. Er waren nog wel vaker relletjes met Sebek-militairen, maar al gauw begonnen ze hem toch te vrezen.

Hoofdstuk 13. Het eiland van Bastet

Niet alleen bij Justitie, maar ook in de politiek kreeg Ewald steeds meer aanzien, en het duurde niet lang of Ewald had een politieke partij opgericht : De CSP, de Conservatieve Sebek Partij. Ewald streefde naar een Conservatief Sebek Politie-

orgaan, en naar een Conservatief Sebek Leger-orgaan. Ewald wilde de extreme vormen van Sebek Politiek laten verbieden waar die gevaarlijk werd. Maar er was een nog groter gevaar : daar waar zulke Sebekieten zich met politiek gingen bezighouden. Als tegengif tegen Ewalds hervormingsdrang kwam er een Militairistische Sebek-partij opzetten genaamd het Militairistisch Sebek Verbond, de MSV. De MSV wilde alle vormen van democratie uitbannen, om een strakke dictatuur op te stellen. De MSV zaaide zo'n angst dat men bijna gedwongen werd op hen te stemmen. Er was een theorie dat zij die van een andere partij waren door de MSV uit de weg geruimd zouden worden. Velen probeerden de partij te verbieden, maar al snel kreeg de partij zoveel stemmen dat ze onmogelijk nog konden verliezen. Men vroeg zich af hoe het kon dat ze zoveel stemmen hadden. Uit het buitenland kwamen leden over om de partij in het land te versterken. Uiteindelijk kwam een buitenlandse partijleider van de MSV aan de macht. Ewald werd tweede, en werd tweede premier. Tijdens een rit naar het politieke bestuur werd er een aanslag op Ewald gepleegd van zo'n groot kaliber dat Ewald het niet overleefde. Snel waren enkele conservatieve Sebek-profeten bij zijn lichaam om het te herbergen. De avond daarop werd een wake gehouden. Ze zouden de hele nacht doorbidden om Ewald op te wekken. Midden in de nacht kreeg een profeet een woord van Sebek dat het zover was. Hij liep op het levenloze lichaam van Ewald af, legde zijn hand op zijn hoofd, en riep : 'Ewald, in de Naam van Sebek, het gebeente van Christus, sta op, door het kruis van Sebek.' Maar er gebeurde niets. Teleurgesteld ging iedereen weer zitten.

Maar toen kwam er een gestalte binnen als een reusachtige kat. Z'n ledematen waren gebogen, en hij sprak : 'Ik ben Bastet, het vlees van Christus,' en hij boog over het lichaam heen, en blies erop. Direkt begon het lichaam te bewegen, en toen blies Bastet adem door de neus van het lichaam, en Ewald begon weer te ademen. 'Laat Bastet verzoend zijn met Sebek,' riep Bastet. 'Gij Sebekieten, komt dan allen tot Mijn eiland in de Rode Zee, want dit was het oorspronkelijke paradijs. En ja, er zijn hier vele bomen met verboden vruchten waarvan gij niet zult eten. Alles zult gij ontleden en een groter getal geven, want alles heeft meerdere delen. Zo zult gij niet meer verslaafd zijn aan een getal.' En de Geest leidde Ewald en zijn groep tot de Rode Zee, en gaf hen een roeischip. En zo leidde de Geest Ewald tot het eiland van Bastet, het vroegere paradijs. En zij zagen daar veel bomen met slangen erin, waarvan zij niet mochten eten. En midden op dat eiland was een tempel van Bastet, met daar omheen vele kloosters. En een priester kwam naar buiten, klaar om hen allen de handen op te leggen. En zij vielen allen onder de kracht.

Ewald schrok wakker. Wat had hij vreemd gedroomd, zeg. Of was het geen droom ? En waar was hij ? Een Bastet-priesteres stond voor hem met een schaal vol fruit. Tegen de muur stond een enorm Bastet-beeld. De priesteres ging op zijn bed zitten en pakte zijn hand. Zijn hand beefde. Hij kreeg een armband om waarvan de uiteinden elkaar niet raakten. 'Dat is de Geb-Noet-Armband,' zei de priesteres. Ewald haalde de armband er weer vanaf. 'Waarom moet ik dat ding dragen ?' De priesteres keek hem doordringend aan, en sprak : 'Opdat je weet dat Christus vele

delen heeft. Je moet je niet op één deel blind staren.' Ewald nam wat van het fruit. Zelfs het fruit bestond uit meerdere deeltjes. 'Midden op het eiland, in de tempel van Bastet, daar is de Geb-Noet-Bron, dat is het hart van Christus. Dit hart bestaat uit de lever, Geb, die de aardgod is, en de longen, Noet, die de luchtgodin is. Door het Sebek-kruis werden zij gescheiden, en door het Sebek-kruis worden zij weer verzoend. Ewald nam nog wat fruit. De priesteres leidde hem in de avond naar de tempel, en naar de bron. Dit was een groot vuur, als brandend ijs. Ook lag er fruit tussen. 'Ga in de bron,' zei de priesteres, 'opdat je rein zult zijn. Kom tot het hart van Christus.' Voorzichtig stapte Ewald naar binnen. Een vreemd gevoel maakte zich van hem meester. Het was als een tunnel die onder de aarde leidde. In een open ruimte, als een grote grot, zag hij al z'n vrienden terug. Ze waren blij hem te zien. Ineens hoorden ze een luid gegil. Het was Bastet, en achter Bastet was Anubis. Ook Anubis krijste. Een deur ging achter hen open. 'Kom,' zeiden ze beiden. Ewald en zijn vrienden gingen door de deur naar binnen. Hier was een poel waar Sebek in lag. 'Ga in de poel,' sprak Bastet. Het zag er een beetje modderig uit, maar al snel lieten enkelen zich in de poel zakken. Ze gingen kopje onder. Niemand wist waar ze terecht zouden komen, maar één voor één volgden ze elkaar. Weer kwamen ze uit op een open plek, waar alles groen was. Ook hier was veel fruit. Het was als een wereld onder de aarde. De zon scheen hier groen licht, en er stonden overal vreemdsoortige bomen. Ewald schepte water uit een groene rivier en begon te drinken. Ook de anderen begonnen te drinken. In de verte kwam een lichtende gestalte aanlopen in prachtig wit. Het was Jezus Christus. 'Mijn delen hebt gij aanvaard, en daarom hebt gij Mij aanvaard,' sprak Jezus. 'Zij die mijn delen niet hebben aanvaard, hebben Mij niet aanvaard.' En Jezus liep naar de groene rivier, waar Hij langzaam in afdaalde, en sprak : 'Volg mij.' En Jezus leidde hen al zwemmend tot een grote zee met veel modderbanken, en tussen de modderbanken op een verhoging stond Sebek. 'Dit dan is de nieuwe ark,' sprak Jezus. En zij klommen allen op de Sebek, en hij begon voort te bewegen.

Einde

De Terugkeer van Canon

Hoofdstuk 1. De Helletenen

Hoofdstuk 2. De Ontsnapping

Hoofdstuk 3. De exorcist en de dominee

Hoofdstuk 4. Het vreemde mengsel

Hoofdstuk 1. De helletenen

Het was warm op het schip. Canon voerde zijn mannen aan ... Hij stond te schelden op het dak dichtbij het roer. De stuurman rilde. Op het dek vielen enkele mannen neer. Snel werden zij overboord gegooid. Er waren veel roeiers. Ook stonden er enkele mannen bij de kanonnen. Canon begon te krijsen, en weer vielen een aantal mannen neer. Sommigen waren het dek aan het schrobben. Canon werd hoe langer hoe woester. De roeiers hadden vreemde pakken aan, die door een soort ijzeren tenen vastgeklikt waren. Van die helse tenen kwam een enorme stank. Altijd als Canon zo begon te krijsen werden die helletenen vuurheet. Als de roeiers zouden proberen te ontsnappen, dan zouden de helletenen voor explosies zorgen. Ook Canon zelf droeg een pak met helletenen, maar deze waren als botten van een vreemd skelet. Ook het schip was gemaakt van vreemdsoortige helletenen, en er kwam een enorme helse stank van het schip af. De helletenen vormden ritsen, raders, en allerlei soorten richels waardoor dingen in elkaar geklikt konden worden. De helletenen dienden als de openers en de sluiters op het schip, waardoor dingen bewogen konden worden, en waardoor deuren open en dicht konden.

Vaak hield Canon plundertochten langs de kusten, en maalde de bewoners tot schatten. Daar had Canon speciale maalmolens voor. De slachtoffers werden erin gestopt en werden tot een vreemd mengsel gemaald wat later met een goudlaag werd bedekt. De schatten bracht hij altijd naar zijn eilanden. Hier had hij vele

tempels waar de schatten en beelden in werden geplaatst. Ja, Canon was een gehaat man bij de kustbewoners. Maar vele eilandbewoners hadden hem lief. Hij bracht hen altijd vele schatten. Maar op een dag toen Canon merkte dat er niet veel kustbewoners meer over waren begon Canon oorlog te voeren tegen de verschillende eilanden. Canon maakte sieraden van hun botten, en bouwde zijn schip er verder mee uit. Canon werd hierdoor meer en meer de Schrik der Zeeën. Zijn schip werd het schip der kannibalen genoemd.

Een dominee schrikt wakker van z'n droom. Hij had zijn preek de dag ervoor voorbereid en opgeschreven, en vandaag was het zondag. Zijn vrouw slaapt nog. De dominee staat op, en kleedt zich aan. Het is nog vroeg, en de dominee wil nog even zijn preek doornemen, maar hij voelt zich zo ontzettend moe dat hij weer in zijn bed gaat liggen ... Weer zakt de dominee in slaap en droomt verder ...

Ditmaal bevindt de dominee zich op het schip van Canon. Canon begint tegen de dominee te krijsen, en de dominee bemerkt dat hij een vreemd pak aanheeft, ook met ijzeren helletenen. 'Jij gaat vandaag preken,' zegt Canon ... De dominee knikt ongemakkelijk. Canon loopt heel langzaam op hem af, en wrijft over zijn pak heen. Een vreemd gevoel komt over de dominee. De dominee kan zich niet bewegen, maar even later merkt de dominee dat zijn arm vooruit gaat, terwijl het overal op zijn arm begint te klikken. De helletenen beginnen hun werk te doen. 'Zo,' zegt Canon, 'dit even zodat je niet van het boekje afwijkt.' Dan geeft Canon hem een duw, zo hard, dat de dominee over de reling vliegt. En als de dominee dan het water raakt wordt hij wakker. Maar wat is dat ? Niet zijn vrouw ligt naast hem, maar Canon. De dominee geeft een schreeuw, en direkt grijpt Canon hem vast ... 'Weet je nog, je moet vandaag preken.' De dominee begint te zweten. Dan begint de dominee heel verward te schreeuwen, terwijl Canon hard begint te lachen ... Uit zijn mond stroomt een dunne straal lava. 'Wat wil je nou, dominee,' fluistert Canon .. Maar van de schrik kan de dominee niks zeggen ... De dominee is in een shock ... Dan wordt de dominee echt wakker ... Zijn vrouw slaapt nog ... Weer wil de dominee opstaan om zijn preek voor te bereiden ... Even denkt hij nog terug aan die nare droom als een flits, maar dan kleedt hij zich rustig aan, en wil zijn papieren pakken ... Maar waar zijn die papieren nu ? Ach, de dominee kent het wel uit zijn hoofd.

In de dienst die zondag is het druk. De dominee preekt als vanouds. Er zit een man achter in de kerk met zijn haar geheel voor zijn gezicht. De dominee kijkt zo af en toe naar hem, maar gaat rustig door met spreken ... Dan, na een tijdje buigt de man naar voren, en komt dan weer omhoog, terwijl de haren voor zijn gezicht wegglijden ... De dominee kijkt recht in het gezicht van een skelet. De dominee schrikt hevig, maar probeert zich goed te houden. Hij denkt dat hij het zich verbeeld, en neemt een slok water. Maar de man begint naar voren te lopen, en even later rent hij op de dominee af. De dominee slaakt een gil, en ... wordt weer wakker.

De dominee stapt uit bed, doet haastig zijn kleren aan, en zucht diep ... Snel grijpt hij zijn papieren ... En terwijl hij zijn preek doorleest kalmeert hij ... Maar er staan wel ineens wat vreemde tekens tussen sommige woorden, en sommige woorden zijn geheel verdwenen ... De dominee legt zijn papieren opzij, en zet wat koffie. Na de koffie gaat hij weer verder met lezen, en probeert de vreemde tekens te ontwijken.

In de dienst is het druk. De dominee bestijgt de preekstoel. Dit gaat erg traag. De dominee vertrekt geen spier. Dan begint het donderende geweld van de preekstoel af te komen, en de dominee reageert zich flink af in hemelse taal en wolkerig schriftgebruik. De dominee preekt over de hel. 'Het schip der kannibalen,' zegt de dominee ineens, maar snel herstelt hij zich, en begint flink te hoesten. Dan gaat hij weer verder met zijn preek, en het tweede deel dondert nog erger dan het eerste deel. In liederlijke taal beschrijft de dominee de afschuwelijkheden van de hel die eeuwig duurt voor de zondaar. 'En wij zijn allen schuldig,' roept de dominee bijna kokhalzend, maar hebben in Christus Jezus ... een ... een' Maar verder komt de dominee niet ... 'Canon is hier,' gilt de dominee alsof hij een demon is, met een heel hoog piepstemmetje ... Sommige mensen vallen flauw, terwijl er een enorm skelet achter de dominee verschijnt. Met een ruk wordt de dominee als een lappen pop van de preekstoel afgesmeten. En dan spreekt Canon verder met een hoog piepstemmetje : 'Zo, gevallen kerk, jullie slaven van mij ... Werken op het schip der kannibalen zullen jullie, tot in eeuwigheid ... Jullie volgen mij inplaats van Gods Geest, dus ik dacht : 'Laat ik eens voor Gods Geest spelen, haha' Dan stapt Canon langzaam van de preekstoel af, in lang gewaad, terwijl er slangen uit zijn gewaad glijden, en op de kerkgangers afglijden. Overal is er gegil, maar de deuren zijn dicht. Niemand kan ontsnappen.

Weer schrikt de dominee wakker. Zijn vrouw is al lange tijd overleden. Waarom droomde hij dat ze weer naast hem lag ? De dominee zit al jaren in de gevangenis, wegens beschuldigingen. De beschuldigingen zijn nooit bewezen, maar toch ... De dominee had weleens gebeden of de duivel of God, wie dan ook, hem uit de gevangenis zou halen, hij zou diegene volgen voor de rest van zijn leven. De dominee had zijn geloof verloren. Hij zou alleen nog geloven in een mogelijke redder, wie dat dan ook wezen mocht ... Dat kon de dominee niet meer schelen ... De dominee zat hier vanwege valse beschuldigingen van zijn kerkgenoten ... De dominee wilde niks meer met de kerk te maken hebben ...

Hoofdstuk 2. De Ontsnapping

De nacht daarop had de dominee weer een droom. Canon kwam naar hem toe met een kap op zijn schedel, en sprak : 'Als ik jou nu eens uitleid, zul je mij dan volgen

en dienen ?' De dominee knikte. De dag daarop kwam er politie bij de dominee in zijn gevangenskamer. Ze hadden hun hoofd een beetje gebogen : 'Dominee van Essenveld, wij hebben een enorme fout begaan. Wij hebben nu eindelijk de daders gevonden van de feiten waarvoor u veroordeeld bent. U bent onschuldig.'

'Ja, maar ik ben altijd al onschuldig geweest,' zei de dominee nog steeds gekweld. 'En dat hebben we helaas nu pas ingezien,' zei één van de politie-agenten beschaamd. Snel werd de dominee vrijgelaten en kreeg een flinke schadevergoeding. De dominee ging in een andere plaats wonen, en deed wat hij Canon had beloofd. Elke zondag had de dominee het over de canon. De kerk zat vaak vol, en de dominee deed zijn uiterste best om zo goed mogelijk de leerstellingen van de canon weer te geven ... Maar nog steeds voelde de dominee zich een gevangene ... Na een bepaalde zondagsdienst schoot de dominee vol. Thuisgekomen sprak de dominee tot Canon : 'Ik weet niet of je me hoort, maar ik kan dit niet volhouden. Ik heb je nu toch wel genoeg terugbetaald ?' Maar ineens herinnerde de dominee dat hij Canon beloofde trouw te blijven. 'Ik dank je voor het uitleiden, maar nu moet ik verder op mijn eigen manier,' sprak de dominee. Die nacht had de dominee een afschuwelijke droom van Canon : 'Ik laat je toch niet meer wakker worden,' bulderde Canon ... 'Je zal altijd blijven slapen, ook als je denkt dat je wakker geworden bent ... Je bent voor mij, en er is geen ontsnapping meer. Je bent een gevallen dominee, en het vuur van de hel behoort je toe ...' De dominee viel op zijn knieën, maar kon niet meer opkomen. 'Op mijn schip zul je werken als roeier,' krijste Canon. Ineens begonnen de ijzeren helletenen op het pak van de dominee heel heet te worden, en Canon drukte hem achter een roeispaan. 'Waar gaan we naartoe ?' vroeg de dominee ... 'Naar Spanje,' krijste Canon ... 'Wat gaan we daar doen ?' vroeg de dominee weer ... 'Dat zul je wel zien,' zei Canon iets rustiger ... 'Roei nu maar'

En daar roeide de dominee, tussen al die andere roeiers van Canon ... 'Psst...'
fluisterde een roeier naast hem met een vermoeid, vreemd gebruid gezicht ... 'ken je me nog ? We hebben samen op de Theologische Hogeschool gestudeerd ...' De dominee keek eens goed ... 'Frits van Belzen ? Kerel, goed je te zien, maar niet echt op een goede plaats ... Zullen we de benen nemen ?' zei de dominee, terwijl hij weer een sprankje hoop had ... Maar de oude klasgenoot zuchtte diep, en roeide door ... Na een tijdje kwamen ze aan in Spanje ... Hier trok Canon een sinterklaas-pak aan, en de roeiers kregen allemaal zwarte pieten-pakken ... ook de dominee ... Toen vertrok het schip weer, en de dominee wist waar ze nu naartoe zouden gaan ... Canon begon sinterklaasliedjes af te draaien ... 'Wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de roe ...'

Er werd een schot in de lucht gelost. De dominee werd wakker ... Hij lag in de ziekenafdeling van de gevangenis ... Een man stond bij zijn bed die zijn hoofd schudde ... De dominee kende die man niet ... Wat was er gebeurd ? 'Ik moet naar huis,' brulde de dominee ineens met schuim in zijn mond ... Maar hij merkte dat hij aan riemen vastlag. Ineens merkte de dominee dat hij zoveel kracht had dat hij de

riemen kon scheuren, en met één ruk stond hij naast zijn bed met schuim in zijn mond. Overal gingen alarms aan, maar de dominee duwde iedereen opzij. De dominee trapte wat deuren in en stond snel op straat ... 'Ik laat me toch niet door deze onzin leiden?' zei de dominee in zichzelf, en rende op blote voeten door de straat, op weg naar het bos ... In de verte hoorde hij sinterklaasliedjes ... Het was erg koud ... De dominee kende ergens in het bos een geheime schuilplaats wat nog was overgebleven van de oorlog ... De dominee besloot daar een tijdje te wonen ... Terug kon hij niet meer ... Ze zouden hem weer oppakken ... En dat terwijl de dominee niks had gedaan ... Maar ook hier voelde de dominee zich een gevangene ... En hoe moest hij aan voedsel komen? In de nacht besloot de dominee naar een oude vriend van hem te gaan, die altijd in zijn onschuld had geloofd ... Daar zou de dominee dan onderduiken ... De oude vriend was blij de dominee te zien ... De dominee vertelde alles aan de oude vriend, ook over de dromen ...

Hoofdstuk 3. De exorcist en de dominee

De oude vriend van de dominee geloofde niet in de canon. Hij zei dat de canon een valstrik was, een gevangenis, en uiteindelijk een slagerij. Door de canon wordt je als een beest ergens voor gefokt ... om een deel te worden van het meubiliair van Canon ... Ja, daar had de dominee min of meer ook over gedroomd. Die oude vriend was een exorcist, en zei dat er een strijd gaande was om de dominee ... De exorcist wilde wel voor de dominee bidden ... En zo gebeurde het. Op een avond besloot de exorcist een kleine bevrijdingsdienst te houden met de dominee, met z'n tweeën. De exorcist begon de geesten van de canon aan te spreken, en gebood hen om hun hekken open te doen.

De exorcist sprak over het Eeuwig Evangelie wat zou komen om de canon te verbreken. Plotseling verscheen er een gestalte voor hen, een soort mannelijk wezen met een gewei. 'Hallo, ik ben Jozef,' zei de verschijning ... 'Ja, en ik ben Napoleon,' zei de exorcist ... 'Wat kom je doen?' De exorcist knipoogde even naar de dominee ... Hij ging altijd grapsgewijs met de verschijningen om ... Dat gebeurde bij de exorcist wel vaker. Volgens de exorcist was het belangrijk om grapsgewijs met die dingen om te gaan, voor de veiligheid. Jozef begon te glimlachen ... 'Zo, je bent weer terug,' zei de exorcist ... De dominee vroeg zich af wat dat te betekenen had ... Was Jozef eerder aan de exorcist verschenen? En was het Jozef wel echt?

'Ik ga jullie helpen in jullie strijd tegen Canon,' zei Jozef ... 'Oh, maar daar hebben we je echt niet bij nodig hoor,' zei de exorcist voor de grap ... 'Ga maar weer naar huis ...' Jozef begon te lachen ... 'Je bent nog voor geen spat veranderd ...' De exorcist draaide zich naar de muur, en wees op een schilderij ... 'Zie, dit heb ik voor je geschilderd,' zei de exorcist. Het schilderij leek als twee druppels water op de verschijning ... 'Ik heb een plan,' zei Jozef ... 'Wij gaan ... naar het schip van Canon ... verslaan het, en maken er een wolkenchip van ... Vinden jullie dat goed?' De exorcist keek even naar de dominee ... De dominee begon te glimlachen, en

zei : 'Afgesproken' ... Toen liet de verschijning hen een heel diep dal zien, met een kruis waaraan hij hing ... Het dal was bijna als een put ... 'Mijn put,' zei Jozef ... En toen wees hij op een wolkenchip in de lucht ... 'Mijn schip,' zei Jozef ...

Op het schip lag een groot kruis, met een dwarsbalk die aan beide kanten in zeven delen was verdeeld ... Dit zijn de zeven jaren die mijn vader voor Lea heeft gewerkt, en de zeven jaren die hij voor Rachel heeft gewerkt ... Het is het kruis van mijn vader Jakob, om op mijn schip te komen. De dominee en de exorcist gingen samen met Jozef op het liggende kruis zitten, en het kruis begon naar voren te schuiven, terwijl de delen van het kruis werden vastgeklikt aan de boot. Toen bewoog de boot naar voren. Al gauw kwamen ze op het dak terecht waar het roer stond, en keken vooruit in de wolkenzeen. Ineens begonnen er tweemaal zeven sieraden op het kruis te verschijnen. Het waren de zeven jaren van Lea en de zeven jaren van Rachel. Na een tijdje waren de sieraden uitgegroeid tot vrouwen. Jozef boog voor hen. Het waren de Lokogamen, de sieraden van het kruis. Ook verschenen er tweemaal zeven sieraden op de pakken van de exorcist en de dominee, die in elkaar begonnen te klikken. De vrouwen begonnen een vreemde ladder te vormen waarover de boot zou gaan rijden. De vrouwen werden steeds langer en langer. Aan het einde van de rails was een enorme zon waardoor het schip werd opgeslokt. De Ladder van Jakob was de tong van een torenklok ... De torenklok van Babel, waar God de spraakverwarring had opgesteld, de Grote Onderscheider, zodat God de macht zou hebben, en niet het menselijke. De torenklok begon te draaien, en toen ging de tong aan de andere kant eruit, waarover het Wolkenchip tot een nieuwe wereld kon komen. De exorcist en de dominee keken hun ogen uit.

Hoofdstuk 4. Het vreemde mengsel

Ineens sprong Canon voor hen met een zwaard. 'Geef die jaren van Lea en Rachel aan mij, want het zijn tweemaal zeven eeuwigheden waarin ik mijn slaven laat werken.' Maar ook Jozef greep zijn zwaard en ging tegenover Canon staan, en zei : 'Mijn vader heeft eerlijk die jaren gewerkt voor Rachel en Lea. Ze zijn van hem, en ik heb ze geerfd, en ik geef ze aan wie ik wil. En met deze sleutel plunder ik jouw koninkrijken.' Maar Canon begon te brullen en woest met zijn zwaard te slaan ... 'De Toren van Babel is van mij,' brulde Canon, en duwde Jozef opzij ... 'En dus ook de Jakobsladder die daaruit voortkomt. Niemand komt tot God dan door mij, want ik ben het Woord van God, haha.' Jozef sprong opzij, en schopte tegen Canon's hand aan. Door de schok schoot het zwaard los, en snel ving Jozef het zwaard op. 'Nee, blijf van mijn zwaard af,' riep Canon. 'Daar mag jij niet aankomen. Dat is ten strengste verboden ...' Snel wierp Jozef het zwaard omhoog tot in de torenklok van Babel waar het een wijzer werd. Toen explodeerde Canon, en verdween ... Maar even later was Canon weer terug, en ditmaal met zijn legers ... 'Straf hen,' riep Canon. Maar daar in de verte kwam het kruis van Jozef aan. En ook dit kruis droeg twee maal zeven delen : de zeven jaren van overvloed, en de zeven jaren van honger. In die zeven jaren van overvloed moest Jozef vroeger een voorraad

opslaan in schuren, vanwege de zeven jaren van honger die op komst waren. Zo redde hij zowel Egypte als Israel. Ook deze twee maal zeven delen begonnen in sieraden te veranderen, en later in vrouwen. Weer boog Jozef voor de vrouwen. Weer waren het lokogamen, de sieraden van het kruis.

En daar schrok de dominee wakker ... Niks geen gevangenis, niks geen overleden vrouw ... Zijn vrouw lag nog steeds rustig naast hem te slapen ... Maar was de dominee wel echt wakker geworden ? Was de dominee niet gewoon een slaapwandelaar ? Een wezen wat nooit echt wakker kon worden, wat zelfs nooit de kracht heeft gehad om in de moederschoot te komen om een volwaardig burger van de aarde te worden ... Een wezen dat gedoemd is om in de tussenwereld te leven, de wereld van de geesten, om op zoek te gaan naar een lichaam waarin hij rustig kan dromen ... het lichaam van een echte dominee ... Zij volgen nog steeds Jozef de dromenkoning, die hen over Jakobs Ladder van de ene naar de andere droom brengt ... Hij, hun Redder, die hen steeds doet laten ontsnappen uit een wezen genaamd Canon ... een wezen dat hen verbiedt te dromen een wezen dat hen alles voorkauwt, opdat ze zijn slaven zijn voor eeuwig ... Maar dan komen altijd de lokogamen van Jozef, zijn harem, om zijn volgelingen naar een diepere slaap te brengen ... En zolang Canon weer terugkeert, keren Jozef en de sieraden van zijn kruis ook terug ... Net zolang totdat de kaars van de canon opgebrandt is, en de volgelingen van Jozef over het hek der eeuwen kunnen gaan ... op naar nieuwe dromen ...

Zullen ze dan misschien echt eens wakker worden op aarde ? Een dominee rent naar het ziekenhuis. Zijn vrouw rent achter hem aan ... Gelukkig woont de dominee dichtbij ... Er komt een rood sap uit zijn navel, maar gelukkig is het geen bloed. De dominee kijkt om, en valt op de grond. Even later komen er verplegers vanuit het ziekenhuis met een brancard op de dominee afrennen ... Inmiddels is zijn buik erg opgezwollen, en de dominee begint te kokhalzen. Het lijkt wel alsof er iets in hem leeft dat naar buiten wil komen ... Dan scheurt de buik van de dominee open en een glibberig beest met veel rood doorzichtige tentakels komt tevoorschijn uit de buik, maar ook uit de mond glijden enkele tentakels ... Of zitten er meerdere wezens in de dominee ? De dominee zegt dat hij een vreemde smaak in z'n mond heeft ... Ook zijn voeten zwellen op, en zijn schoenen scheuren open ... Even later ploppen z'n twee ogen naar binnen en komen door zijn mond naar buiten, op de toppen van twee tentakels. Door de buik komen twee wezens naar buiten, en door de mond twee, en ze zijn rood en glibberig, vol tentakels. Het lijken wel spinachtige reuzeninktvisen. Het ziekenhuis is in rep en roer ... Ook uit zijn voeten komen een heleboel van zulke wezens, en ze schijnen steeds groter te worden ... Al snel hebben ze het ziekenhuis en de stad ingenomen ...

'Tik, tik, tik,' voorzichtig tikt de onderwijzeres op het tafeltje van één van haar leerlingen ... 'Wakker worden,' zegt ze zacht en vriendelijk, 'de biologie-les is al afgelopen ... 'Waar was je met je gedachten ?' Alle andere leerlingen zijn al de klas

uit ... 'Oh, mevrouw Spiezenga,' zegt de leerling, 'ik heb zo vreemd gedroomd, allemaal dromen achter elkaar, alsof ik heel iemand anders was ...'

'Wil je erover praten ?' vraagt de onderwijzeres vriendelijk ... 'Graag,' zegt de leerling, en vertelt het verhaal ... Tijdens het verhaal wordt de onderwijzeres erg misselijk, en rent naar het toilet waar ze rood sap uitspuugt ... Even later komen er vreemde kleine rode inktvisachtige reptielen uit haar mond ... In paniek belt ze de schoolleiding ... Ook de leerling is op het lawaai afgekomen ... 'Mijn dromen beginnen uit te komen,' gilt de leerling in paniek ... Na enige tijd komt er hulp ... Maar de wezentjes zijn nergens meer te bekennen ... Al gauw is de onderwijzeres weer op krachten ... Niemand gelooft haar, maar zij en de leerling weten wel beter ...

Tik tak, tik tak ... Iemand wordt wakker door het getik van de klok ... Wat heeft die persoon toch vreemd gedroomd ... Alsof hij meerdere persoonlijkheden heeft ... Morgen moet hij op bezoek bij de psychiater ... Hij denkt eraan om ook maar eens dit soort dromen te bespreken ... Het is niet de eerste keer ... Het begon allemaal toen hij besloot om drugs te gaan gebruiken ... Nu komt hij er niet meer vanaf ... en ook van die vreemde dromen niet ... Maar ja, daar is de psychiater voor ... Misschien verwijzen ze hem wel door naar één of ander afkickcentrum, of naar een centrum voor dromenuitleg ... Of heeft iemand die zo vreemd droomt gewoon een goede exorcist nodig ... Maar ja, die was er in de droom ... Maar daar schiet je nog niks mee op ... Wat hebben we nu aan dromen over een exorcist ...

Bij de psychiater aangekomen vertelt de man het hele verhaal ... inclusief de vreemde dromen in de dromen ... De psychiater vraagt aan de man of hij weleens in een kerk is geweest ... De man knikt Eén keer, toen hij eens bij een neefje logeerde ... 'Hmm ...' zei de psychiater ... 'Het zijn namelijk erg godsdienstige dromen ... En de dromen zijn erg helder en diepgaand ... Je zou eerder denken dat theologen dit soort dromen krijgen, maar niet iemand die er eigenlijk helemaal niets vanaf weet ...' Maar dan begint de man te protesteren ... Dat neefje had hem een heleboel over de kerk verteld, dat daar een piraat woonde genaamd Canon, en dat ...'

'Ja, stop maar,' zegt de psychiater ... 'Nu komt de aap uit de mouw ... Het is duidelijk hoor, mijnheer van Dalen ... U bent gewoon bang gemaakt ...'

'Nee, dat is het niet,' zei de man. 'Ik vond het juist reuze spannend en wilde die piraat in de kerk weleens ontmoeten Maar helaas ... Hij was niet thuis ...' De psychiater begint te grinniken ... 'Nou, u heeft in ieder geval een goede humor ... Ik weet niet of dit allemaal in verband staat met de drugs die u gebruikt ... Wat voor soort drugs is het eigenlijk ?'

'Ehm ...' stamelt de man 'Het komt uit een potje ... Ik kreeg het eens van iemand ... Ik kan de naam niet vertellen, maar die zei dat het potje nooit op zou raken, en je

zou er mooi van gaan dromen ... Rode Vlieg heette dat spul volgens mij ... Het etiket zat er niet meer op, maar hij zei het ... Het is heel glibberig geleiachtig spul met wat droge stukjes erdoorheen als een soort korrels ... Ach, probeert u het zelf eens ... Ik heb het potje bij me ...'

'Nou, mij niet gezien,' zei de psychiater, 'maar laat me dat potje maar eens zien ...' De man aarzelt even en haalt dan het potje tevoorschijn ... Het is een heel klein potje, en de psychiater gelooft er niks van dat het nooit zal opraken ... De psychiater opent het potje en ruikt er even aan ... 'Nou, dat ruikt wel lekker,' zei de psychiater ... 'Weet u van welke stoffen dit spul is gemaakt ?' De man schudt zijn hoofd ... 'Mag ik een beetje van dit spul ter observatie meenemen ?' vraagt de psychiater ... De man schudt zijn hoofd ... 'Nee, en dit blijft allemaal tussen u en mij ...'

'Zoals u wil,' zegt de psychiater, en haalt onopgemerkt een randje van het spul van de rand van het potje weg, en doet de deksel er weer op. Onopgemerkt veegt de psychiater het randje op een plastic plaatje. Nadat de man is vertrokken laat de psychiater het onderzoeken ... Het blijken geen gevaarlijke stoffen te zijn, maar de stoffen zijn wel onbekend ... Ze staan voor een raadsel ... Voordat de psychiater het beseft heeft hij al iets van het spul ingenomen ... Het gebeurde in een onbedacht moment ... De psychiater had even alle controle over zichzelf verloren ... En vanaf toen begon de psychiater ook vreemdsoortige dromen te krijgen ... Over wezens in wezens ... over dromen in dromen ... en over werelden in werelden ... De psychiater hoopte dat het over zou gaan, maar het ging niet over, en de dromen werden steeds religieuzer ... Het werd zo erg dat op een gegeven moment de psychiater naar een kerk besloot te gaan om het te kunnen verwerken ... De psychiater had een drang om erover te vertellen, maar dan op een puur godsdienstige manier ... De psychiater besloot hals over kop theologie te studeren en belandde zelfs op de preekstoel ... Nu kon hij ongemerkt zijn dromen omzetten in preken ... De kerkmensen vonden het fantastisch hoe de psychiater preekte ... En later begon hij er zelf ook lol in te krijgen ... Hij geloofde er geen barst van, maar het was zijn vak geworden ... En later vond hij het ook niet meer erg om zo te dromen ...

'Pats.' Een vaas viel van het nachtkastje van de dominee ... Had hij niet idioot gedroomd over de psychiater, over drugs, over een exorcist, en dergelijken ? Nou ja, een mens kan raar dromen ... Maar dan was hij weer wel de dominee en dan weer niet ... Hij is toch gewoon dominee ? Of niet ? Of droomt hij dit ook weer ? Maar goed, hij heeft een geheugen van vijvenzestig jaar oud ... Of droomt hij dat ook maar ? Dat is nog maar de vraag ... Misschien is hij wel een dier ... een hond, een poes, of ... Wie zal het zeggen ? En zo gingen de dromen voort ... Canon zat iemand achterna ... Canon dreigde weer eens met hel en verdoemenis ... en van schrik begon er iemand te dromen ... Weg te dromen ... want dit kon toch allemaal niet waar zijn ? Canon kwam weer eens terug, alsof hij Jezus Christus was ... Maar Jozef de Dromenkoning riep hem een halt toe ... want Jozef gebruikte een heel oud kruis, uit het Oude Testament : Het kruis van zijn vader Jakob, en zijn eigen kruis

... Dit waren belangrijke wortels van het kruis van Christus ... En zo stroomde het bloed van Jozef en het bloed van Jakob als een drug om de werken van Canon onschadelijk te maken ... Het kwam uit een vreemd potje ... en het was een vreemd mengsel ...

Einde

Het Ei van Mammon

Korte Theologische Roman

1. De Beeldenstorm

2. Kunst in de Kerk

3. Het Pad der Vertaling

4. Ontmoeting met Jezus

Hoofdstuk 1. De Beeldenstorm

Erik loopt na de kerkdienst naar huis. Hij komt ook nog even langs een andere kerk. Hier staan prachtige beelden in de tuin er omheen. Eriks kerk is protestants, en de kerkdiensten worden in een zaaltje gehouden. Erik zou graag willen dat er wat beelden zouden komen in de zaal, maar de dominee had gezegd dat dat niet kon. Het was door God verboden om beelden te maken. De dominee zei dat de duivel in beelden woonde.

Op weg naar huis komt Erik ook nog even langs het huis van de dominee. Erik is het niet met de dominee eens. Op een dag komen de wijk-ouderlingen van Erik bij hem op bezoek. Hier snijdt Erik het nog eens aan over de beelden, maar hij krijgt een negatief antwoord. 'Erik, daarvoor zul je toch naar de katholieke kerk moeten gaan. Beelden horen gewoon niet bij het protestants geloof.' Maar daar is Erik het niet zo mee eens. In de tabernakel stonden toch ook beelden van aartsengelen ? Het ging niet om gewone beelden, maar om beelden voor de eredienst. Erik's huis stond vol met beelden die met religie hadden te maken. De ouderlingen zeiden er niet zoveel van, maar hij zag hen kijken. 'Wat zijn jullie toch traditioneel en stijfkoppig,' zegt Erik. 'Eerlijk waar, de kerk zou er zo van opfleuren als we wat beelden hadden.' Maar de ouderlingen hielden voet bij stuk. Beelden hoorden niet in de kerk, omdat het Woord van God beelden verbood. Er mochten geen beelden gemaakt worden. Maar Erik vond dat die tekst anders uitgelegd moest worden. God had dat zo geregeld, omdat er zovelen waren die beelden maakten om ze te verafgoden en ermee te zondigen. Het vlees mocht dat natuurlijk nooit, maar door de geest mochten er volgens Erik best beelden gemaakt worden, zoals in de tabernakel gebeurde. Er stonden wel meerdere van dit soort paradoxen in de Bijbel. Als je het zou gebruiken voor zuivere religie, dan was er in Erik's ogen niks mis mee. Hij voelde juist meer verbondenheid met het geestelijke, door de beelden.

Na een tijdje gingen de ouderlingen weer weg. Erik was erg verdrietig. Maar hij vond dat hij uiteindelijk hun mening moest respecteren. Zolang hij in z'n huis die beelden maar mocht houden. Na een tijdje ging de telefoon. Het was de dominee, en deze was flink overstuur. Hij had van de wijk-ouderlingen vernomen dat Erik zoveel religieuze beelden in zijn huis had staan. Volgens de dominee kon dat niet.

Erik zou de beelden moeten weg doen, of hij zou niet meer welkom zijn in de kerk. Erik besloot toch voor de dominee te kiezen, en liet de beelden wegdoen.

In de preek daarop werd er gesproken over de beeldenstorm, over het protestantse overwicht op de katholieken, en het daarbij behorende uitruimen van beelden in de kerk. De dominee schreeuwde in de kerk dat Maarten Luther de katholieke tirannie had uitgebannen, en dat de reformatie hun overwinning en bevrijding was. Erik luisterde aandachtig. De dominee had een langer gewaad aan dan anders. Erik legde zich maar bij de woorden neer. Wat kon hij anders ? De dominee zei ook dat vroeger in de tabernakel beelden stonden van aartsengelen, maar dat de kerk van vandaag geen materiaal meer nodig had om tot God te komen. Jezus Christus was de weg. De dominee waarschuwde ook voor hen die zich teveel vasthiielden aan materiaal. Erik voelde zich een beetje aangesproken, maar dacht er verder niet al te veel kwaads over.

Na de dienst kwamen er wat mensen naar Erik toe, om hem te vragen of hij nog steeds die beelden had in huis. Maar Erik liet weten dat alles weg was. Veel woorden maakte hij er niet aan vuil.

De week erop ging de preek weer over beelden, en hun verbinding met materialisme. Erik slikte. Erik was het nog steeds niet met de dominee eens. Er was volgens hem verschil tussen materialisme wat van God afbracht en materialisme wat dichterbij God bracht, als het zogenaamde Goddelijke materialisme. Erik hield van kunst die tot dat doel werkte, zoals religieuze schilderijen en beelden. Dit had niets met geld te maken, of met lust naar rijkdom, maar met nostalgie, het uitdrukken van een verlangen naar God. Wat zou de aarde er mooi uitzien als al het materiaal daartoe gebruikt zou worden. Dan zou de aarde een tempel zijn.

De dominee vond dat ze niet terug moesten naar de kleuterschool. De dominee wilde een zuiver geestelijke gemeente. Ineens stond er een klein kind op. 'Dominee, als materiaal niet belangrijk is, waarom draagt u dan nog kleren, waarom heeft u een microfoon en waarom heeft u een grote dikke bijbel voor u liggen ? Waarom heeft u zelfs nog een huis ?' In de zaal begonnen overal mensen te gniffelen, maar de dominee zei : 'Neem niet meer dan je nodig hebt. Zolang we hier leven hebben we te maken met de vloek van het materialisme. Dit is het domein van de duivel.' Maar toen zei iemand luid : 'Waarom kunt u het niet van twee kanten bekijken : materiaal van God versus materiaal van de duivel ?' Daarop maakte de dominee duidelijk dat ze aan het afwijken waren. Het ging immers om beelden.

Hoofdstuk 2. Kunst in de Kerk

'Kunst is geen materialisme. Kunst is juist het omzeilen van materialisme, door het materiaal te vergeestelijken. Zo kan de Geest in het materiaal gaan leven, en het hervormen en gebruiken tot Gods Eer, en daarop te wijzen, telkens weer,' zegt een

ouderling in een vergadering met de dominee. Deze ouderling zou wel willen dat er wat meer kunst in de kerk zou komen. Zo zouden zij die materieel leefden afgeleid kunnen worden, en toch nog door de materie dichterbij God komen, in plaats van door het vleselijke materialisme te worden opgeslokt. Maar de dominee wilde geen compromis sluiten. Hij vond dat God niet afgebeeld mocht worden. 'De kunst kan geen beschrijving geven van God en de hemel. Dat zou een belediging tot God zijn.'

Die nacht kreeg de dominee een droom. 'Au, mijn handen branden. Kan ik Mijn aarde aanraken of niet? Je hebt alles zo geestelijk gemaakt, de zogenaamde scheiding tussen geest en lichaam. Je drijft de Geest gewoon weg, zodat boze geesten de aarde in bezit kunnen houden. Snap je dan niet dat Geest en Materie samen moeten gaan, en dat er dan niks mis mee is?' sprak een stem. Waarop de dominee zei: 'We zijn geen kinderen meer. We hebben de Oud-Testamentische afbeeldingen niet meer nodig. Dat was een noodplan. Wij zijn toe aan het echte.' Maar toen sprak de stem: 'En het echte is hier. God, het geestelijke, zal meer en meer vlees worden, materialiseren zögezegd. Zo zal de materie gezuiverd worden, en zullen er geen verkeerde dingen meer mee gedaan worden.'

Maar de dominee was niet onder de indruk. De dominee geloofde niet in dromen van de Heer. Dat was voor vroeger. Voor de dominee was alleen het Woord belangrijk.

De nacht daarop kreeg hij weer een droom, waarin een stem tot hem sprak: 'Is de Bijbel dan niet materieel, als het vleesgeworden Woord?' Waarop de dominee zei: 'Letters is als lucht. Ze geven geen vorm of beeltenis door, alleen maar informatie en betekenis. Je kunt door het woord natuurlijk dingen uitbeelden, maar dat is wat anders dan materieel vastleggen. Dat zou een gevangenis zijn, want stof is dood, en verandert niet.'

'Wie zegt dat?' zegt de stem. 'Kan stof niet groeien? Kijk naar je lichaam, kijk naar een boom. En waarom zouden dingen moeten veranderen? Het Woord verandert toch ook niet? Wel kan de betekenis veranderen, in de zin van zich verdiepen.' Maar de dominee probeerde de stem te ontwijken om verder te slapen. Maar de stem begon meer en meer te gillen. 'Au, luister dan toch eens, ik brand, ik brand. Waarom heb je gedaan wat je hebt gedaan? Ben jij dan niet materieel? Je hebt van Jezus Christus een wachtwoord gemaakt, een stuk materie, als een sleutel tot zaligheid. Het is taal-materialisme waar je schuldig aan bent. Je bent een materialist. De betekenis van Jezus ben je hierdoor kwijtgeraakt. Je staart je blind op een paar woordjes, en een paar al dan niet geschiedkundig of verhalend vastgelegde feitjes, daadjes, en klaar is jouw Jezus Christusje, jouw sleuteltje tot de hemel. Vuile geschiedenis-materialist. Je hebt Jezus Christus opgezet, als een vogeltje of vos opgezet, in jouw vuile boshuisje. Loeder dat je er bent. Alle andere talen, culturen en uitingen moeten in jouw zelfgemaakte helletje branden, zoals ook ik.' Maar de dominee droomde lekker door. Maar het gillen van de stem werd harder en harder, en plotseling hoorde de dominee een kat buiten krijsen als een

baby. De dominee was wakker geschrokken, en liep naar het raam. Buiten zag hij twee katten vechten. 'Zeg, houd daar eens mee op,' bulderde de dominee door het raam.

'Waarom ben ik nou weer een taal-materialist?' dacht de dominee bij zichzelf. 'Wat heb ik toch weer vreemd gedroomd.' Buiten ging het gevecht nog steeds door, en de dominee besloot naar buiten te gaan. Snel probeerde hij de katten uit elkaar te krijgen, maar een zwarte kat sprong op de dominee af, en begon te krabben, te bijten en te blazen. Snel ging de dominee naar binnen, maar de kat zat nog steeds aan hem vast. Na een tijdje had de dominee de kat losgekregen en gaf het dier wat melk. De dominee dacht nog steeds na over de droom. Dus hij was meer materialist dan hij dacht? De dominee kon het bijna niet geloven. Als er iemand niet materialistisch was, dan was hij dat wel. Hij preekte altijd fel tegen het materialisme. Maar blijktbaar waren er veel meer vormen van materialisme, waar de dominee nog geen weet van had.

Hoofdstuk 3. Het Pad der Vertaling

De dag daarop was er weer een vergadering. De dominee vertelde wat hij gedroomd had, en lachte er een beetje om. Hij nam het niet al te serieus. Ook vertelde hij over het kattengevecht. De ouderlingen gniffelden een beetje. Gelukkig had de dominee nog wel wat humor. Toen nam één van de ouderlingen het woord. Hij begon over de doop, het doopvat, het avondmaal, en nog wat tradities die tot de liturgie behoorden. Hij vroeg of ze dat niet konden uitbreiden. Maar de dominee wilde er niets van weten. Het ging om heilige sacramenten waar niets aan veranderd mocht worden. 'Nou,' zei de ouderling, 'u bent inderdaad een traditie-materialist.' Maar de dominee hield voet bij stuk. Hij kon die sacramenten gewoon niet veranderen. Daartoe was hij niet gemachtigd, en hij zou onherroepelijk last krijgen met de Bond. De dominee was altijd erg stram en strak als het om traditie ging. De dominee kon niet tegen veranderingen. Hij besepte dat hij op dat punt misschien wel erg materialistisch was, maar dat zag hij dan als iets van de Heilige Geest, een soort van heilig materialisme. De dominee zag in dat de medaille inderdaad twee kanten had. De dominee was erg trots op zichzelf.

Op een dag kreeg hij een telefoontje van de Bond. Ze hadden vernomen dat hij stemmen hoorde, naar duiveltjes luisterde. De dominee voelde zich verraden door zijn ouderlingen. De Bond zei dat ze het niet hadden op zomaar een stemmetje, maar de dominee probeerde duidelijk te maken dat het om een droom ging, en dat hij het niet met zo'n stemmetje eens was. Maar de Bond was niet om te praten. Volgens de Bond kon de dominee het niet maken om over dit soort dingen te praten tijdens een vergadering. Een dominee hoort zijn reputatie ongeschend te houden. Het zou het vertrouwen in gevaar brengen. De Bond zou met directe ingang de dominee ontslaan.

Gelukkig bleven de meesten trouw aan de dominee, en konden de diensten gewoon voortgezet worden. Maar de kerk behoorde niet meer tot de Bond. Eigenlijk was dit voor de dominee een last minder. Het begon men op te vallen dat de dominee steeds luchtiger begon te preken. En op een zondag stonden er zelfs beelden in de kerkzaal. Ook Erik mocht weer beelden in huis hebben, en na een tijdje hadden meerderen beelden in huis. Maar op een dag gebeurde er iets vreselijks. Tijdens de dienst kwamen wat mannen in zwarte pakken binnen, die de beelden begonnen stuk te slaan en omver te werpen.

In de nacht kreeg de dominee weer een droom : 'Materialistische boer,' zei een stemmetje. 'Wij zien alleen maar beelden van jouw eigen religie, alsof de onze er niet toe doet.' Waarop de dominee zei : 'Maar wie zijn jullie dan, en wat heb ik met andere religies te maken ?' Toen zei het stemmetje : 'Zie je nu wel dat je een taal-materialist bent. Religies van een andere taal met andere persoonlijke naamwoorden zijn niet welkom. Je hebt je kerktaaltje als een vogeltje opgezet. Ik brand nog steeds, alhoewel het iets beter gaat.'

'Maar wie ben je dan ?' vroeg de dominee. 'Ach,' zei het stemmetje, 'dat wil je toch niet weten. Het gaat jouw alleen maar om jouw oude vertrouwde persoonlijke naamwoorden. Je hebt maar een eng wereldje.' En hoe de dominee ook probeerde, het stemmetje wilde niet zeggen waar het vandaan kwam. 'Ach,' zei de dominee, 'misschien ben je wel een duiveltje, maar misschien wil je mij eens vertellen hoe ik kan maken dat je niet meer brandt.'

'DAAR WAAR DE HEILIGE GEEST IN DE KERK NIET KAN SPREKEN DAAR SPREEKT DE HEILIGE GEEST DOOR ANDERE RELIGIES !' bulderde het stemmetje. 'Snap dat dan eens.' De dominee rolde bijna uit zijn bed. 'Dove kwartel,' ging het stemmetje verder. 'En denk je dat het in een andere taal nog steeds hetzelfde heet ? De Heilige Geest kan door elke god werken als het moet, als Hij maar tot zijn doel komt. Daarom heeft elke god of godin een goed deel en een slecht deel. Weer gaat het erom : aanbidt je ze in Geest of vlees, in Heiligheid of onreinheid, in Waarheid of leugen.' De dominee begint harder te lachen. 'Dus denk je dat ik vanaf nu ook Ganesha, de olifantengod uit India moet aanbidden, omdat de Heilige Geest Zich ook daardoor manifesteert ?'

'Toe nou,' zegt het stemmetje, 'probeer het eens te nuanceren. Het is allemaal erg gevaarlijk, maar probeer alsjeblieft te beseffen dat afgoderij niet zozeer met namen of culturen heeft te maken, maar met zonden zoals superieuriteit, racisme, het offeren van dieren, etcetera.' De dominee begint nog harder te lachen, en bestraft de geest van afgoderij. 'Eerlijk, ik heb dit nog nooit gedaan als dominee, maar ik denk nu toch dat ik door zo'n geest wordt lastiggevalen, en ik denk dat ... jij die geest bent,' zegt de dominee kalm.

'Dus al die mensen die zeggen dat Jezus de enige weg is zijn misleid ? Nu is ook Boeddha ineens de weg, de Khrishna, en misschien wel Ah Puch van de Maya's ?'

Ga toch weg !' zegt de dominee, steeds kalmer wordend. Hij is er nu zeker van dat hij bezoek heeft van een ware vorst der duisternis, misschien wel één van satans generaals.

'Nuanceer het nou eens,' zegt het stemmetje, 'natuurlijk is Jezus de enige weg, omdat de taal op zichzelf natuurlijk niet liegt. Het heeft een diepe betekenis. Maar als je dan een andere taal tegenkomt, zul je die betekenis ergens terugvinden met natuurlijk weer andere woorden. De Bijbel is een symbolisch boek, een boek van diepe betekenis, en geen taalboek. De Bijbel is meer een vertaling dan een taal. Maar ook die vertaling zal weer vertaald moeten worden. Zo zul je dus op je geestelijke pelgrimsreis door het boek moeten komen tot de DIEPSTE VERTALING, de vertaling van de vertaling van de vertaling, enzovoorts. Daar waar pelgrims blijven steken op het pad der vertaling, daar ontstaan de oorlogen, de koppige kerken, enzo. Natuurlijk begin je met één taal, en die taal mag je ook spreken. Het is maar net vanuit welke kant je het allemaal bekijkt, welke taal je spreekt, en hoe je de dingen vertaalt. Zuivere vertaling komt voort uit de diepste vertaling. Dit is de reis van de apostel die als eerste bruggen slaat tussen gemeentes, en daarna tussen religies. Hij heeft de paden van de Heilige Geest ook gevolgd in andere religies, daar waar de Geest Gods in de kerk en de traditie niet kon spreken. Dit proces noemen we : 'parelduiken'. Dit is heel gevaarlijk, want als je dit niet doet vanuit een goede basis en met duidelijke regels, dan kun je door een gevaarlijke vis gegrepen worden.'

'Ja, ja,' zegt de dominee, 'je denkt toch zeker niet dat ik m'n tijd hiermee verdoe ?'

'Oh, dus ik moet maar branden ?' vraagt het stemmetje. 'Weet je dan niet dat de Heilige Geest inderdaad weggestuurd kan worden, uitgedoofd kan worden, en bedroefd kan worden ? Waar denk je dat de Heilige Geest dan naartoe gaat ? De Heilige Geest kijkt niet naar de taal van wezens, maar naar hun hart. Kan Hem het wat schelen hoe je het allemaal noemt. Het gaat erom waar je het over hebt. Dus kerel, ik zou me maar eens open stellen als ik jou was. De Bijbel zegt dat de Heilige Geest uit meerdere delen bestaat, meerdere Geesten, en zij worden aangesteld boven de talen en de godsdiensten om daar doorheen te werken zoveel als ze kunnen. Ik ben daar Eén van, beste kerel.'

'Je moet niet zo zwart, wit zijn,' zegt het stemmetje vervolgens, 'niet zomaar direkt met de botte bijl alles platwalzen wat 'anders' is.'

Hoofdstuk 4. Ontmoeting met Jezus

De dominee is er niet erg van onder de indruk, maar op een dag komt de dominee thuis terwijl hij het gevoel heeft alsof hij van binnen brandt. Plotseling hoort hij een stem. 'Je kunt niet anders. Ik ben in je. Ik ben de Heilige Geest die jij verkondigt, die jij beschouwt als de jouwe. Ik ben de brandende, verbrand door de

kerk, de koppige kerk. Je neemt me helemaal, of helemaal niet. Je voelt mijn verbrandingen.' De dominee gaat op zijn stoel zitten en begint te bidden. Het vuur blijft branden, en de dominee voelt zich niet goed, en besluit naar bed te gaan. Maar het branden wordt erger en erger, en ten slotte roept de dominee het uit tot God. 'Integreer je nu met de Geest van God boven de andere volken, want anders zal Ik je wegnemen,' zegt een stem. Maar de dominee denkt dat hij door een geest van de dood wordt aangevallen. Dan raakt de dominee bewusteloos, en ziet in de verte Jezus staan. Zijn ene arm is beschreven met de letters INDIA, en op zijn andere arm staat met grote letters EGYPTE. Ook op andere lichaamsdelen staan grote namen geschreven, zoals AFRIKA, en AMERIKA. En Jezus spreekt : 'Ik zal vleesworden op aarde. Kies dan heden wie gij dienen zult.' En de dominee begon tot Jezus te roepen, terwijl Jezus andere gezichten en andere kleuren begon te krijgen. De dominee schrok en deed een stap achteruit. 'Aanbidt je nog steeds de materie, dominee ? De huidskleur, de taal ? Is dat allemaal dan zo belangrijk ? Ben Ik niet belangrijker ?' sprak Jezus. 'Ik zal je naar aarde terugzenden, en jij zult de taal, de huidskleur, de oorlog gaan verklaren.' Plotseling wordt de dominee wakker, en merkt dat het branden verdwenen is. Direkt gaat hij aan de slag en al snel staat de kerk vol met beelden van verschillende religies die Gods Plan en Identiteit uitbeelden. Natuurlijk kiest de dominee ze zorgvuldig uit, zodat ze de heilige betekenissen in zuiverheid uitbeelden. In de Bijbel zijn er ook hier en daar wat legale verbindingen met andere culturen en hun opperwezens, om de betekenissen van God te ondersteunen en te versterken. De gemeenteleden krijgen duidelijke uitleg, opdat ze niet aan hun lot worden overgelaten. De puzzel moet zorgvuldig gelegd worden, en de puzzelstukjes moeten goed passen.

Einde